

EDGAR WALLACE

MĂȘTILE MORȚII

TRADUCERE ȘI ADAPTARE DE SORIN MOISE

EDITURA VREMEA BUCUREȘTI 1991

CAPITOLUL I

Barca înainta prin ceața dimineții în josul fluviului. După cum se mișcau cele două perechi de rame, îți puteai da seama că vâslașii erau oameni cu experiență. Se strecurau pe lângă malul dinspre Surrey, încercând să rămână ascunși în umbra șalupelor ancorate.

Spre est, soarele începea să răsară. De-a lungul fluviului și pe maluri se vedeau lumini arzând. Piața de peste faleză era înecată în lumină și deasupra cheiurilor, unde se legănavu cargouri în ancoră, strălucea lumina reflectoarelor.

Fluviul se trezea. Cei din barcă auzeau limpede respirația motoarelor, zăngănitul macaralelor, duruitul stins al lanțurilor.

Se aflau în dreptul unei șalupe lungi, cu prova orientată spre malul dinspre nord, când, pe fundalul întunecat se ivi conturul vag al unui obiect greu de definit. Primul dintre luntrași își întoarse capul și văzu o șalupă așezată transversal pe direcția apei. Omul lăsă vâslele și mormăi:

— Oh! E Wade!

Din beznă se auzi o voce veselă:

— Bună, iubitelule! Vrei s-o iei din loc?

Mânuită cu abilitate, șalupea poliției se lipi de barcă. Cineva făcu abordajul cu un harpon.

— Sunt eu, d-le Wade. Duceam barca la Dorlin, ca să acostăm acolo, spuse unul din vâslași. Avea o voce profundă și vorbele îi erau punctate în răstimpuri cu pufnituri involuntare.

— Ce-mi văd ochii? Vocea din barca poliției părea să fie foarte surprinsă. Să fie chiar dl. Sughiț în persoană? Cu ce ocazie pe aici, iubiteilor? Faceți sport de dimineață?

O lumină puternică inundă barca. Cei doi vâslași își acoperiră ochii îndurerați.

— Se pare că avem o cutie, se auzi vocea nu tocmai prietenoasă a inspectorului John Wade. Cred c-o fi o cutie cu sticle de whisky și să fiu al naibii dacă nu mai e încă una.

— Noi le-am găsit, numai. Pluteau pe fluviu, spuse omul pe care inspectorul îl numise Sughiț. Eu și cu Harry le-am pescuit.

— Le-ați pescuit? Pot să pariez că da! Ia poftiți puțin la noi, și mai viori, iubiteilor!

Cei doi hoți au rămas tăcuți tot timpul drumului până la sediul poliției.

— Nu ți-a trebuit prea multă inteligență să ne prinzi, nu-i așa, Wade? Londra e plină de crime și jafuri ai căror autori rămân nepedepsiți și tot ce ai reușit tu să faci a fost să pui laba pe doi găinari. Mai bine te-ai gândi la femeia găsită cu gâtul tăiat în grădinile Cranston, sau la Oamenii de cauciuc.

— Gura! mârâi celălalt hoț.

— Dă-i drumu', Sughițel, spuse Wade curtenitor. Nu am deloc sensibilități la chestii din astea. Vorbeai de Oamenii de cauciuc. Îmi reproșezi, de fapt dorești să mă simt ca un om fără nici o importanță. Și pe lângă mine și Poliția metropolitană. Deci, dă-i drumu', iubitel. Nu mă menaja, biciuiește-mă cu scorpioni.

— Ține-ți mă' pliscu', îi șopti din nou celălalt prizonier tovarășului său, așa că acesta rămase mut în pofida batjocurii și a ironiei care nu întârziară să se reverse asupra lui.

— Care era deci destinația acelui whisky? Asta să-mi spuneți. Unde ar fi trebuit să ajungă sticlele? Asta mă interesează. Vreau să mă fac traficant. Hai, Sughiț, toarnă-mi adevărul și-l voi păstra închis în sufletul meu.

Unicul răspuns fu un șir de pufnituri.

— Hai, iubitelu', spune-i lui papa. Cei doi prizonieri nu putură vedea grimasa de pe fața smează și netedă a lui Wade, dar simțiră satisfacția din glasul lui. Ar fi trebuit să înveselească el inimile bieților marinari de la Mecca? continuă Wade. Asta ar fi fost cu adevărat o faptă demnă de laudă; sârmanii băieți care cutreieră mările au și ei dreptul la bucățița lor de confort, nu? Sau era, cumva, pentru dragul de Golly.

Cel interelat se răsuci brusc.

— Știi că nu ai dreptul să-mi pui încă aceste întrebări, Wade, știi bine lucrul ăsta! Te-aș putea dezbrăca de uniformă pentru interogatoriul pe care vrei să mi-l iei. Și dacă mai adaug vreo două-trei min ... ezită să-și termine fraza.

— Minciunele, interveni Wade în ajutorul lui.

— Mă calomniezi, asta faci.

Șalupa se opri lângă un pod plutitor.

— Doar doi pescari, sergent, raportă Wade.

— Pune-i la index!

În aceeași zi, Wade făcu o vizită la clubul Mecca, unde o căută pe proprietăreasă, doamna Annabel Oaks. D-na Oaks fusese silită, ca urmare a intervenției autorităților, să-și înregistreze „clubul”, ceea ce prezenta dezavantajul de a fi permanent sub observația poliției. Acum se plângea, din toată ființa ei, oaspeților.

— Frumos! Clubul este destinat ofițerilor, dar iată că orice sticlete cu cap pătrat poate să-și vâre nasul peste tot!

Mecca avea o poziție excelentă pentru subofițerii din Marina Comercială. Aici oamenii se aflau în imediata apropiere a birourilor diferitelor linii maritime, iar viața, chiar dacă nu strălucea, era ieftină. Alți oaspeți devotați ai clubului îl găseau avantajos și din alte motive. D-na Oaks — alintată Mami — era foarte îndatoritoare, mai cu seamă dacă oamenii erau simpatici. În caz de nevoie, „cetățenii” Meccăi primeau un ajutor fie de la dânsa, fie de la soțul ei, cu toate că acesta părea cu totul incapabil să o facă. Golly era un omuleț blând, cu osatura fragilă. O mustață roșcată îi cădea peste bărbia necizelată. Fusese cândva steward pe un vas. În clipele lui de visare bahică se ridica până la rangul de șef de echipaj. Odată, când se afla într-o stare euforică deosebită, a pretins că fusese căpitan pe un transatlantic, dar după asta i-a fost foarte rău. Cânta balade cu o voce în falset și aspira să ajungă la operă. Clienții clubului obișnuiau să deschidă ferestrele făcând comentarii asupra vocii lui Golly pentru că, li se părea lor — cel mai bine cânta atunci când tăia lemne și se pare că, de regulă, Golly tăia lemne!

Mami nu era nici pe departe atât de mămoasă pe cât o arăta porecla.

Era slabă, asta ca să nu spunem uscățivă. Părul care încărunțea încadra o față dură, aproape respingătoare. O parte din oaspeți o numeau, în secret, Bătrâna Față de Fier, dar pentru cei mulți ea era Mami.

Clădirea clubului, jumătate din lemn, jumătate din cărămidă, se învecina cu un șir de debarcadere năpădite de iarbă, pe care fuseseră instalate două bănci. Marginea rudimentarei construcții putrezise, iar grămada străveche de lemne care sprijinea ceea ce Mami numea „fațada”, era crăpată și chiar fărâmițată. Priveliștea a fost întotdeauna frumoasă pentru că în acest loc rada portului era

foarte întinsă, iar fluviul aglomerat de vase. În apropiere se aflau și danele de acostare ale vaselor germane.

Lila Smith obișnuia să stea la fereastra sufrageriei privind fascinată vapoarele care pluteau încet. Ajunsesese să cunoască foarte bine lumea încântătoare a fluviului. Chiriașii clubului, reîntorși din voiaj, începuseră să observe că Lila nu mai era un copil. Niciodată nu fusese lipsită de drăgălășenie, dar acum căpătase și un farmec pe care nimeni nu-l remarcase până atunci. Natura adăuga feței ei de copil cu obraji rotunzi și ochi mari o căldură abia ghicită. Din păcate îmbrăcămintea îi era neîngrijită, iar pantofii jerpeliți.

— Ăla de la 7 vrea ceai, Lila, nu mai sta cu ochii cășcați ca un porc înjunghiat. Intră-n priză mai repede!

Cam așa o încuraja Mami când intra în cameră și o prindea cufundată în ocupația ei favorită, privitul pe geam.

— Da, mătușico, răspunse Lila apoi zbură la bucătărie.

Vocea aspră a patroanei o îngrozise dintotdeauna.

Uneori și-ar fi dorit o altfel de viață; avea o vagă impresie că și știa cum ar arăta acea viață: cu pomi, spații largi și oameni foarte respectuoși. Visa mai tot timpul în vreme ce se uita pe geam. Afară dimineața era rece, soarele, cu obrazul ca petala unei flori, dantela apele râului cu șuvițe tremurătoare de aur palid. Brusc, fata își ridică ochii în sus. O privise un bărbat aflat pe debarcader. Fața îi era bronzată și frumoasă. Avea capul descoperit, iar părul castaniu se inela în bucle unduitoare.

— Bună dimineața, prințeso!

Lila surâse puțin speriată; zâmbetul pieri apoi încet, lăsând pe fața ei un aer de seriozitate.

— Bună dimineața, domnule Wade!

Aproape că i se oprise respirația. Polițistul era una dintre persoanele care o fascinau. Și asta nu pentru că i-ar fi fost teamă. Fata intuia că el are o importanță cu totul deosebită în viața ei, însă motivația acestui sentiment îi scăpa. Multă vreme îl considerase un om în etate, cam la fel de bătrân ca Golly. Apoi, într-o bună zi i s-a părut că sunt de-o vârstă. Niciodată nu-i pusese întrebări incomode, nici nu încercase să afle de la ea amănunte din viața intimă a familiei. Cât despre interogatoriile infernale la care era supusă Mami, ele nu puteau reprezenta un motiv de neliniște pentru familia Oaks.

— De ce ți se spune „ocupatul”, d-le Wade?

Pusese întrebarea fără să-și fi dat seama cum, și se înspăimântă încă înainte ca vorbele să-i fi scăpat.

— Pentru că sunt ocupat, prințeso, răspunse el grav. Niciodată nu știa, atunci când i se adresa pe tonul acela potolit, dacă e serios sau glumește. Sunt atât de ocupat, încât probabil că existența mea este o adevărată ofensă pentru un pierde-vară. Hărnicia e punctul meu slab.

Wade făcu o pauză și o privi cu interes.

— Hai să ne întoarcem la acea experiență de care mi-ai mai vorbit, propuse el.

Fata deveni dintr-odată foarte agitată.

— Aș fi fericită să uitați că am spus vreodată așa ceva, răspunse ea privind înspăimântată spre ușă. A fost o prostie din partea mea ... De fapt, eu ... eu mințeam, d-le Wade. Încercam doar să fac senzație.

— Tu nu poți spune minciuni, o întrerupse el calm. De fapt încerci să-mi plasezi una acum, dar nu-ți reușește. Când ai afirmat: „Să nu crezi că îmi este așa de rău — câteodată am chiar o experiență minunată”, acela a fost adevărul. Își ridică mâna cu un gest domnesc. Dar despre așa ceva vom mai discuta poate. Cum îți merge?

Înainte de a-i răspunde, Lila auzi pașii greoi ai lui Mami și se retrase cu un pas în spate.

Privea peste el și era conștientă de ipocrizia ei; Mami intră încruntată în cameră.

— Bună, d-le Wade, chiar n-ai altceva mai bun de făcut decât să-mi ții moștenitoarea de vorbă?

Vocea ei era ascuțită și vibrantă. Dintre toate fețele demne de ura ei, cea mai nesuferită îi era cea a lui John Wade. O expedie pe Lila din cameră cu un gest și trânti ușa după ea.

— Să nu vii aici să-mi chestionezi copiii. Fii bărbat și bate la ușa din față.

— Dar tu n-ai așa ceva, răspunse Wade cu o undă de reproș. Și de ce ești atât de nervoasă, fetiço? Am venit animat de cele mai amicale sentimente pentru a sta de vorbă cu Golly.

— E pe debarcader. Și nu îmi mai spune fetiço! izbucni femeia, iritată.

Dl. Wade, care avea o adevărată slăbiciune pentru epitete își ridică umerii.

— Am plecat, spuse el simplu.

Îl văzuse pe Golly și era sigur că și acela îl văzuse pe el. Micuțul tăia lemne și, în timp ce detectivul se apropia, lăsă de-o parte securea ridicându-și fața pe care arborase o mină îndurerată, care se accentuă la auzul întrebărilor polițistului.

— Whisky? Ce știi despre whisky? ... Da, îl cunosc pe Sughiț, un târaie-brâu de pe aici, care n-are ce căuta la club. Un tip de calitate inferioară cu amici pe măsură. După cum spune proverbul: „spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești”.

— N-aș prea crede, răspunse dl. Wade. Ai auzit despre oamenii de cauciuc în ultima vreme?

Domul Oaks își întinse mâinile cu gestul unui om plictisit.

— Nu știu mai mult despre povestea asta decât ce împărtășește opinia publică despre ea. Dar pentru amănunte avem poliția, că de asta plătim taxe, de asta îi hrănim.

— Și ce bine hrăniți sunt! își manifestă Wade aprobarea. Niciodată nu mă uit la un polițist gras fără să mă gândesc la tine, Golly.

Dar Golly o ținea pe-a lui:

— Oameni de cauciuc. Spărgători de bănci! Chiar trebuie să-i cunosc? Ce sunt eu? Depozit de date? Sau poate un safe? Mă tăvălesc eu în milioane?

— Greu de dat un răspuns, murmură Wade revenind la băutura furată.

Iar când dl. Oaks închise ochii dând drumul unui discurs la adresa caracterului cinstit al tuturor asociațiilor clubului Mecca, omul cu fața bronzată și chipul tânăr ascultă în tăcere privindu-l pe orator, așa cum s-ar fi holbat o bufniță, dacă ea ar fi avut ochi albaștri!

— Mai spune o dată! zise el când Golly își încheie orația. Tu ar fi trebuit să faci parte din Parlament, îngerașule.

Wade își înclină apoi capul și porni spre șalupa poliției, ascunsă în spatele debarcaderului.

CAPITOLUL II

Trei nopți mai târziu ...

Ofițerul cârmaci de la șalupa poliției remarcă faptul că era frig, chiar pentru acea perioadă a anului. Noaptea era plină de stele și nu exista nici un semn că ceața se va lăsa peste oraș. Wade își petrecuse una din cele mai plicticoase seri urmărind vasele suspecte.

Capacul peste toate aceste necazuri îl pusese ordinul de a se prezenta la Scotland Yard, deși își dorise atât de mult să se vadă odată în pat. Era convins că motivul acestei chemări erau MĂȘTILE MORȚII sau Oamenii de cauciuc. Ca ofițer de poliție desfășurase câteva anchete în privința lor. În ultima săptămână, ele deveniseră o adevărată pacoste. Având atât de puține date ar fi fost cea mai mare greșeală să formuleze o teorie. El o făcuse însă, și acum suferea din pricina faptului că se amestecase.

Oamenii de cauciuc erau niște Jefuitori și numele li se potrivea foarte bine. Erau, cu siguranță, foarte elastici atât în planuri cât și în mișcări. Dar porecla se născuse după vagile informații pe care autoritatea le deținea despre acești spărgători de bănci. Se știa, de pildă, că purtau măști de gaze ce duceau cu gândul la capete de morți, precum și mănuși din cauciuc și pantofi cu talpă de cauciuc. Cei care fuseseră zăriți aveau arme automate și un fel de cilindri, pe care experții îi considerau bombe cu gaz. Se pare că acestea constituiau principalul lor armament. Fuseseră văzuți când au devalizat prăvălia giuvaergiilor Colly & Moore, de pe Bond Street. Și încă o dată, la sfârșitul săptămânii, când deschiseseră casa de bani a băncii Northen and Southern lăsând în urmă un paznic de noapte rănit, care a murit până la sosirea poliției. Motivul decesului era neclar. În mâinile încheștate ale cadavrului se găsisse o bucată dintr-o mască de gaz, smulsă probabil de la hoț. Victima văzuse astfel fața unuia dintre ucigași și plătitise pentru curajul lui. I

— Nu m-ar mira dacă în povestea asta ar fi implicați cei din banda din Wapping, spuse ofițerul cârmaci.

Privind înainte Wade întrezări ceva care s-ar fi putut să fie un corp omenesc, proiectat pe parapetul digului. Pentru că șalupa era la o distanță mai mică de 20 de iarzi de dig, el înregistrează și grămada de privitori care se adunase. Abia atunci își dădu seama că omul pe care-l văzuse stătea în picioare pe parapet. În secunda

următoare acesta dispăruse și inspectorul mai văzu doar pata de spumă albă, unde necunoscutul plonjase în apă. Același lucru îl zărise și cârmaciul. Barca lor vibră puternic în clipa când motoarele începură să dea înapoi.

— Pe bune, domnule, îl puteți prinde doar întinzând mâinile.

Wade rămase în genunchi, aplecându-se peste bord, în timp ce cârmaciul se așezase pe partea opusă, încercând să contrabalanseze șalupea.

Preț de o secundă micul obiect negru care plutea dispăru. Reapăru însă pe sub bordul șalupei. Aplecându-se mult, John Wade apucă un braț și trase trupul în barcă. Era o femeie.

— Fetița mea, trebuie să te sinucizi chiar când sunt în drum spre o conferință atât de importantă? Luminează aici, domnule ofițer! zise Wade.

Se aprinse în grabă o lanternă. Wade văzu o pereche de ochi sălbatici, o femeie cărunță, a cărei față era foarte palidă și plină de zbârcituri și în ale cărei priviri ardea un foc nefiresc.

— N-ai voie să mi-o iei. Trebuie s-o iau cu mine! găfâi ea.

Ținea strâns în mână ceva ce semăna cu o bucată de hârtie îmbibată cu apă.

— Nu-ți iau nimic, încercă inspectorul s-o liniștească.

Scoase apoi o pătură dintr-un cheson și o aruncă peste sărmana ființă. În felul acesta reuși să vadă și obiectul pe care femeia îl ținea în mână. Era fotografia unui copil. O văzu doar o clipă, în lumina lanternei, dar nu mai uită niciodată acel chip. Până atunci crezuse că toți copiii sunt la fel, dar acum descoperea că fotografia reprezenta o fetiță cu totul aparte, ce părea a fi însăși copilăria cu ochi mari și rotunzi. Recunoscu apoi trăsăturile din fotografie și simți pentru o clipă cum i se oprește respirația.

— Doamne! Dar asta ce mai e?

Asemănarea era totală și deasupra oricărei îndoieli. Era Lila Smith. Deși chipul era al unui copil, era Lila Smith.

— Cine e? repetă el întrebarea.

— Nu ți-o dau! Nu ți-o dau! Femeia încercă să opună rezistență, dar era prea slăbită. Om ticălos ...

Vocea femeii deveni un murmur, apoi degetele obosite se relaxară.

— Grăbește-te să ajungem la debarcader, Toller, strigă Wade.

Când încercă să-i scoată fotografia dintre degete, pumnul femeii se strânse, transformând-o într-un ghemotoc inform.

Wade nu făcu nici o speculație cu privire la identitatea necunoscutei. În dimineața următoare, treburile îl chemară pe Wade la Scotland Yard; în drum trecu pe la spital să vadă ce s-a mai întâmplat cu presupusa sinucigașă. Spre uimirea lui femeia părăsise spitalul. Dintr-o greșală, care s-ar fi putut să aparțină ofițerului, împotriva femeii nu fusese formulată nici o acuzație, așa că, atunci când și-a exprimat dorința de a pleca, nimeni nu i s-a opus.

— O faptură de o vitalitate neobișnuită, constatase medicul de serviciu. Când am văzut-o, am crezut că e moartă, dar în 24 de ore mergea pe picioarele ei... încercare de sinucidere, spunei? Nimeni nu a făcut nici o sesizare. Polițistul care a adus-o aici credea că a căzut în apă. Era convins că fusese un accident. Apropo, femeia părea că-și pierduse mințile din pricina unei fotografii pe care o pierduse.

— A pronunțat vreun nume?

Tânărul medic dădu din cap afirmativ.

— Anna. Nu ne-a spus însă numele de familie.

Conferințele se succedau cu repeziciune la Scotland Yard. Oamenii de cauciuc ocupau prima pagină a mai multor ziare. Interpelările în Parlament deveniseră inevitabile, se propusese chiar o comisie de investigare.

Între timp, avusese loc un alt jaf. O fabricuță aparținând câtorva giuvaergii a fost spartă; o casă de bani, încastrată în zid, a fost forțată, și bijuterii între 80.000 și 100.000 de funzi dispăruseră fără urme. Prima sesizare făcută poliției a fost un telefon dat, în mod sigur, de unul din membrii bandei. Li se spusese că paznicul de noapte avea nevoie de ajutor. O mașină a poliției a gonit până la fabrică unde îl descoperise într-adevăr pe paznic zăcând, fără suflare, la pământ. Ulterior, nu a putut să ofere nici cel mai mic indiciu cu privire la eveniment.

Nu văzuse pe nimeni, nu își amintea nimic, așa că polițiștii au fost nevoiți să plece de la locul faptei fără nici un fir; tot ceea ce lăsaseră Oamenii de cauciuc în urma lor era o daltă.

John Wade citi informarea cu privire la noul jaf fără să se simtă prea afectat. El făcea parte din poliția fluvială și numai din întâmplare fusese amestecat în furtul lăzilor de whisky. Se făcuse

investigația obișnuită, dar poliția fluvială nu a putut oferi prea multe detalii. Cu toate acestea, fusese invitat la aceste interminabile conferințe care îi mâncau timpul, nelăsându-l să-și satisfacă propria curiozitate. Dacă pe misterioasa Anna o uitase destul de repede, scena cu fotografia i se derula mereu în fața ochilor. Abia după o săptămână de la comiterea furtului el reuși să facă o vizită la Mecca. Mami era afară când el urcă pe debarcader, croindu-și drum spre fereastra deschisă. Din magazia de lemne se auzea vocea melancolică a lui Golly și mușcătura securii. Inspectorul găsi camera de serviciu goală, așa că așteptă răbdător, pregătit să vadă figura dezaprobatore a lui Mami apărând în orice clipă.

— Bună, Lady Jane!

Lila intrase în cameră atât de ușor și repede, încât Wade avu impresia că tânăra fată se intrupase din văzduh.

— Doamna Oaks e afară, oferi ea singură informația. Și, mai cu seamă, vă rog să nu întârziati prea mult, d-le Wade. Mătușii nu-i place să vă vadă venind aici și chiar că ați fost nepoliticos cu Golly. Nici prin cap nu i-ar trece să cumpere lucruri furate.

Wade zâmbi.

— „Dacă îl vezi pe acel om, spune-i ca unchiul tău e un om cinstit și onest”, o maimuțări polițistul pe Mami și, după focul din obrajii fetei, înțelese că nimerise la fix.

Apoi, fără a-i da timp să-și revină din stânjeneală, o întrebă:

— Cine e Anna?

Ea își întoarse capul, privindu-l fix.

— Anna? spuse ea încet. Nu știu. Ți-am mai zis că nu știu nimic despre asta, nu-i așa?

— Așa e. Wade avea o memorie excelentă și era foarte sigur că Lila nu-i pomenise niciodată numele Annei.

Uimirea de pe chipul ei se accentuase; acum privea prin el spre un remorcher care își croia drum împotriva curentului.

— De mult timp tot încerc să aflu cine este Anna ... Nu știu pe nimeni cu numele ăsta. Și totuși știu foarte bine. Nu ți se pare curios? Buzele ei frumoase schițară un zâmbet abia vizibil. Cred că e un vis.

— Ca experiența? aminti el, și îi văzu gura deschizându-se a uimire.

— Nu, aceea nu este un vis, răspunse ea grăbită. A fost o prostie să vă povestesc. N-ar fi trebuit.

Fetei i se părea că discutaseră de mai multe ori despre „experiență”, dar, de fapt, făcuse doar de două ori referire la aventura în care ea ocupase locul central. Nu avea cum să știe că prima dată când făcuse mențiunea cu pricina, el se amuzase, fără să acorde prea multă importanță faptului. Crezuse că exagerează, încercând să îmbrace banalul cu haina extraordinarului. A doua oară, însă, atenția îi fusese atrasă de o anume notă a vocii ei, care îl determinase să încerce o investigație mai profundă. Și, cu cât devenise ea mai zgârcită în amănunte, cu atât crescuse curiozitatea lui Wade. Era însă un anchetator mult prea experimentat ca să-și continue cercetarea pe loc, așa că, atunci când ea l-a întrebat dacă era într-adevăr un om foarte ocupat, el a acceptat să schimbe subiectul.

— Nu cred că ești așa de prins, spuse ea. Pare mai curând o viață de huzur. Nu faci altceva decât să bați fluviul în sus și în jos. Eu te văd adesea. Ce face poliția fluvială?

— Bate fluviul în sus și în jos și duce o viață de huzur.

— Și totuși, insistă ea. Se spune că ar fi hoți pe fluviul ăsta, dar eu nu am văzut nici unul. Nimeni nu a furat nimic de la Mecca. Poate pentru că nu există valori aici.

El începu să râdă, oferindu-i astfel un fel de compliment. Vizitele ocazionale pe care Wade le făcea la Mecca își pierdeau pentru Lila farmecul din cauza presimțirii acute că Mami va intra dintr-o clipă în alta, făcându-și o apariție nedorită, și, de regulă, se ruga ca el să plece cât mai repede cu putință. De data aceasta însă, deși se părea că nu există nici un motiv ca el să plece, Wade o părăsi totuși foarte repede. O lăsă cu un acut sentiment de dezamăgire, care se alină destul de curând însă.

Mami fusese în City de unde se întorsese împreună cu un musafir. Un domn pe care Lila nu-l putea suferi. Dl. Raggit Lane își făcea foarte rar apariția la Mecca. Era un bărbat înalt, slab, cu o față subțire și ascetică. Ar fi fost un tip bine, dar îi strica fasonul colțul buzei care se ridica mereu dând impresia unui rânjet.

Era întotdeauna bine îmbrăcat. Avea manichiura făcută cu îngrijire, părul negru îi era pomădat și parfumat. Mami păstra o mare discreție cu privire la profesia lui, dar Lila credea că era

marinar pentru că, odată, plin de condescendență, i-a oferit un șal brodat pe care îl adusese din China.

De îndată ce d-na Oaks ajunsese acasă o și chemă pe Lila în camera ei, un fel de loc sacru în care numai puțini dintre privilegiați puteau să intre. Era o cameră mare cu două ferestre opace. Pereții îi erau zugrăviți și avea parchet pe jos. Lila intră ștergându-și mâinile de șorț, întâlnind imediat privirea scrutătoare a lui Raggit Lane.

— Bună! zise el plin de admirație. Nu o văzuse de un an, timp în care Lila se schimbase mult.

— Oaks, s-a făcut într-adevăr frumoasă.

Întotdeauna îi spunea lui Mami, „Oaks” fără ca ea să manifeste nici cel mai mic resentiment.

— Ia să te examinăm puțin ...

O prinse de umăr, încercând s-o răsucească spre lumină. Lila își simți trupul zguduit de ură și se smulse din mâna lui cu un gest violent.

— Să nu pui mâna pe mine! Cum îndrăznești să mă atingi?

Vocea i se schimbă. Mami se holba la ea uimită.

— Cum așa, Lila, începu ea ...

— Fata are dreptate. Te rog să mă scuzi, Lila, zise Lane. Am uitat că ai crescut.

Copila nu-i acordă nici o atenție. Se întoarse în grabă și părăsi camera. Era prima ei manifestare de independență la care era martoră Mami, rămasă mută de uimire.

— Ce s-o fi întâmplat cu fata asta? întrebă ea cu o voce ascutită. N-am mai văzut-o niciodată în halul ăsta! Dacă începe cu asemenea aere față de mine, o să vadă ea!

Raggit Lane râse scurt, își scoase o țigară dintr-o tabacheră de argint și o aprinse.

— Nu mai e un copil, asta e. N-are nici un rost să mai facem discuții. Nu te-am crezut când mi-ai spus că s-a făcut frumoasă. Dar ai avut dreptate.

— Ultima dată când ai fost aici, ți-am spus: vino să te uiți la ea, dar n-ai vrut să mă crezi, continuă Mami cu satisfacția celui ale cărui profeții se împlinesc.

Dl. Lane trimise un nor de fum spre tavan.

— Ultima dată când am fost în Londra am avut suficiente motive care m-au împiedicat să mai vin, spuse el încet.

— Unde e Golly? reluă el după o pauză.

Ea ascultă o clipă.

— Taie lemne.

Urmă o altă pauză. Apoi Lane rosti cu o voce slabă:

— Ei, ce zici de afacere, Oaks?

Mami se sculă de pe scaunul pe care stătea.

Reveni după câteva minute, împingând ușa pe care o și încuie. Apoi merse la cămin și făcu sul un covoraș de acolo. Scoase cu o andrea o parte din parchet. Dedesubt era o bucată de pâslă pe care o ridică descoperind an chepeng din oțel tăiat în podea. Era prins cu lacăt; Mami îl deschise cu o cheie. Apoi ridică cu efort capacul. Spațiul de dedesubt era mult mai larg decât s-ar fi crezut. Băjbâind, femeia aduse la lumină șase saci mici din pânză, pe care îi trecu bărbatului unul câte unul. El îi așează pe o măsuță în apropierea ferestrei mate, și îi deschise cu atenție.

— Cam slabă recolta, zise el în timp ce desfăcea legăturile, lăsând la vedere un amalgam de obiecte, de la cercei ieftini, până la broșe viu colorate, masive, dintr-un aur slab.

Lane privi disprețuitor adunătura din fața sa până când ajunse la un pachet legat cu o panglică roșie. Aici erau câteva piese interesante: un smarald de 10 carate, un inel cu diamant în formă de perniță, un colier, un breloc și cinci perle mari.

— Bănuiesc că șnurul s-a rupt când au tras în el?

Doamna Oaks aprobă cu o mișcare a capului, apoi își mușcă buzele cu nemulțumire.

— Nu pun întrebări, zise ea. Nu știu de unde provin. Mi se propune un târg, cumpăr. Eu am o vorbă: dacă nu pui întrebări, n-ai să auzi minciuni.

Lane începu să examineze una dintre perle cu o lupă.

— Pe asta poți s-o arunci, zise el, fluturându-i perla prin fața ochilor. E marcată și poate fi oricând recunoscută.

Mami o luă și fără o vorbă o azvârli în foc, deși perla putea să fi valorat în jur de 700 de lire. Nu-l contrazicea niciodată pe dl. Lane, știind din experiență că ar fi fost inutil să-i pună la îndoială cuvintele.

Până la urmă acesta se decise asupra câtorva obiecte pe care le puse în buzunar, pe celelalte înapoindu-le femeii.

— Aurul nu e prea valoros, zise el. Ar trebui să arunc chestiile astea în fluviu.

Doamna Oaks oftă prelung.

— Ar fi o adevărată pagubă, spuse ea cuprinsă de jale, dar tu știi mai bine.

Deodată cineva ciocăni tare în geam; doamna Oaks privi mirată în sus.

— Cine-i acolo, întrebă ea cu o voce ascutită.

— Aș vrea să schimbăm două vorbe, doamnă Oaks.

Era vocea lui Wade.

Nici un mușchi de pe obrazul femeii nu tresări.

— Dar cine ești dumneata? întrebă ea autoritar.

— Inspectorul Wade.

— Imediat.

Cu o mare iuțeală Mami duse pachetele la locul lor, lăsă chepengul pe care îl și ferecă în grabă, readuse apoi parchetul la locul lui, întinzând covorașul peste locul ascuns. În acest timp Lane deschisese ușa șifonierului suficient de încăpător, aflat în partea opusă a camerei, și intrase în el închizând cu grijă ușa. Doamna Oaks mai aruncă o privire spre cămin și, cu un vătrai cufundă în jar mica globulă incandescentă care cu câteva clipe mai înainte fusese o perlă. Apoi descuie ușa.

— Intră, domnule Wade, zise ea rece.

Inspectorul își făcu apariția aruncând o privire împrejur.

— Scuze că am întrerupt întrunirea pentru rugăciune, zise el.

— Îmi schimbam ciorapii, dacă te interesează, replică acră Mami.

— Indiscrețiile de felul acesta, stimată doamnă, nu sunt pe placul meu.

Mami pufni țâfnoasă. Wade continuă însă imperturbabil:

— Te delectai în liniște cu o țigară. Drăguț, drăguț, să știi că îmbătrânești destul de repede.

Doamna Oaks nu-și mai ținu nervii în frâu.

— Ce vrei, izbucni ea.

În loc de răspuns Wade continua să privească odaia plin de admirație.

— Încântătoare cameră, zise el. E budoarul domniei tale, cumva? Și fumezi țigări egiptene! Nu fac bine la inimă, copilu'.

— Ce vrei? reveni femeia, pe același ton imperativ.

Spre îngrijorarea ei, ochii lui Wade rămăseseră lipiți de șifonier.

— Am venit să te întreb ceva, dar mi se pare că am picat într-un moment al naibii de nepotrivit. O întrebare lipsită de importanță — ceva care n-are nici o legătură cu obligațiile mele profesionale, dar nu voi mai întârzia.

Wade se îndreptă agale către ușă și de acolo îi aruncă gazdei o privire surâzătoare.

— Mi-e teamă că prietenul tău se va sufoca dacă îl mai ții mult acolo, zise el.

Ieși apoi închizând ușa cu o grijă exagerată.

Doamna Oaks îl conduse furioasă până la intrarea în Mecca. Wade își păstrase pentru acest moment ultima și cea mai grea insultă. Se înclină spre ea murmurând plin de înțelegere:

— Nu-i suflu o vorbă lui Golly! apoi dispăru în grabă.

Doamna Oaks se întoarse în camera ei și încuie ușa.

— Poți să ieși, Domnule Lane, spuse ea; vocea îi tremura de furie. Era doar polițistul ăla care se crede dat dracului.

Domnul Lane păși în cameră puțin cam șifonat.

Își potrivea părul afișând o figură de om mai curând curios decât furios.

— Știa că sunt aici. Știe și cine sunt?

— Dar cine mai știe ce știe el? izbucni femeia. Într-o bună zi va fi pescuit din Tamisa cu capul țândări. Și când se va întâmpla asta voi merge la biserică prima oară după 25 de ani.

— Wade, hm!

Lane își frământa gânditor bărbia. Apoi începu să-și golească buzunarele.

— Pune-le la loc. O să le iau altă dată.

— Dar nu e nici un pericol, obiectă doamna Oaks.

Raggit Lane zâmbi acru:

— Nu risc. Trimite-mi un băiat cu ele ... știi tu unde ... Așa o să le iau.

Își aranjă cravata, apoi își luă pălăria din șifonier și după ce doamna Oaks îl anunță că nu mai există nici o primejdie, părăsi clubul fără să se grăbească, îndreptându-se către artera principală unde îl aștepta taxiul. O dată sau de două ori privi în jur, dar nu descoperi nimic care să-l alarmeze. Și totuși, nici atunci când taxiul intră în City, Lane nu reuși să se elibereze de sentimentul neplăcut care pusese stăpânire pe el.

În aceeași după-amiază, Wade trecu în grabă pe la Scotland Yard. Restul zilei i-a aparținut în întregime și detectivul profită de ea într-o manieră specifică. De fapt, John Wade nu avea niciodată timp liber. Își iubea profesia, trăia pentru ea și nu-l interesa nimic ce nu avea cel puțin o legătură tangențială cu activitatea de investigație. Cea mai mare parte a timpului hoinărea pe străzile aglomerate din West End, observând oamenii. Studiul personalității umane era hobby-ul său preferat: era fascinat de gesturi, de expresia fețelor. Ar fi stat ore întregi într-o cafenea pentru a urmări doi oameni discutând, notându-și pe o bucată de hârtie gesturile mai deosebite. Le cunoștea pe cele care însoțeau o minciună, și ar fi putut să precizeze de la o distanță de 12 iarzi dacă o persoană vorbea despre sine sau despre altcineva. Spre seară a început să plouă. Era mai mult o burniță rece și sâcăitoare. Wade o pornise, fără nici o țintă precisă, spre Shaftesbury, intenționând să se întoarcă apoi pe jos la căsuța lui din Wapping. Traversă deci bulevardul și, străbătând piața Leicester, ajunse pe una din străzile care duc spre Strand. Se afla acolo un nou restaurant — un loc discret descoperit abia în ultima vreme de gurmanzi. În Londra faima restaurantelor crește și se vestejește în mod inexplicabil. Lane hoinărea pe trotuarul muiat în ploaie când o mașină venită din partea opusă gară chiar în fața localului. Inspectorul se opri și el. Nu-l interesau persoanele care traversau strada urmărite de privirea atentă a portarului solid aflat în ușa localului. Singura lui dorință era să nu se lovească de ei. Omul care ieșise din automobil era înalt și bine făcut. Avea chelie și fața lui dură era acoperită de o rețea deasă de riduri.

— Haide, draga mea! spuse el nerăbdător.

Avea o voce de stentor care atrase atenția detectivului. Bătrânul întinse mâna ajutându-și însoțitoarea să coboare. Îmbrăcată în alb, cu o siluetă fină care iradia tinerețe, blondă, această apariție era drăgălășenia în persoană. Wade nu îi văzuse fața, dar în clipa când cei doi treceau pe sub lampion, fata își întoarse capul. Nu-l zări însă pe Wade. Protejat de întuneric, acesta rămăsese pur și simplu cu gura căscată pentru că în fața lui se afla Lila Smith. Cei doi intraseră în local înainte ca inspectorul să fi reușit să se clintească din loc. Gândul întoarcerii acasă îi dispăru într-o clipă. Wade așteptă până în momentul în

care portarul cel slugarnic reveni la locul lui de lângă ușa, apoi se apropie de el.

— Cel care a intrat a fost cumva colonelul Martin? întrebă el.

Portarul îl privi cu neîncredere. Nu era prima oară când străini dubioși încercau să afle câte ceva despre identitatea celor care cinau în restaurant.

— Nu, răspunse el scurt.

— Ciudat. Aș fi putut să jur că el a fost, zise Wade încercând să intre.

Dar drumul îi fu barat de portar.

— Nu pe aici, domnule. Aici sunt separeurile și sălile de banchet. Intrarea în local se face prin cealaltă stradă.

Wade observă cum bărbatul și Lila dispăreau printr-o ușa de sticlă, îndreptându-se spre stânga, către o scară; apoi se întoarse către portar.

— Și acum o să-mi spui ceva care mă interesează. Vocea îi devenise autoritară. Mă numesc Wade și sunt inspector la Scotland Yard. Poți să-l chemi pe polițistul de la colțul străzii. Mă va recunoaște.

— E în ordine, domnule Wade. Portarul aproape că-și cerea scuze. V-am recunoscut. V-am văzut prin ziare. Vă dați seama că nu am putut să răspund la întrebări.

— Nici o problemă, a răspuns Wade împăciuitor. Cine e tipul? Omul dădu din cap.

— Habar nu am, domnule. El și tânăra care îl însoțește iau masa la noi doar o dată pe an. Ultima dată când a fost aici era un copil. Cred că e tatăl ei. Unul dintre chelneri a spus că tipul ar fi ofițer în armata Indiilor și vine acasă în fiecare an.

— Întotdeauna o aduce aici?

— Poate merg și în altă parte, dar aici i-am văzut venind împreună.

— Și ea e întotdeauna bine îmbrăcată?

— Sigur că da, răspunse portarul surprins, doar e o domnișoară. Cred că e elevă pe undeva.

Wade evaluă situația rapid.

— Ce cameră au?

— 18. Dar stați, mi-am amintit. Vă pot spune și cum îl cheamă. I-am trecut numele în registru.

Omul dispăru pentru câteva clipe revenind apoi în grabă.

— Brown. Domnul Brown. După părerea chelnerului șef este un om bogat. S-a întâmplat ceva cu ei? întrebă nerăbdător.

Probabil că era ceva în neregulă cu o mulțime dintre cei care luau masa la Lydbrake.

— Încă nu știu, răspunse Wade scurt. Bănuiesc că nu există nici o posibilitate să îi pot vedea. Nu vreau să-l văd pe ospătarul șef, sau să fac prea mult zgomot în jurul acestei afaceri, ca oamenii să aibă ce cleveti.

Portarul rămase pe gânduri.

— Numărul 19 nu este ocupată. Ați putea intra acolo, domnule Wade. Pot spune șefului că vreți să scrieți o scrisoare. Dar mă înțelegeți, domnule, nu vă cunosc, altfel sunt în pericol să-mi pierd slujba.

Wade tocmai îi dădea toate asigurările, când pe scenă își făcu apariția un tip pe care inspectorul avea să-l reîntâlnească în circumstanțe mult mai puțin plăcute. Wade îi remarcase figura în spatele fâșiei de lumină aruncată de felinar, în timp ce se îndrepta spre intrare.

— Ascultă, zise noul venit, e aici o fată drăguță! O frumusețe!.

Tânărul îndesat, cu fața aprinsă și cu o mustăcioară roșie, se legăna luminat din plin de lampadar. Ochii lui albaștri-spălăciți se holbau de-a lungul coridorului.

— Cine e ea, Bonnet?

— Nu știu cum o cheamă, dom'le, răspunse portarul.

Tânărul era cam băut. Wade îi aruncă o privire înainte de a intra în local, apoi, după câteva secunde urcă treptele acoperite de un covor moale. Deschise ușa de la 19 și intră cu grijă în încăpere. Se afla într-o sufragerie destul de mică, ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri din lemn roșu de trandafir. În partea opusă, lângă o fereastră, se afla o ușă care, în mod sigur, ducea în camera 18. Inspectorul se apropie tiptil de ea. Nu se auzea nimic și de aceea, cu mari precauțiuni apasă clanța. Așa descoperi că, în spatele primei uși, se afla o a doua. Vocile abia dacă se auzeau: cea profundă a bărbatului și vocea subțire a Lilei. Deci aceasta era „experiența”. În fiecare an, aidoma unei Cenușărese moderne, fata își lepăda hainele ei uzate și, îmbrăcată într-un lux orbitor, cina cu bătrânul. Luni întregi de pregătire, de probe, toate făcute în secret, sub supravegherea lui Mami.

Wade nu reușea să prindă nimic din discuția celor doi. Cu mare curaj apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată. După ce stinse lumina, inspectorul reveni în vârful picioarelor la ușă. Întins pe podea, cu urechea lipită de un mic spațiu aflat între parchet și ușă, el prinse câteva fragmente din conversație:

— ... nu, domnule Brown, e foarte bună cu mine ...

Îl mai auzi pe bătrân spunând ceva despre educație și Franța. Cei doi discutau totuși surprinzător de puțin. În răstimpuri se auzea ușa deschizându-se pentru a permite chelnerilor să aducă noi feluri de mâncare. Apoi, bătrânul spuse ceva despre Istambul. Îi descria fetei orașul. Wade nu auzi însă nimic care să-i fi deslușit natura relațiilor dintre cei doi. Fata i se adresa interlocutorului ei numai cu „domnule Brown”. Nimic nu lăsa să se înțeleagă că ar fi fost tată și fiică. În cele din urmă bătrânul ceru nota. Detectivul se ridică, ștergându-și pantalonii de praf, se strecură afară din cameră, aflându-se deja într-un taxi în momentul când limuzina trase în dreptul ușii pentru a-i primi pe bătrân și pe însoțitoarea lui la ieșirea din local.

Wade se opri câteva secunde și strecură ceva în mână portarului, apoi mașina porni în urma limuzinei.

Trecură astfel de Aldgate și se apropiau de Wapping, când mașina din față intră pe o stradă laterală și se opri. Din fericire, Wade reuși să ajungă la timp în capătul străzii pentru a o vedea pe Lila intrând într-un imobil elegant. Aproape în același timp limuzina dispăru după al doilea colț și Wade se îndreptă nestingherit spre casa în care spera să descopere taina tinerei fete.

Era o vilă cu două etaje; ferestrele erau întunecate. După un timp, un al doilea taxi opri în dreptul ușii. Detectivul se întoarse în locul de unde putea să supravegheze intrarea. După cinci minute ușa casei se deschise și Lila își făcu apariția însoțită de o femeie. Purta un fulgarin de culoare închisă; Wade intui că fata își reluase vechile ei haine. În ceea ce o privește pe femeie, nu i-a fost greu s-o recunoască pe Mami, chiar fără să-i fi auzit vocea ca un sfredel dând ordine șoferului.

După ce plecară, Wade traversă din nou strada, apoi deschise mica poartă de fier a vilei și se opri la ușă. Găsi la lumina lanternei soneria; apăsând pe buton auzi ecoul clopoțelului din interior. Ușa era asigurată cu o yală. Detectivul coborî în grădinița din fața casei; ferestrele erau bine închise. Prin laterala clădirii trecea o

potecă ce conducea în spatele casei. Urmând-o, Wade descoperi că lacătul de la ușa de aici fusese forțat cu un briceag. Apoi găsi ușa bucătăriei. Era încuiată, dar avu noroc cu geamul de la bucătărie pe care îl deschise în câteva minute. Tocul ferestrei scârțâi cam tare; dacă s-ar fi aflat cineva în casă, în mod sigur ar fi auzit zgomotul, dar tăcerea nu fu tulburată de nimic.

Nimeni nu știa mai bine ca el că își satisfăcea curiozitatea pe socoteala legii pe care o încălca într-un mod grosolan. Dar faptul în sine nu îl tulbura. Bucătăria era aproape nemobilată. Dulapul fixat în perete era acoperit cu praf. Wade deschise ușa și intră într-un dormitor; abia aici avu dovada că vila era locuită pentru că simți sub picioare un covor gros pe care nimeni nu se îngrijise vreodată să-l măture. Pe pereți atârnavu câteva tablouri — gravuri fără valoare care abia se vedeau prin stratul de murdărie ce invadase geamul. Cu grijă, detectivul deschise ușa camerei din spate. Afară de un pat acoperit cu o cuvertură încărcată și ea de praf, în încăpere mai erau câteva piese ieftine de mobilier. În camera din față storurile erau trase. Cândva acolo fusese un salon modest. Wade urcă scările acoperite de un covor pentru a ajunge la un palier din care se deschideau trei uși. Una ducea în baie. Aceasta fusese folosită de curând. Era evident, datorită unei suave arome de parfum fin ce persista încă în aer. Pardoseala băii era curată. Prosoapele care atârnavu pe suport erau umede. Marea oglindă fusese și ea bine curățată și, pe măsuta din fața ei, cineva lăsase un bețișor portocaliu. Exista și o pungă de hârtie cu săruri de baie. Săpunul era de o calitate specială și abia dacă fusese folosit. Deci aici își pregătise Cenușăreasa toaleta ei.

Wade intră apoi în camera din față. Era foarte curată; pe pat stăteau întinse hainele pe care Lila le purtase în seara aceea, împreună cu pantofii argintii. Ciorapii nu se vedeau. Probabil că fata plecase încălțată cu ei; Wade cercetă camera cu o atenție sporită. Ferestrele erau acoperite cu o păslă groasă care nu filtra nici un strop de lumină.

Aproape de pat, într-o nișă din perete, se afla un bufet; ușa, care era foarte solidă, era închisă cu un lacăt. O masă, două scaune, dintre care unul era foarte confortabil, o oglindă sprijinită de un perete — erau singurele mobile aflate acolo. Detectivul stinse lumina și trecu în camera din spate, care purta amprenta aceleiași părăsiri ca și celelalte încăperi. Era acolo un pat nefăcut, acoperit

cu cearșafuri murdare. Wade coborî precaut scara. Casa îl uimise. Țineau Brown sau Mami o asemenea locuință neocupată tot anul, doar pentru a-i asigura Lilei un loc unde să se schimbe? Și dacă da ...

Wade ajunsese la parter când auzi zgomotul unei chei vârâte în broască. Fulgerător, detectivul se întoarse în bucătărie cu pași abia auziți. Ușa de la intrare se deschise. Se auzi un om șoptind ceva, apoi ușa se închise. Pașii veneau direct spre el. Un fior îl scutură pe detectiv până în tălpi. Nu era slab de înger, dar aceasta era cu adevărat o experiență neobișnuită. Cineva se opri în camera din fund, deschise ușa și intră. Nimeni nu făcu lumină, dar Wade zări un licăr galben. Apoi auzi zvonul unor voci și putu constata că oamenii care intraseră erau chinezi. În timp ce asculta, auzi pași grăbiți ritmic pe dalele din curte. Un al treilea personaj intră pe ușa din față. Întrebă ceva în chineză, apoi ușa se deschise și cineva ieși. Wade nu văzu fața noului venit, dar acesta era cu certitudine european și purta un pardesiu negru cu gulerul ridicat până peste urechi. Apoi și acesta dispăru în cameră. Ușa fu închisă și încuiată.

După câteva clipe cei trei ieșiră. Ultimul închise ușa încet; Wade îi urma îndeaproape. Cei trei discutau în timp ce traversau strada. Apoi intrară pe o străduță. Continuară să meargă până ce au ajuns la una din arterele care dădeau spre fluviu, pe care se aflau depozite. Strada se termina cu scări; uzate și alunecoase, ele coborau până în apele Tamisei. Cei trei s-au oprit un timp, discutând. Mai târziu, unul dintre ei se așeză pe jos, cu spatele sprijinit de un zid. Era dificil să vezi în lumina săracă care dintre cei trei era. Dar imediat după aceea ceilalți plecară, topindu-se în noapte.

Wade nu știa prea bine ce să facă. Simțiseră oare necunoscuții că sunt urmăriți? Fusesse lăsat omul rămas drept momeală? Wade se apropie precaut de cel sprijinit de zid. Era unul dintre chinezi. Asfaltul era strălucitor din cauza ploii, dar, acolo unde se afla chinezul, strălucirea era și mai intensă din cauza a trei pârlăieșe de sânge care se scurgeau spre rigolă. Fluierul polițistului răsună ascuțit în tăcerea nopții. Wade continuă să fluiera în timp ce alerga după ceilalți doi. Astfel că se ciocni de un polițist care venea în goană spre el. Acesta nu se întâlnise cu

nimeni. În câteva minute o duzină de polițiști cercetau împrejurimile, dar chinezul și europeanul cel înalt erau de negăsit.

CAPITOLUL III

În aceeași noapte Wade raportă situația șefului său.

— S-au găsit în bluza lui cam șase uncii de platină. S-ar putea să fie o parte din prada rezultată din jaf.

— Partea curioasă este că omul era mut, cel puțin așa susține medicul. Nu există nici un semn de identificare.

Era trecut de miezul nopții când Wade ajunsese la Mecca. De data aceasta nu venise singur. Golly, echipat de culcare, stătea în camera de serviciu și își fuma pipa.

— Bănuiesc că Mami este în pat? întrebă inspectorul.

— N-a fost acasă toată seara.

— Știu, i-o tăie scurt Wade. În legătură cu asta vreau s-o văd.

Golly coborî de pe masa pe care stătuse până atunci, aruncă o privire severă celor doi polițiști și dispăru. Când reveni îi anunță pe cei doi că Mami poate să-i primească. Era în camera ei, cu o figură înțepată.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea cu o voce ascuțită.

— Pentru moment, răspunse John am ideea că e vorba de o crimă.

Pe chipul femeii se așternu uimirea.

— Crimă? spuse ea neîncrezătoare.

— Un chinez a fost ucis de unul dintre cei care îl însoțeau și înaintea crimei se strecuraseră într-o casă din Langras Road, acolo unde te-ai aflat ceva mai devreme dumneata împreună cu Lila.

Nu juca teatru — uimirea ei era reală. Nu era însă suficient de uluită ca să se autotrădeze. Mami își reveni aproape instantaneu.

— E foarte adevărat. În seara asta am fost în casa din Langras Road. Apartine cumnatei mele. De ani de zile tot încercăm s-o închiriem.

— Ai fost cu Lila, încercă Wade să pluseze.

— Am spus eu că nu? întrebă ea acră. Am luat-o să-i schimb țoalele. Trebuia să se întâlnească — urmă o pauză — cu tatăl ei.

Chiar vrei să știi cine e? Domnu „Ocupatu”, pentru că dacă vrei, s-ar putea să fii decepționat.

Privirea lui Wade se ascuți ca o lamă.

— Fii cât mai civilizată, doamnă Oaks; dacă ai chef să fii implicată într-o crimă, te privește. Nu te ameninț. Dacă nu pot să obțin toate informațiile care mă interesează te duc la secție. E clar?

Văzu furia strălucind în ochii ei, dar vocea i se catifelă imediat.

— Te rog să mă scuzi, domnule Wade, dar trebuie să mă înțelegi! Sunt tulburată. Unde a fost ucis? În casă?

— Știai că galbenii obișnuiesc să frecventeze casa?

Își scutură capul energic.

— Am știut întotdeauna că o frecventez doar eu. Merg acolo odată la câteva luni ca să fac curat. Eu și cu Lila.

— Cine e tatăl Lilei?

La acest punct se dovedi de stâncă.

— N-am chef să provoc nici un scandal — cred că-ți dai seama. Domnul își are o familie a lui acum.

— Lila știe?

Doamna Oaks avu o ezitare.

— Nu, nu știe. Crede că e doar un prieten care manifestă interes pentru ea. Îmi plătește pentru întreținerea fetei, și când e în țară îmi trimite bani ca să o îmbrac în vederea ieșirii la un restaurant.

— E englez?

— American.

Răspunsul a venit puțin cam în pripă.

— Stă în Long Island, sau New-York, sau cam așa ceva. Un gentleman american. Cât despre chinezi, în viața mea nu am văzut așa ceva în casă. Pot să jur. Dacă a fost vreunul în seara asta, habar n-am. Oricum, chinezii mă înspăimântă; sper că nu ai de gând să sperii copilul cu întrebări? Abia s-a dus la culcare.

— Câte perechi de chei există? Mă refer la casa aceea din Langras Road.

Femeia se gândi o clipă.

— Am văzut doar o pereche.

— O ții la tine tot timpul?

A făcut semn că da.

— Mai știi pe cineva care ar putea să mai aibă o pereche de chei?

Fu la fel de hotărâtă asupra acestui punct.

Wade era convins de sinceritatea ei. Nu încerca sub nici o formă să-i ascundă ceea ce se întâmplase în acea seară. Îi părea doar foarte rău pentru Lila, o slăbiciune contraindicată în meseria lui. Explicația privind „experiența” era cât se poate de plauzibilă. Nu avea nimic de câștigat dintr-o discuție cu fata — Mami Oaks fusese foarte generoasă cu informațiile.

— Domnul Brown are cheile casei?

A fost surprinsă când a auzit numele bătrânului.

— Din câte știu, nu are chei. Și nu văd de ce ar avea. Nu i-am spus niciodată despre casa din Langras Road.

Wade reflectă o clipă.

— Dă-mi cheile.

Femeia căută într-o geantă aflată pe masă și scoase apoi o cheie aflată pe un inel. Wade o urmări cu atenție.

— Și cheia de la dulap.

O secundă i-a citit spaima din ochi.

— Dulap? Care dulap?

— Acela din camera în care s-a schimbat Lila.

Mami își scutură capul.

— Habar nu am de asta. E singura cheie pe care o am.

Inspectorul zâmbi.

— Mă tem că în cazul ăsta va trebui să forțăm nițel dulapul.

Femeia își reveni în clipa următoare.

— Mă tem că așa va trebui să faci, spuse ea cu răceală. După care izbucni: De fapt, ce vrei?

John își întoarse brusc capul. Lila stătea în pragul ușii, înfășurată într-un capot jerpelit. Eleganța coafurii și albeața mâinilor manichiurate contrastau cu restul. Fata privea uluită când spre Mami, când spre Wade.

— Am ... am crezut... mi-ai spus să vin jos să beau ... ăăăăă lapte.

— Poți să te întorci în camera ta, răspunse femeia cu asprime.

— Crezi că ea l-a ucis pe chinez? întrebă Mami ironică. Chiar că arată a criminal, nu-i așa?

Wade nu-i luă în seamă sarcasmul.

— Vreau numele și adresa tatălui Lilei — bărbatul cu care a cinat seara asta.

— Nu se poate, răspunse hotărâtă femeia. Nu am habar de așa ceva, poți să mă crezi. Îți spun tot ce știu. E un domn Brown. Nu știu ce adresă are. De regulă îmi trimite o telegramă înainte de a veni.

— Și spui că nu știe de casa din Langras Road. Atunci cum se întâlnesc? O clipă a rămas surprinsă.

— De regulă o ia o mașină închiriată și eu o conduc până la cimitirul St. Paul, dacă vrei să știi. Acolo eu ies și el intră.

— Și totuși el a condus-o pe fată până la Langras Road, insistă Wade. Te încurci în propriile-ți minciuni, doamnă Oaks.

Ea însă continua să susțină cu îndărătnicie că misteriosul domn Brown nu intrase niciodată în vilă.

Părăsind în cele din urmă clubul, Wade reveni la vilă, intră cu cheia luată de la Mami și efectuează un control minuțios. Spre uimirea lui dulapul era deschis și gol. Cineva fusese în casă în timpul în care el lipsise. Lucrurile Lilei fuseseră aruncate pentru a face loc obiectelor din dulap. Camera în care discutaseră cei trei chinezi și europeanul oferea un alt amănunt interesant. Exista în ea o anumită umezeală. Pe podea erau pete de apă și unul din scaune era ud de-a binelea.

Plouase mult și o aversă puternică a urmat imediat după descoperirea crimei, așa că, atunci când victima fusese ridicată, hainele îi erau îmbibate cu apă. Exista un motiv pentru european să nu fie ud. Purta un fulgarin lung. Dar al doilea chinez... avea pe el doar bluza și totuși nu lăsase nici un semn al prezenței sale acolo. Cum au ajuns până la vilă? Au mers pe jos? Nimeni nu-i văzuse, nici chiar șoferul taxiului care îl aștepta pe John Wade la capătul străzii. În bluza celui ucis fusese găsită o bucățică de hârtie pe care scria ceva în chineză.

Când Wade reveni la secția de poliție, biletul fusese descifrat. Sergentul de la birou îi întinse traducerea cu un zâmbet.

— Nu avem nici un indiciu, domnule Wade. E doar o indicație pentru a găsi această secție de poliție. John citi și se încruntă.

— Voia să vină la noi și ei au descoperit asta.

— Încearca să-i toarne pe ceilalți? a întrebat sergentul.

— Așa se pare, răspunse Wade.

Apoi intră în biroul lui, unde se aflau bijuteriile găsite asupra chinezului. Cele mai multe erau monturi din care pietrele prețioase fuseseră smulse și, cu excepția unei singure piese, toate erau din platină. Excepția era un inel bărbătesc de aur marcat și foarte uzat. Pe partea plată a sigiliului abia dacă se mai putea distinge un personaj în robă antică. Pe partea interioară a inelului, cu litere care se distingeau greu, era scris „Lil pentru Larry”.

Camera pe care Wade o folosea drept birou era destul de mică; într-o parte dădea spre oficiul de cercetări penale, iar în cealaltă parte ducea în spatele biroului ofițerului de serviciu. Se mai afla o fereastră solid închisă, și o a doua ușă care dădea spre curte. Aplecat, împreună cu sergentul, peste biroul aflat sub fereastra zăbreă pentru a studia monturile de platină, John simți la un moment dat un curent de aer destul de puternic. De obicei trăgea în camera aceea, dar acum fenomenul i se părea neobișnuit. Începu să caute fără chef cauza care provocase curentul, apoi se întoarse și tresări puternic ...

— Nu vă mișcați, se auzi o voce înfundată din spatele măștii de cauciuc. Dacă strigați, vă ia dracu'.

În cameră se aflau doi bărbați. Purtau salopete negre; fețele le erau ascunse de măști de gaz. Pe mâini purtau mănuși roșii de cauciuc. Două automate de calibru mare erau îndreptate împotriva polițiștilor.

— Stați la perete, spuse omul de la ușă. Cei doi se supuseră. Măinile sus. Știți că ne-ar fi mai ușor să tragem și apoi s-o ștergem.

Cel aflat mai aproape de masă făcu doi pași ușori până la birou, se uită cu atenție la bijuterii, alese ceva, apoi reveni la ușă.

Wade nu era nebun să intervină. Era neînarmat, revolverul se afla în sertarul biroului. În plus, pe lângă faptul că și-ar fi riscat inutil viața, ar fi semnat și condamnarea la moarte a sergentului.

Cei doi se mișcau într-o liniște absolută. Peste pantofi purtau un fel de galoși despre care inspectorul bănuia că au talpa din același cauciuc gros. Ieșiră din cameră și încuiară ușa pe dinafară.

John se repezi la birou, scoase arma din sertar, apoi năvăli pe ușa cealaltă în oficiul de cercetări penale, aproape trântindu-l pe polițistul care stătea de pază. Văzu două siluete zburând de-a lungul străzii, dar mașina care venea lent în spatele lor a observat-o doar în ultima clipă. Cei doi săriră în ea; a urmat apoi

accelerarea zgomotoasă a motorului, urmată de dispariția în trombă a automobilului. Nu mai avea cum să-i ajungă. Când reveni în secție, sergentul luase deja toate măsurile.

— Nemaivând cum să-i ajungem, am alertat toate celelalte stații de poliție, spuse el.

John reveni în oficiul de cercetare penală. Din prima ochire descoperi că lipsea inelul de aur. Nu mai avea cum să refacă istoria morții chinezului. Omul venise să-și trădeze stăpânii și adusesese cu el acel obiect ca o mărturie. Era mut și nu se putea face înțeles, inelul făcea dovada identității cuiva, sau era furat, din răzbunare. A doua variantă i se părea mai plauzibilă. Oamenii de cauciuc nu ar fi riscat recuperarea inelului dacă nu ar fi avut o semnificație cu totul aparte. Poate chiar una sentimentală. Dar lucrurile începeau să prindă contur. Crima avea, oricum, legătură cu banda.

Dimineata următoare poliția întreprinse o anchetă amplă. Orice chinez suspect era adus la secție pentru cercetare. Cu toate acestea nici o informație utilă nu a ajuns la cartierul general al poliției. Mami Oaks fusese de două ori la poliție și, deși fusese interogată, nu reuși să ofere nimic în plus. După cea de-a doua și ultimă vizită la poliție, ofițerul a condus-o până la Scotland Yard.

— Îngerăș, (Wade devenise puțin extravagant), faci o mare prostie. De ce dracu' nu vrei tu să-i spui lu' tati tot ce știi?

Femeia se albi de furie. Pe măsură ce timpul trecea fără ca temerile ei să se fi dovedit motivate și pe măsură ce constata limitele în activitatea poliției, siguranța și impertinența ei erau în creștere.

— Asta e tot ce vrei de la mine?

Golly, care o aștepta afară, veni timid spre ei abordând o figură patetică.

— Sărmana și persecutata mea soție, începu el.

— Tu să-ți ții gura, se răsti ea. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nimic, copilu' răspunse Wade morocănos, afară doar că atunci când i-oi prinde pe cauciucații ăia ...

— Oamenii de cauciuc, mârâi ea. Mare brânză o să faci tu în privința lor. N-au intrat chiar și în sediul poliției și v-au suflat un inel?

Vorbise prea mult. Buzele ei se închiseră ermetic, dar era prea târziu.

— Pe asta cum ai aflat-o, doamnă Oaks? Vocea lui Wade era ca de mătase. Cine ți-a povestit ție despre inel?

Ea nu dădu nici un răspuns.

— Nimeni nu știe de povestea asta cu excepția a patru oameni. Eu sunt unul, sergentul Crewe altul și ceilalți doi sunt domnii care ne-au vizitat.

Inspectorul așteptă răspunsul.

— Dar știe toată Londra, răspunse ea după un timp. Doar nu-ți imaginezi că o să se întâmple una ca asta fără să afle toată lumea.

Mami Oaks se aștepta să fie reținută pentru cercetări. Și totuși, spre surprinderea și ușurarea ei, inspectorul făcu un semn spre arcada de la intrarea în Yard.

— Ești liberă, zise el, bine dispus.

Apoi adăugă ironic:

— Să-mi amintești de amicul din șifonier.

Când, după aceste cuvinte, i-a mai făcut și cu ochiul, Mami Oaks a simțit că-i vine să-l omoare. Printr-un ciudat joc al sorții, inspectorul Wade avea să fie față în față cu amicul din dulap în mai puțin de 24 de ore.

Ceea ce poliția a numit incidentul din Piața Haymarket, s-a petrecut seara, în jurul orei 10. Doi oameni au traversat tacticos strada, apoi s-au întors spre St. James's Square. Ei discutau fără să o fi observat pe femeia aflată la unul din colțurile pieței. Un polițist, care mergea în aceeași direcție, urmărindu-i la o distanță, a văzut-o pe femeie tășnind spre unul din bărbați pe care l-a apucat de haină. Polițistul a văzut altercația, a auzit țipătul atacatoarei și, fugind spre ei, a imobilizat-o.

— Te cunosc, a țipat ea.

În același timp alți doi ofițeri s-au apropiat în fugă de cele patru persoane și, surprinzător de repede, în jurul lor s-a format un adevărat grup de curioși.

— Nu, nu o cunosc, a spus bărbatul mai înalt. Pur și simplu s-a repezit la mine. Lăsați-o să plece. Cred că e beată.

— Nu-i adevărat. Nu sunt beată, Starey, așa te cheamă, Starey!

Femeia s-a zbătut furioasă încercând să scape din strânsoarea celor doi polițiști.

— Mă tem că va trebui să depuneți o plângere împotriva ei, domnule, a spus polițistul care ajunsese la locul faptei.

Cel atacat ar fi vrut să se facă nevăzut, dar acum lucrul devenise imposibil.

— Nu o voi da în judecată. Uitați, asta e cartea mea de vizită ... nu, nu mă cheamă Starey. Nu am văzut-o niciodată pe femeia asta.

Apoi spuse ceva în șoaptă polițistului, dar acesta dădu din cap.

— Nu se poate, domnule, spuse el.

Apoi încă un personaj își făcu apariția în această mică și stranie dramă. Un tip solid, cu obraji roșii își croia drum prin mulțime. Omul era puțin cu chef și în mod sigur cunoscut de polițistul care-l salută.

— Bună seara, domnule.

— Ce s-a întâmplat? A ieșit cu scandal?

— Nu-i nimic, Lord Siniford, a fost o ușoară altercație. Nu cred că mi-aș pierde timpul în locul dvs.

Femeia, cu fața cât un fir de ață, ținută de cei doi polițiști, făcu un pas înainte, privindu-l fix pe lordul cel nepoftit.

— Tommy, exclamă ea. Ți-o mai amintești pe Anna? Cândva îți dădeam prăjituri, Tommy. Ți-o mai amintești pe Anna?

Noul venit rămase stupefiat.

— Doamne, șopti el. Cum?! Anna!...

Femeia se smulse din strânsoarea polițiștilor cu o mișcare neașteptată, îl prinse pe lord de umăr și începu să-i vorbească repede aproape în șoaptă.

— Ei, ce s-a întâmplat? adresându-se oamenilor de ordine, vocea Lordului Siniford deveni ca un sfredel: Ce păziți?

Polițiștii o traseră înapoi pe femeie și începură să se strecoare cu ea prin mulțime. Lordul Siniford rămase locului, privind uluit după ei.

După câteva momente se urni din loc și mormăind o înjurătură se luă după polițiști și prizoniera lor.

CAPITOLUL IV

Inspectorul Wade avea o căsuță în Wapping la capătul unei străduțe murdare. Clădirea avea un aspect rural, accentuat în special de grădinița care o înconjura și în care se aflau cel puțin trei tei. Wade avea drept valet și îngrijitor un fost polițist. Fusesse o alegere fericită, pentru că impopularitatea detectivului s-ar fi putut să-i provoace neplăceri. De altfel existau deja două încercări ale celor din Wapping de a da buzna în casă. O dată a izbucnit un foc în clădirea auxiliară; altădată, când au dus-o la eșafod pe Liddy Colos, i-au fost sparte geamurile și s-a găsit în peretele camerei un glonte. Wade adormise când a sunat telefonul. Vocea metalică a inspectorului Elk s-a auzit în receptor.

— Țiți amintești de sinucigașa pe care ai pescuit-o din apele fluviului?

— Anna? a întrebat Wade cu o voce somnoroasă.

În clipa aceea nu simțea nici un interes pentru presupușii sinucigași.

— Chiar așa. A fost săltată azi pentru că l-a atacat pe căpitanul Aikness de pe „Seal of Troy”.

— Senzațional, inspectore, spuse John sarcastic. Dar știi că mă scoți dintr-un pat cald?

— Ține-te bine, îi spuse Elk. A fost scoasă pe cauțiune de lord Siniford, o sugativă care are un apartament în James Street. Te interesează?

— Palpit, mârâi Wade.

— Stai numai puțin. Inelul ăla de aur care v-a fost furat a fost găsit pe mâna ei când a fost adusă la secție. Nu a putut să explice de unde îl are. A suferit o criză de nervi, așa că a trebuit s-o ducem la infirmerie. Când i-au descleștat degetele au găsit inelul.

Wade se trezise de-a binelea.

— A fost eliberată pe banii lui Siniford? Da, am auzit de el. O cunoștea?

— Se pare că da. Ea, în tot cazul, îl cunoștea. I-a spus Tommy, sau cam așa ceva. Nu te-aș fi deranjat dacă nu era povestea asta cu inelul.

— Vin într-un sfert de oră, promise Wade.

Se îmbracă, scoase mașina și goni prin burniță până la Scotland Yard. Faptul că Elk se afla acolo la două dimineța nu era ceva deosebit. Rareori pleca mai devreme. Ce făcea nu știa

nimeni. Calomniatorii lui avuseseră ideea că nu are casă, dar asta era o minciună.

Inelul fusese trimis la Scotland Yard și se afla pe masa lui Elk, așezat pe o bucată de hârtie albă.

— De ce i-au acceptat cauțiunea?

— Inelul nu a fost recunoscut decât după plecarea ei. Din întâmplare sergentul s-a uitat înăuntru și și-a amintit de raport. Inspectorul principal a trimis pe cineva la adresa lordului Siniford ca să o ridice, dar lordul nu era acasă, și nici femeia.

Wade auzise de reputația lui Siniford. Ocupa un apartament scump și era membru la câteva cluburi.

Siniford era urmașul unor pairi scăpătați. Nu avea nici pământ, nici bani. Mariajul său american se dovedise un insucces, așa că în final divorțase. Și-a făcut apariția în niște companii destul de ciudate. A fost un timp când ajunsese să doarmă chiar pe digul Tamisei. Apoi, în mod neașteptat, au început să-i curgă banii, fără ca cineva îi știe de unde. Datoriile îi fuseseră plătite și, în general știa despre el că, deși nu era proprietarul unei averi deosebite, avea un venit care îi permitea să trăiască în lux.

Se mai credea că decedata lui soție ar fi fost sursa bunăstării sale, dar raționamentul s-a dovedit a fi fals, pentru că tatăl ei l-a dat în judecată pentru o sumă de bani pe care o împrumutase pe vremea când era căsătorit.

Era un client al barurilor și, ocazional, mergea la curse. Poliția îl știa ca pe un om așezat. Și totuși această imagine era uneori întunecată de anumite informații privind viața lui intimă.

Lordul nu se întorsese încă acasă când John Wade se prezentase la apartamentul său unde valetul nu îi putea oferi nici o informație precisă.

— Domnia sa vine când are chef, spunea servitorul. Sunteți de la poliție? Da, au mai fost pe aici. Da, domnul a scos femeia pe cauțiune, dar nu a venit cu ea aici.

— Are mașină? întrebă Wade.

— Da, o ține în garaj. Dar nu prea știu pe ce stradă se află.

— Ia încearcă să-ți amintești, îl somă imperativ inspectorul.

Cu un efort memoria valetului reveni după câteva momente și John plecă în Dean Street unde avu ocazia să descopere că automobilul fusese scos în seara aceea din garaj. Tocmai își terminase cercetările și se pregătea să plece când văzu o mașină

care se apropia încetinind, apoi opri în fața garajului. Un bărbat ieși din mașină; John îl recunoscu cu ușurință pe lord Siniford; nimeni altul decât tipul pe care îl văzuse la intrarea în restaurantul în care Lila Smith cinase împreună cu protectorul ei misterios. Inspectorul nu mai pierdu timp cu introducerile.

— Sunt ofițer de poliție, lord Siniford. Mă numesc Wade.

Lordul se zgâi la el cu ochi de miop.

— A, te cunosc. Ești tipul pe care l-am văzut seara trecută. Portarul mi-a spus cine ești. Ce vrei?

— Vreau să o văd pe femeia pentru care ați depus cauțiune.

— Nu mai spune! Lordul părea ușor amuzat. În cazul acesta, amice, ar trebui să alergi în căutarea ei.

Deveni serios; fie din cauza șofatului sau a unui alt motiv.

— Din câte îmi amintesc v-a numit Tommy. O cunoșteai?

— Nu-mi pune întrebări prostești, amice.

— O cunoașteți?

— Da' de unde, răspunse lordul înveselit.

— Atunci cum explicați că ați depus o cauțiune pentru ea, iar sergentului i-ați declarat că o cunoașteți de câțiva ani?

Întrebarea l-a surprins nepregătit pe lord.

— De fapt o cunosc. A fost servitoare timp de mai mulți ani în casa noastră. E Anna Smith.

— Mai bine i-ai spune Robinson, spuse Wade fără chef. Se aștepta la o reacție din partea lordului, dar acesta rămase calm.

— Unde ai dus-o? izbucni într-un târziu Wade.

— M-a rugat să o las lângă casa ei din Camberwell, veni prompt răspunsul.

— Nu durează mai mult de două ore să mergem de aici până în Camberwell și înapoi. Nu-i așa?

Lordul începuse să respire greu.

— Refuz să mai fac vreo declarație. Pur și simplu am condus-o acasă.

Wade îl întrerupse.

— La poliție a declarat că locuiește în Holloway, ceea ce e destul de departe de Camberwell. Lord Siniford, cred că cel mai bun lucru pe care l-ați putea face ar fi să-mi spuneți tot ce știți despre această femeie. Am un motiv foarte precis să vă pun întrebări. În geanta ei s-a găsit un inel care fusese furat acum

câteva zile de la sediul poliției. Este absolut necesar pentru mine să o găsesc și să-i pun câteva întrebări legate de problema asta.

— Un inel? Siniford părea sincer surprins. Nu știu nimic despre nici un inel. Nu mi-a spus nimic. De fapt nici nu prea am ce să-ți spun despre această femeie. Stă undeva prin Camberwell. Cel puțin pe acolo, am lăsat-o. Dacă mâine n-o să apară la sediul poliției, chestia asta o să mă coste 10 lire.

Wade zâmbi.

— Să zicem că ați ascuns-o într-un loc inaccesibil nouă. Deci nu o putem vedea și nici nu avem cum să-i punem anumite întrebări.

Supoziția inspectorului stârni furia lordului.

— Ești al naibii de impertinent. N-am făcut decât un gest de caritate. La dracu! Ar fi putut un gentleman să procedeze altfel? Și dumneata vrei să-mi spui că de fapt am ajutat o hoată care a furat un inel. E rușinos. O să mă plâng șefului dumitale mâine dimineață.

— De ce nu în noaptea asta? sugeră Wade. Pot să vă dau numărul lui de telefon.

În continuare Wade nu reuși să afle nimic de la lord. Tot ceea ce îi mai rămânea de făcut era să aștepte până ce femeia avea să fie citată în Malborough Street. Când aceasta se întâmplă bineînțeles că nu răspunse nimeni la apel. În schimb apără un avocat care, bine instruit de Siniford, răspunse că secretarul lui nu reușise să ia legătura cu femeia.

— Probabil că a dus-o undeva la țară, îi explică Wade inspectorului local. Știi ceva despre lord?

Ofițerul clătină din cap.

— Nu, în afară de faptul că e un pierde-vară.

— Are vreo casă la țară?

Inspectorul surâse:

— Nu, nici vorbă. Dar pot să-ți spun altceva despre povestea asta. Cu ani în urmă a avut o serie de necazuri pentru că lua case cu chirie pe care le părăsea apoi fără să plătească un ban. Se poate să fi închiriat un loc de-a lungul fluviului — era zona lui preferată pentru vânatoare. Din câte știu închiria câte trei case pe an, păcălindu-l pe fiecare proprietar. De când are bani probabil că a renunțat la jocul ăsta, dar s-ar putea să fi rămas cu o slăbiciune pentru fluviu. O să fac o investigație.

Investigația s-a dovedit total neconcludentă. Wade și-a concentrat apoi atenția asupra celui care fusese atacat de Anna. Cu aceasta cazul intră în „parohia” lui pentru că vasul „Seal of Troy” se afla în Bazin. Era vorba de un remorcher pe care John îl văzuse de câteva ori pe când trecuse pe lângă el. În aceeași zi, în jurul orei trei șalupa lui îl duse până la remorcher unde fu întâmpinat de un ofițer cu tenul măsliniu, probabil un sud-american.

— Căpitanul Aikness e la țarm. Eu sunt secundul.

Wade își arată legitimația, apoi fu condus într-un salon foarte bine mobilat. Pereții erau placați cu furnir de mahon. Două sau trei fotolii adânci, îmbrăcate în piele și un cămin aflat la capătul salonului completau peisajul.

— E careul ofițerilor, explică secundul. E un adevărat noroc că avem un patron care îi tratează pe ofițeri ca pe niște ființe umane. Luați loc, domnule Wade.

Wade se așează într-unul din fotoliile din piele aflate în dreptul mesei din lemn de mahon care ocupa mijlocul camerei.

— Căpitanul Aikness a suferit o mică neplăcere, în seara trecută. A fost atacat de o femeie și acum are loc o mică anchetă, spuse secundul. Sper că nu a fost trimisă la pușcărie. Căpitanul Aikness a fost foarte nemulțumit.

— Nu a fost arestată pentru că nu a mai apărut. A spălat putina.

Sprâncenele ofițerului se ridicară.

— Chiar așa? Asta e foarte bine. Îi voi spune căpitanului când va reveni. Nu mai avea rost să mai aștepte. Wade părăsi nava luându-și un „la revedere” foarte politicos.

— Treci pe sub prova lor, ordonă el. Odată întors pe vasul poliției, singura lui intenție fusese să aducă șalupa în apele liniștite ale debarcaderului și să evite cele două șalande care manevrau în laterala lui. Privind fără chef spre peretele vasului, pe care tocmai îl părăsise, observă însă trei hublouri deschise; în dreptul unuia fluturau două perdele de culoare albastră. De fapt ele i-au atras atenția. Șalupa lui ajunsese în paralel cu remorcherul când Wade văzu fața unei persoane prin hublou. Totul a durat o secundă — o față bronzată, acoperită de riduri și o chelie strălucitoare. În aceeași clipă, dându-și seama că a fost văzut, omul se retrase, dar nu suficient de rapid. Și astfel John l-a

recunoscut pe misteriosul domn Brown care, o dată pe an, o scotea pe Lila la un restaurant de lux.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că el era omul; cum la fel nu avea de ce să se îndoiască de faptul că acel om era căpitanul Aikness. Era pe punctul de a da ordin șalupei să revină la remorcher, dar renunță imediat. Dacă s-ar fi întors ar fi auzit aceeași minciună — căpitanul Aikness nu era la bord. Nu era autorizat să facă percheziție pe vas. Nu exista nici un motiv pentru a cere mandat. Și-a dat seama oare Aikness că fusese recunoscut? Dar de ce ar fi făcut-o? Din câte își amintea Wade, căpitanul nu îl văzuse până atunci. Doar dacă ... Ce relații existau între Aikness și Mecca? Să fi fost numai dorința comună a doamnei Oaks și a căpitanului de pe „Seal of Troy” ca Lila să ducă o viață cât mai lipsită de greutate? Ea spusese că nu știe cine este domnul Brown. Dar Mami era un fel de regină a mincinoșilor.

— Mai mergi în josul apei cam o jumătate de milă, apoi ne întoarcem, îl instrui Wade pe sergent. Când revenim încerci să trecem cât mai aproape de „Seal of Troy”.

În timp ce navigau pe lângă remorcher, iar șalupa traversa un val intrând în tangaj, se auzi un pocnet. Ceva izbi vasul chiar la mijloc, spărgând geamul cabinei. Apoi, o bucată de lemn din bord fu smulsă și transformată în țandări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ți-pă înspăimântat mecanicul.

— Ține-o înainte și fă-te că nu s-a întâmplat nimic, ordonă Wade.

— Ce vi s-a întâmplat, domnule? Sunteți rănit?

Wade se clătină pe picioare.

— Un afurisit de pescăruș, băiețică. Nu mai pune întrebări idioate.

În ce mă privește, sunt mort. Așteaptă rezultatele anchetei.

Se întâmplase în plină zi. Se trăsese de pe vas, nu avea nici cea mai mică îndoială. Zgomotul macaralelor atenuase explozia împușcăturii. Dar curajul lor fusese excepțional. O clipă simți o admirație profundă față de ei.

Șalupa ajunsese la mal.

— O să mă sprijin ceva mai greu. Pentru poză, ordonă inspectorul.

Făcea într-adevăr impresie în calitatea lui de rănit ajutat să ajungă la uscat. După calculele lui glonteile îl ratase cam cu un inci. Marele său noroc fusese legănarea șalupei sub valul puternic care i-a trecut pe sub punte.

O jumătate de oră mai târziu trei șefi de la Scotland Yard cercetau evenimentul.

— Sunt convins că dacă s-ar da ordinul de percheziție a vasului nu s-ar găsi nimic, zise Elk. Pun pariu pe orice că se așteaptă la o percheziție și, în vederea ei, și-au pregătit cel puțin 45 de alibiuri care stau toate în picioare. Ce propui?

— Trimite doi polițiști la cei de pe remorcher să se intereseze dacă au auzit un foc de armă, spuse Wade. Lasă-i apoi să facă același lucru cu toate celelalte vase din zonă. Nu cred că ar fi rău să se lase să se înțeleagă că am fost grav rănit. Câteva bandaje, o targă, o ambulanță și recuzita e gata.

— Copilu' are dreptate, decretă inspectorul Elk. Eu însumi te voi duce acasă și voi rămâne cu tine. Sunt una dintre cele mai competente surori care s-au angajat în poliție.

Ceva mai târziu acea parte a societății din Wapping ostilă poliștilui se simți extrem de satisfăcută când la ușa casei lui Wade opri o ambulanță din care inspectorul fu scos pe targă.

— A căpătat ce-a meritat! comentă un spectator exaltat.

Încărcarea lui „Seal of Troy” a durat până noaptea târziu. Cutii mari din metal erau ridicate de pe șalande cu ajutorul unui cablu de oțel. Un muncitor cu fața acoperită de funingine se cățără pe acest cablu, ajungând pe punte fără ca venirea lui să fi atras atenția cuiva. Nu a reușit să-l vadă nici pe ofițerul sud-american care supraveghea operația cu cea mai mare atenție. Omul a continuat să rămână ascuns în umbră, foarte interesat în ce se discuta.

— ... Au venit doi sticleți ... au vrut să știe care a tras. Tu ai auzit ceva, Harry?

— Minciuni, i-a întors-o celălalt. Copoi ai ăștia pretind mereu că se întâmplă câte ceva pe fluviu.

— Au fost la toate vasele din Bazin. Au fost trei șmecheri care și-au vârat nasu'. Cică Wade ar fi mierlit-o.

Cel care tocmai trăgea cu urechea zâmbi, apoi mai aruncă o privire spre intrarea pe pasarelă. Un timonier urât și mic de statură era de pază acolo. Pasarela fusese ridicată și încuiată. Ar fi

fost imposibil să abordezi scara de tambuchi fără să fii văzut de secundul sud-american. Timonierul de gardă supraveghea încărcarea vasului. O dată sau de două ori opri, făcu câțiva pași pentru a urmări depozitarea încărcăturii în cală. Ceva mai târziu se produse și accidentul. Una din cutii s-a desprins din cârlig și s-a prăbușit. Timonierul s-a îndreptat spre ușa. În aceeași clipă străinul cu înfățișare umilă s-a avântat înainte. Trebuia să treacă de bucătărie, dar zări spatele bucătarului, așa că se îndreptă spre o pasarelă transversală de la care cobora o scară de tambuchi.

În mod obișnuit cabinele ofițerilor se află pe prima punte, dar pe „Seal of Troy” la cabinele lor se ajungea de la această pasarelă. Toate cabinele erau încuiate cu excepția uneia singure, unde ardea o lumină. Era o încăpere largă cu un pat sub care se aflau mai multe sertare. Mai erau două fotolii și o sofa. Pe pereții de oțel atârnavă gravuri înrămate. Pe un pupitru putea fi văzut portretul unei femei de vârstă mijlocie, prins într-o ramă. Încăperea arăta mai bine decât o cabină obișnuită. Wade ajunsese la capătul scării de tambuchi într-un loc slab iluminat. Era vestibulul care ducea în sufrageria ofițerilor. Ușile salonului erau închise. Dar, pentru a ajunge la cabina unde îl văzuse pe domnul Brown, trebuia trecut prin sufragerie. Pe când încerca ușile, un al șaselea simț îi semnală detectivului apropierea primejdiei. Mai apucă să se adăpostească sub scara de tambuchi. Aproape în același timp una din uși se deschise cu o mișcare violentă. Cineva se ivi în prag. Salonul era bine luminat și figura bărbatului se văzu foarte bine. Era Raggit Lane, vizitatorul doamnei Oaks, pe care îl surprinsese într-o ipostază nu tocmai plăcută.

Lane scrută holul întunecat.

— Nu e nimeni, spuse el cuiva aflat în salon..

Apoi se auzi o voce profundă.

— Am văzut clanța mișcându-se. Uită-te mai bine, s-ar putea să fie unul dintre timonieri care vrea ceva.

Wade recunoscă glasul însoțitorului Lilei. Când ușa a închis iar, i-a auzit din nou vocea teribilă răzbătând prin pereți.

— Du-te și caută, lua-te-ar dracu'!

Wade ieși repede din ascunzătoarea lui și se cățăără pe scară înainte ca ușa să se fi deschis din nou. De undeva se auzi o barcă apropiindu-se. Cineva urcă pe punte. Urmă un schimb de cuvinte, după care noul venit a fost condus la salonul ofițerilor. Peste

câteva minute reveni însoțit de Raggit Lane. Dispărură amândoi înghițiți de umbrele grele. La întoarcere, Lane era singur. El traversă puntea dispărând iar. în mod sigur se consulta cu Aikness pentru că, după un timp, apăru din nou și, aplecându-se peste balustradă, îl strigă pe cel din barcă.

— Poftiți, domnule. Căpitanul vă așteaptă.

Era suficientă lumină pentru a vedea fața noului venit care pufăia în timp ce urca scara, blestemându-i verticalitatea, pentru că lordul Siniford — căci el era — nu avea calități atletice.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez la ora asta, dragul meu, spuse lordul cu voce tremurătoare, dar e o afacere foarte importantă și presantă. Trebuie să-l văd pe căpitan. Mi-am lăsat omul în barcă și împreună cu el mai sunt doi tipi. Le-am spus că, dacă nu mai apar, să anunțe.

— Nu trebuie să-ți faci griji, lord Siniford. Te-am fi dus noi la țarm, dar dacă vrei să mergi cu propria d-tale șalupă ... răspunse cu voce suavă Mr. Lane.

Wade prinse crâmpie de conversație dar era prea uluit ca să înțeleagă mai mult decât că lordul Siniford venise aici mânat de anumite presimțiri și că luase măsuri speciale împotriva pericolului pe care îl anticipa. Omul de gardă stătea cu spatele spre diguri și fredona ceva. El își concentrase atenția asupra bărcii acostată de vas.

— Lăsați cuterul. Legați-l de șalandă, spuse el pe un ton autoritar.

În timpul schimbului de cuvinte care urmă, Wade reuși să se strecoare până la pasarela care lega nava de mal. Oare ce îl putuse aduce pe lord Siniford pe acest vas dacă nu problema urgentă a Annei și atacul din noaptea anterioară? Garajul îi fusese păzit toată dimineața, dar el își lăsase mașina acolo, scăpând de urmăritori. Wade își aduse aminte că vestibulul până la salonul ofițerilor era slab luminat. Se îndreptă spre ei sperând că ușa să nu fie prea solidă. Un zvon de voci străbătu până la el. Aikness era acolo și la un moment dat auzi și timbrul strident al lui Siniford, fără să-i poată însă distinge cuvintele. Nu mai era nimic de făcut. Se întoarse dar se opri imediat. Raggit Lane stătea în mijlocul pasarelei cu mâna înfiptă în buzunarul hainei. Un rânjet îi juca pe față.

— Ai dori ceva?

— Nu, domnule, căutam un pahar cu apă.

— Bănuiesc că ești de pe una din șalande?

John își dădu seama că fusese recunoscut și că celălalt se juca cu el. Cu siguranță că avea o armă în buzunar. Wade văzu țeava îndreptată spre el. Dar nu lăsă să se înțeleagă că își dăduse seama de pericol. Luă din punga care îi atârna de curea o bucată de tutun presat, mușcă o bucată, dar apoi, răzgândindu-se, scuipă tutunul prin hubloul deschis.

— Ce ar fi să discutăm noi doi câte ceva, începui Lane.

Se opri în aceeași clipă întorcându-și capul spre hublou. Ceva ardea cu flacără verde undeva pe josul apei. Reflexele palide se proiectau pe tavanul alb al vestibulului.

— E semnalul care anunță prezența mea aici, zâmbi John satisfăcut. În apropiere sunt trei bărci ale poliției și înainte de a veni aici am convenit cu ei astfel: dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută le lansez un semnal. Ia foc când atinge apa.

Fața lui Lane se întunecă: „Nu se aude nimic, nu-i așa”, zise el.

— Cu atât mai mult cu cât ți-ai scos mâna din buzunar. Peste câteva minute o să-ți cer să-mi arăți arma și, dacă îmi vei face probleme, nu mai sunt așa de sigur că vei mai naviga cu „Seal of Troy”. Lane se chinui să zâmbească.

— Voi, polițiștii fluviali, muriți de frică. Am avut noi aici unu'.

— Scutește-mă! Știi că e aici un tip, poate doi care îl caută pe ageamiul care m-a ratat cu 150 de iarzi.

Îl văzu pe celălalt tresărind.

— Te lovește amoru' propriu? Își întoarse capul spre puntea unde se auzeau pași apăsăți.

— E în regulă, sergent. Trimite un om jos. Și acum să-ți văd arma, d-le Raggit Lane.

Omul își scoase arma din buzunar. În aceeași clipă ușa salonului se deschise și în prag apăru silueta masivă a căpitanului Aikness. De data aceasta nu se mai ascundea.

— Ce-i cu toată zarva asta? Întrebă el aspru.

— Tocmai îl rugam pe ofițerul dvs. să-mi explice de ce are nevoie de armă. Probabil că poate să prezinte și permisul.

Bătrânul îi aruncă o privire cruntă lui Wade.

— Ofițerul unui vas are dreptul de a purta o armă. Știi bine lucrul ăsta, domnule Cine oi fi.

— Mă numesc Wade, d-le căpitan. Sunt convins că n-ați auzit de mine.

— Așa e, a răspuns celălalt și John zâmbi amuzat.

— În cazul ăsta Mami Oaks e la fel de mută ca și sărmanul chinez care s-a ales cu gâtul tăiat fie de un alt chinez, fie — își înfipse privirea în ochii lui Raggit Lane — de un domn subțirel care purta pardesiu destul de asemănător cu al dvs., domnule Lane. Aveți permis pentru această armă?

— N-are nevoie, izbucni căpitanul.

— În portul Londrei este obligatoriu, mai cu seamă dacă pistolul se află asupra posesorului său. Așa că o să-l păstrez. Știți de unde să-l cereți. Rămase cu piciorul pe prima treaptă a scării. Poate că lui Siniford i-ar face plăcere să vină cu mine?

— Lordul Siniford a hotărât să rămână noaptea asta la bord. Dacă nu crezi, poți să-l întrebi personal. Și în fond, mă întreb de ce te amesteci tu în treburile mele? mormăi Aikness.

Se dădu apoi într-o parte, făcându-i loc lui Wade să treacă. Siniford stătea relaxat într-unul din fotoliile adânci, fumând dintr-un trabuc. Se zgâi un moment la omul cu ținuta dezordonată care intră în salon fără să-l fi recunoscut. Când lucrul acesta se întâmplă, sări în sus.

— Ce vrei? Nu trebuia să vii aici. Nu am ce să-ți spun.

— Mergi cumva la mal?

— Rămân toată noaptea aici, amice. Căpitanul Aikness a avut amabilitatea să-mi pună la dispoziție o cabina.

Lordul evită privirea inspectorului. Ceva în el îi trăda neliniștea. John o puse pe seama jenei de a fi fost găsit acolo. Apoi detectivul reveni în vestibul.

— Mulțumit? îl întrebă Aikness acru.

— Nespus, zise Wade. Privi o clipă podeaua acoperită cu linoleum și adăugă ca într-o doară: Ți-am găsit inelul. Când ai chef poți să vii să-l iei.

Căpitanul îl privi mirat.

— Inelul? Ce dracu' vrei să spui? N-am pierdut nici un inel.

— Am crezut că ți l-a luat femeia pe când te luptai cu ea. Un inel cu bolta unui templu gravată pe el și cu chipul Afroditei. Îți spune ceva?

— Habar n-am, îi răspunse grăbit căpitanul.

— Eu am. Desenul acela reprezintă sigiliul Troiei (Seal of Troy). O fi o coincidență, d-le căpitan. Nu știu ce sigiliu mai folosește acum Troia — ochii lui îl sfredeleau pe căpitan — poate un om de cauciuc cu o armă într-o mână și o frânghie în jurul gâtului.

Fața căpitanului se transformă într-o mască. O clipă încercă să susțină privirea lui Wade, dar se răsuci pe călcăie și dispăru trântind ușa.

CAPITOLUL V

Wade reveni la pontonul poliției unde îl așteptau trei tipi de la Scotland Yard.

— Nu prea știu ce am putea face, conchise șeful după ce ascultă povestea lui Wade. În mod sigur nu am descoperi nimic dacă am veni cu un mandat de percheziție. Nu avem nici o dovadă care să ne demonstreze vreo legătură între acest vas și oamenii de cauciuc. E înregistrat la Rio și navighează sub pavilion brazilian. Pariez ca nici o „pieptănare” cât se poate de severă n-ar oferi o probă care să justifice o arestare. Voi da totuși ordin de percheziție. Probabil că va fi gata până ajungem la Yard. Ar fi bine să vii cu mine, inspectore.

În mijlocul nopții a fost consultată cea mai înaltă autoritate. Sfatul a fost ca „Seal of Troy” să fie lăsat în pace.

Toată noaptea vasul a fost ținut sub observație. Când, a doua zi, la ora 7, lordul Siniford debarcă, fu însoțit până la apartamentul lui din St. Jame's Street de o iscoadă. Tot restul zilei lordul nu-și mai făcu apariția.

După amiaza, la ora trei, „Seal of Troy” a molat ultima șalandă și a pornit cu o viteză moderată în josul fluviului. Seara a ajuns la Gravesend unde la bordul lui a venit un medic ofițer însoțit de asistenți. De la Londra fuseseră informați că la bord exista un caz de boală contagioasă. Drept pentru care vasul trebuia cercetat până în cele mai mici amănunte. La plecare, căpitanul îi conduse până la scara de tambuchi, mormăindu-le un bun rămas.

— Mă tem că nu prea veți avea ce să raportați la Yard, spuse el în timp ce „medicul ofițer” zâmbi criptic.

Apoi „Seal of Troy” ajunse la Dungeness și, ceva mai târziu, în Atlantic. Patru zile după plecarea vasului, John Wade primi un mesaj radio de la bord: „Când revin la Londra aș dori să avem o mică discuție”. Era semnat „Aikness”.

— Asta spune multe, exclamă Wade. Un mare artist. Dar nu mai explică ce voia să spună.

— Oricum, zise Elk, căruia i se arătase mesajul, se pare că, cel puțin un timp, vom fi lăsați în pace de Oamenii de cauciuc.

Profeția era prematură. Seara, la ora 10, un polițist văzu o trombă de fum ieșind pe fereastra unui depozit gol din Oxford Street. Clădirea fusese ocupată de un blănar care dăduse faliment. Mașina pompierilor apărură brusc. Flăcările se extinseră însă cu o mare rapiditate. Jumătate din efectivul poliției locale a fost trimis să liniștească mulțimea. Incendiile au fost dintotdeauna un mare punct de atracție. Cei doi ofițeri în civil care trebuiau să țină sub observație banca Northland, au fost și ei atrași de spectacol cu atât mai mult cu cât poziția pe care o aveau le oferea o vizibilitate perfectă. În banca Northland exista o cantitate însemnată de devize. În clădire se afla un polițist înarmat, dar și el era atras de foc la care se uita prin fereastra biroului principal, chiar în clipa în care un cordon îi fu înfășurat în jurul gâtului și tras cu putere. În birou ardea în permanență o lumină și cei doi polițiști în civil ar fi trebuit să vadă atacul, dacă ar fi privit la momentul oportun.

Între timp, incendiul fusese stăpânit. Cu această ocazie garda externă a descoperit însă că ușa din spatele clădirii fusese forțată. Înăuntru au descoperit paznicul pe jumătate mort, o ușă de oțel deschisă și un seif gol.

Dimineața, înainte de a se imbarca pe șalupa poliției, Wade primi un raport confidențial care nu conținea însă alte amănunte decât cele relatate în ziare.

Wade își făcu turul lăsând la urmă locul preferat. La Mecca nu se ajungea atât de ușor. Șalupa rămase acostată la mal și inspectorul se apropie de clădire. Binecunoscuta fereastră era deschisă, dar camera de serviciu era goală. Nici urmă de Golly sau Mami. Wade așteptă puțin, apoi o fată intră în cameră. Fu atât de uimită când a dat cu ochii de el încât scăpă o farfurie din mână.

— Lila e aici? a întrebat Wade.

Fata îl privi bănuitoare.

— Domnișoara Lila e sus.

Domnișoara Lila! Nimeni nu mai pusese până atunci acest prefix în fața numelui Lilei Smith.

— Vrei s-o rogi să coboare? Unde e d-na Oaks?

Fata clătină din cap.

— Nu știu. De fapt nu trebuie să stau de vorbă cu nimeni. Așa spune d-na Oaks. Apoi adăugă, părând că e frământată de un gând: Sunteți dl. Wade?

John făcu semn că da și fata avu un moment de ezitare.

— Așteptați o clipă, spuse ea și ieși.

John așteptă ceva mai mult. Când o văzu pe Lila, rămase uimit. Nu mai era deloc fata zdrențăroasă de până atunci. Cenușăreasa era foarte bine îmbrăcată.

— Bună, Lila.

Abia după aceste cuvinte îi privi fața. Plânsese. Înainte ca el să-i fi pus o întrebare, fata veni la fereastră acoperindu-i mâna cu palma ei rece.

— Nu sta, te rog! Doamna Oaks e plecată acum. Eu o duc minunat. Voi merge la școală să învăț franceza și germana.

Rostise cuvintele repede, aproape mecanic. Wade avu impresia că fata repetă o lecție.

— Unde? a întrebato el dintr-odată.

— Nu știu. Cred că în Franța. Mami m-a obligat să-i promit că nu vă voi spune nimic, dar a trebuit să vorbesc. Am rugat-o pe fată să mă anunțe când veți veni. M-ați văzut seara trecută?

El confirmă printr-o înclinare a capului.

— Acea era „experiența”. A fost o prostie să fac caz de ea. De fapt nici nu-mi place. Mă înspăimântă. Nu știu de ce. În răstimpuri își întorcea capul spre fereastră ascultând încordată.

— Lila, ce s-a întâmplat de fapt? Cine e căpitanul Brown?

— Nu știu. E întotdeauna amabil cu mine, dar mi-e tare frică de el. Mă crezi? Era într-adevăr minunat în hainele alea, dar de data asta, nu știu de ce, m-am speriat. Nu înțeleg de ce.

— Cine e?

Fata inspiră adânc.

— Mami spune că ar fi o rudă, și o cred.

Wade reflectă grăbit.

— Te-aș putea vedea singură zilele astea? Dacă aș veni într-o seară pe debarcader?

— Nu, nu, nu. Devenise aproape violentă în refuzul ei. Sub nici o formă nu trebuie să vii aici seara.

Fata știa ceva mult mai grav decât experiența pe care i-o descrisese.

Era ceva care o înspăimântase cu adevărat.

— Să nu vii, promite-mi!

— Dar tu poți să vii la mine? Ieși vreodată neînsoțită?

Îi văzu ezitarea.

— Mi-ai putea trimite un bilet. Te pot întâlni oriunde dorești.

Privirea îi trăda hotărârea lăuntrică.

— De ce?

Cuvintele i se legau greu; nu va avea nici un pretext pentru o întâlnire secretă cu excepția unuia, care nu era propriu-zis un pretext.

— Aș vrea să te ajut, Lila. Vreau să fac ceva pentru tine.

— Știi unde stau? o întrebă el din nou.

— Da. Îl privi în ochi. Într-o căsuță izolată. Poți intra în casă pe la bucătărie, iar în fundul grădinii e o fântână.

Se holbă la ea, dar fata se întoarse pe neașteptate și fugi din cameră. Wade se îndreptă încet spre debarcader, fredonând o melodie. Într-adevăr, se putea intra în casă pe geamul bucătăriei din pricina acoperișului plat. Mai crezuse că nimeni nu știa despre fântâna din grădină.

Acum se lămurise și de ce i se oferise această descrieri amănunțită. Lila o auzise de la cineva care avusese un motiv foarte puternic să facă o recunoaștere. După ce ieși din serviciu, prima grijă a lui Wade a fost să dea o fugă acasă și să facă un control foarte minuțios. La acoperișul bucătăriei se putea ajunge foarte ușor cu ajutorul unor trepte. Fereastra nu era zăbreliată; zăvorul era dintre cele mai simple, iar camera în care nepoftitul putea să pătrundă așa de ușor era de obicei pustie.

Privi și fântâna, de a cărei existență aproape că uitase pentru că o astupase cu răsaduri cu flori. În drum spre Yard, Wade luă o mică alarmă electrică. Fusesse chemat pentru o conferință, cel puțin așa credea. Dar se înșela.

— S-a pus sechestru pe cauțiunea lui Siniford, îi comunică șeful său. Apropo, am descoperit o locuință a lui de la țară. Este

între Bourne End și Maidenhead. E un locșor pe malul fluviului. L-a luat în arendă acum doi ani, dar a plătit chiria, așa că proprietarul nu a avut necazuri din cauza lui. Nu are intendent. Există însă doi oameni care trăiesc în apropiere și se ocupă ei de gospodărie. Bărbatul are grijă de grădină. Dar, din câte știu au fost concediați acum o săptămână. Unul din oamenii noștri a discutat cu ei, dar nu știau nimic de Anna. A fost însă un interogatoriu superficial, așa că, dacă ai chef, poți să-l continui tu.

Prima apariție a lui Wade la Maidenhead i-a vizat evident pe cei doi care fuseseră angajați de Siniford pentru a-i îngriji proprietatea.

— Nu, domnule, nu mai lucrăm pentru el, i-a spus bărbatul. Casa a fost închiriată, sau ar trebui, nici eu nu mai știu exact. N-a mai dat pe aici de o săptămână. De fapt m-a concediat și pe mine și pe femeie. Lordul e un tip ciudat. Niciodată nu știi ce are de gând să facă.

Wade a făcut o vizită agentului local de închirieri și a luat cheia de la Reach Cottage. Era un fel de bungalow, ceva mai mare, plasat la 50 de iarzi de malul fluviului. Pajiștea era neîngrijită ca și grădina. Nici una dintre camere nu era lăsată în dezordine. În bucătărie, Wade a descoperit două cutii de carton purtând adresa unui magazin de confecții din Maidenhead. Și-a notat adresa și, după ce a terminat inspecția casei a plecat la magazin unde avu o discuție cu proprietara. O rochie, o pălărie, pantofi de damă și ciorapi fuseseră expediate pe adresa lui Siniford cu mai puțin de o săptămână în urmă. Comanda fusese făcută de Siniford și plătită cu bani gheață. Cu această ocazie inspectorul mai află de la un sătean că în mașina lordului, care încetinise mult la o trecere de nivel, se afla o femeie pe locul din față și, în spatele ei, un omuleț care cânta mai tot timpul cu o voce în falset.

În drum spre casă Wade trecu și printr-una din aglomeratele piețe ale Londrei. Se opri în dreptul unei dughene unde un cumpărător alegea panseluțe pe care vânzătorul le pune într-o cutie galbenă. Clientul efectua operația cu cea mai mare grijă fără să bănuiască faptul că, din spate era urmărit cu cea mai mare atenție de omul legii. Era un om de statură mică, îmbrăcat într-o uniformă veche de marinar. Era proaspăt bărbierit și figura îi era dominată de o pereche de ochelari cu rame mari de aur, care spânzurau deasupra unei bărbii trădând slăbiciunea. Alegea

numai panseluțe galbene. După ce termină, acoperi cutia cu un capac de carton, plăti și dispăru înghițit de umbra unei străzi. Poate că într-adevăr nu-l observase pe Wade, dar când acesta îl bătu pe umăr aproape că era să scape cutia din mână din pricina surprizei.

— Bună, iubitelu', spuse John înveselit, uite ce bine ți-a făcut marea, ți-a zburat mustața aia oribilă și te-a bronzat al naibii de bine.

— Nu înțeleg ce vrei, răspunse indignat omulețul. Bine am ajuns dacă nu mai poți duce acasă niște flori.

— Și ție îți place atât de mult să vezi cum gingașele făpturi își înalță căpșorul spre soare. Nimic de spus. Și e mult mai curat decât să crești pui.

Celălalt nu mai răspunse, dar era vădit încurcat. Își mută cutia cu flori dintr-o mână în alta.

— Mă tem că e vorba de o greșeală. Probabil că mă luați drept altcineva. Dar polițiștii fac întotdeauna greșeli.

— De unde știi că sunt polițist? Și acum povestește-mi despre voiajul tău. Înțeleg că tocmai te-ai tuns. „Seal of Troy” trebuie să fie de acum la cel puțin 1000 de mile de aici. Ce tinerel arăți, Golly! Să hoinărești prin Atlantic! Mă mir că nu te-ai rătăcit. Ai avut busolă la tine? Apropo, ce mai face căpitanul Aikness?

Îl auzi pe Golly oftând din greu și înțelese că va urma ceva ce putea să semene cu adevărul.

— N-are rost să te mint, d-le Wade, ai ochi de șoim. Ei da, eu sunt. Și, dacă vrei să știi, am evadat.

Wade dădu din cap dojenitor.

— Vrei să spui că ai dezertat de pe vas. Asta-i grav, Golly.

— Nu, vreau să spun că am fugit de acasă, de la ea. Pe mare n-am fost niciodată. Între noi, d-le Wade, e o femeie tare dificilă și nu am mai putut rezista; așa că i-am spus că plec. Bineînțeles că n-a crezut, dar când am pus-o în fața faptului împlinit, nu a vrut să se afle și a lansat ideea că aș fi plecat pe mare.

Poate că era ceva adevăr în vorbele lui și poate că ar fi reușit să-l convingă pe unul mai puțin sceptic decât Wade.

— De unde știi că ea a lansat zvonul?

— Așa am auzit, răspunse Golly într-un suflet. Acum stau singur și am o slujbă bună la un depozit de ceai.

— Și florile, bănuiesc, le-ai luat ca să-ți faci viața mai plăcută. Nu iubițelu', nu ține. Cum nu ține nici povestea cu depozitul de ceai. Știu ce slujbă ai. Își îndreptă acuzator degetul spre fața lui Golly. Ești servitor.

— Ce sunt, domnule?

— Servitor, repetă John. Stai lângă șofer și fredonezi cântecele. Și însoțești femeii țicnite de la Thames Valley la Londra.

Îl auzi cum inspiră adânc, dar Golly își reveni imediat.

— Să fiu al naibii dacă pricep ceva, Wade. Am un serviciu stabil. Poate s-o confirme și soția mea.

— Parcă nevastă-ta nu știa unde ești, spuse John fără să-l slăbească. Și ai fi atât de interesat ca ea să nu afle că ți-ai ras mustața și că ai intrat în țealele astea de carnaval.

— Domnule Wade, ați greșit adresa. N-am făcut nimic nimănui și e rușinos pentru dvs. că încercați să mă vârați la apă.

John înclină din cap.

— Fie ca tine, Golly, acceptă el cu un fel de resemnare.

Merse până la colțul străzii și de acolo urmări silueta grotescă topindu-se în noapte. Cinci minute mai târziu dădea toate indicațiile necesare unui detectiv.

— Vezi unde stă. Probabil că e o cameră pe undeva, așa că adevărata urmărire trebuie să înceapă mâine dimineață.

Politiștul se întoarse acasă decis să rezolve anumite probleme. De ce avusese nevoie Golly Oaks de o astfel de deghizare pentru a cumpăra flori?

Era ciudat, pentru că risca să fie descoperit de dragul câtorva panseluțe. Își aminti că lui Golly îi plăceau într-adevăr florile și încercase să pună lângă debarcader, dar Mecca nu era un loc potrivit pentru horticultură. După ce luă o cină ușoară, Wade plecă spre Mecca. Îi descuie chiar Mami Oaks. Îl privi lung și el descoperi în ochii lui un semnal de alarmă. Totuși nu îl întrebă nimic și, după ce închise ușa în urma lui, îl duse în camera ei. Lila era acolo, stând pe marginea unui fotoliu, cu o carte de școală în poală. Când dădu cu ochii de John sări în picioare. Lui i se păru că e puțin mai palidă ca de obicei. Și îngrijorarea i se citea pe față.

— Lasă-ne singuri, Lila. Vreau să schimb o vorbă cu dl. Wade.

Preț de o secundă fata îl privi fix și el citi în ochii ei un avertisment de care nu se putea îndoi. Vru să spună ceva, dar se răzgândi și ar fi plecat dacă Wade n-ar fi oprit-o.

— Bună, Lila. Îi studiezi pe clasici, sau te pregătești pentru școala franceză?

Nu mai apucă să răspundă pentru că d-na Oaks o împinse spre ușă, și rămase între cei doi, până ce fata ieși.

— Ei, începu ea sfidătoare, ce te aduce aici?

— Dorința de a schimba o vorbă despre Golly. Ai primit vreo telegramă de la el?

Femeia nu răspunse dar îi observă buzele strângându-se. Privirea ei spunea că e la curent cu toată povestea.

— Ascultă, d-le Wade — părea foarte calmă — știu că te-ai întâlnit cu Golly aseară. Mi-a telefonat. N-are rost să ne învârtim în jurul cozii. Firesc, nu-mi convine ca toată lumea să afle că m-a părăsit. A avut totuși bunul simț să mă anunțe că l-ai recunoscut.

— Cred că nu ți-a lăsat adresa?

— Nu, izbucni ea. Golly nu mă mai interesează sub nici o formă. Și apoi bănuiesc că ai pus niște copoi să-l urmărească, nu?

— Ce mai face excelența sa? întrebă polițistul în loc de răspuns.

— Nu știu la cine te referi — a, tipul care a apărut ieri seară. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Dar Anna unde este?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, cu excepția unei foste angajate, o fată de o mare frumusețe.

Wade îi oferi floarea unui zâmbet lăbărțat.

— Ai pierdut o mare ocazie, madam Oaks. Ar fi trebuit să știi că Anna e fata care a fugit cu flușturaticul de Golly.

El se ridică de pe scaunul pe care se așezase fără să fi fost invitat și se întinse.

— Sunt un om obosit. Azi am fost până la Maidenhead. Am căutat-o pe fata pe care Golly a dus-o cu mașina.

Îi observă consternarea întipărită pe chip.

— Nu știu nimic despre nici o mașină, replică ea încăpățanată.

— Doamnă Oaks, faceți un joc tare stupid și sunteți mai implicată decât vă imaginați. Știți că Golly a plecat la Maidenhead s-o aducă pe femeia aceea; știți că a adus-o aici, fie la Mecca, fie

undeva în apropiere. Știți că a fost luată fără asentimentul ei și știți și de ce. Repet: dacă femeia va fi pescuită din apele Tamisei, vă va fi greu, atât soțului cât și duminică să vă sustrageți implicării în crimă. La fel de greu vă va fi să vă disociați de Oamenii de cauciuc, care au mai făcut și ei câteva crime.

— Numai pentru asta ai vrut să mă vezi d-le Wade? întrebă Mami Oaks pe vechiul ton încărcat de insolență.

— Da, răspunse el înveselit. Nu te mai deranja să mă conduci. Știi drumul și singur.

Wade îi simți privirea până în clipa în care trânti ușa de la intrare. Era la jumătatea drumului spre porțița de fier când auzi ceva lovind caldarâmul. Era zgomotul specific al oțelului rostogolit pe beton. Scoase mica lanternă de buzunar, luminând drumul. Era o cheiță ieftină, un lucru fără valoare care se potrivește la orice șifonier. Legat de ea cu un fir de ață era un bilețel. Era tentat să se oprească sub primul felinar și să-l citească. Era convins că Lila îl aruncase. Îi spusese că locuiește în camera de la mansardă. Reuși însă să-și stăpânească dorința. N-avea certitudinea, dar putea ghici că e urmărit. Ajuns acasă descoperi, spre disperarea lui, că își uitase cheile, așa că se hotărî să meargă în fundul grădinii și să bată în geamul de la bucătărie. Poate așa va reuși să-l trezească pe Henry. Deschise poarta laterală și intră. Făcuse deja doi pași când călcă pe ceva care îl făcu să alunece. Nu părea ceva tare. Își scoase lanterna, examinând la lumina ei obiectul aflat acolo.

— Iisuse! exclamă el în șoptă.

Erau două cutii bine împachetate, pline cu panseluțe. Fuseseră lăsate pe lângă gardul grădinii și, lângă ele, se aflau două sape noi-nouțe. Nu departe, sprijinită de zid, era o rangă de fier. Nu era singura descoperire extraordinară. Aproape de ușa bucătăriei era un cerc de lemn format din două bucăți solide, bine înșurubate între ele.

La început crezu că Henry se apucase să facă anumite reparații.

Nu-și putea da seama de când stăteau acolo florile, dar, în mod sigur, fuseseră aduse de curând. Ar fi putut să jure că văzuse una din cutii în mâna lui Golly.

— Din ce în ce mai straniu, șopti el.

Se apropie de geamul luminat al bucătăriei și privi înăuntru printr-o crăpătură a perdelei. Henry stătea pe un scaun cu bărbia

înfiptă în piept. I-au trebuit cinci minute ca să-l trezească și alte cinci minute să-l facă să înțeleagă că trebuie să-i deschidă ușa.

— Îmi pare rău, d-le Wade, dar noaptea trecută n-am apucat să dorm prea mult. Era scuza preferată a bătrânului, dar Wade i-o tăie scurt.

— Ce e pe aleea din grădină?

— E ceva acolo? Abia acum Henry se trezi de-a binelea. Habar n-am. Îl însoți pe John și cercetă obiectele cu o figură uluită.

— Parcă ar fi un copac. Ciocăni lemnul cu degetele. Trebuie că au greșit adresa. Ce-i mai ciudat e că nu i-am auzit.

— Asta ar fi singurul lucru care nu e curios, îl întrerupse Wade, apoi intră din nou în cameră, își scoase cheia din buzunar și desfăcu ața care lega bilețelul. Erau câteva cuvinte înșirate cu un creion. „Te implor, ai grijă. Fii atent la grilajul din camera ta. Despre el au discutat. Sunt foarte îngrijorată.”

Biletul nu era semnat și, deși nu-i recunoscuseră scrisul, își închipui cine i-l trimisese. Grilaj? Ce grilaj? Își cercetă cu atenție camera pe care o cunoștea ca pe propriul buzunar, dar nu găsi nimic. Apoi își aminti și împinse patul în mijlocul camerei. În perete, la nivelul podelei se afla un ventilator pătrat, din metal. Fusesse făcut de tatăl său. Se aplecă și încercă să privească prin el. Nu mai examinase niciodată până atunci ventilatorul, dar știa că pe partea opusă, în afară, se afla un grilaj identic. Deschiderea abia dacă permitea unei pisici să se strecoare. În plus el dormea chiar deasupra aerisirii. Ca să se convingă ieși afară, mergând până în dreptul ventilatorului. Acolo descoperi că grilajul de fier fusese înlăturat. Asta se întâmplase destul de recent. De altfel găsi și grilajul sprijinit de zidul grădinii. Pe dalele care pavau aleea găsi și urme de mortar rămase de la dislocarea grilajului. Se întoarse în casă și cercetă cu atenție ferestrele, apoi îl chemă pe Henry.

— Somnul îți este adesea tulburat, nu-i așa, Henry? Vreau să spun noaptea.

— Da, domnule, răspunse Henry.

— Și în noaptea asta va fi la fel, răspunse John. De fapt s-ar putea să fie cea mai neliniștită noapte sau să poposești de-a dreptul în ceruri.

Ridică receptorul ca să anunțe stația locală de poliție, dar telefonul era mort.

— Curios, spuse Henry. Chiar în seara asta am vorbit la telefon cu un prieten.

— Cred că au tăiat firul.

— Tăiat! aproape că țipă el uimit. Cu cine vreți să luați legătura? Cu stația? Dau eu o fugă până la ei.

— Dacă o faci, s-ar putea să fie ultima oară când mai alergi, Henry.

Descuie un sertar al scrinului aflat în biroul său, din care scoase un Browning de calibru mare. Goli încărcătorul și examinează fiecare cartuș.

— Acum cred că putem să ne culcăm. Încuie ușile, închide lumina la bucătărie.

În jurul orei 12,30 stinseră toate luminile. Urmă o oră de totală și încordată acalmie. Wade stătea în pat și nu îndrăznea să-și aprindă o țigară, în timp ce Henry, complet treaz, ținea sub supraveghere ferestrele.

Ceasornicul din hol bătu ora două și, în aceeași clipă, detectivul auzi primele zgomote. Sunetele proveneau de la ceva care zgăria zidul de cărămidă. Erau foarte slabe și nu l-ar fi trezit dacă ar fi dormit. După un timp se auzi un „ssssss”. Provenea din ventilator și era mai puternic decât se aștepta. Privi în ventilator. În capacul de oțel apăruse o deschizătură. Ieși din cameră cu pași neauziți, apropiindu-se de tovarășul său. Henry, care nu-l simțise, sări ca ars când inspectorul îi atinse brațul. Pe fereastra bucătăriei văzură o siluetă cățărându-se pe acoperiș, urmată de alte două umbre. Talia și modul în care se mișcau îi spuneau lui John că e vorba de niște chinezi. Apoi unul dintre ei reapăru în cadrul ferestrei lipind în dreptul zăvorului un fel de cerc mare. În clipa următoare cercul fu desprins și fereastra deschisă fără nici un zgomot. Unul câte unul cei trei pătrunseră în cameră, lăsând storul la loc. În aceeași clipă John aprinse lumina.

Primul dintre ei se holbă surprins prin mască și ridică mâinile. Al treilea făcu un salt spre fereastră, dar Henry îl apucă de gât, trântindu-l la pământ. Al doilea își acceptă soarta cu fatalitatea unui filozof.

— La cea mai mică mișcare vă împușc, strigă Wade.

Era nevoie să strige pentru că toți purtau măști. Două perechi de cătușe îi fixară pe cei trei spate la spate, apoi fură duși la parterul casei. Wade îi lăasă în paza lui Henry, reveni în cameră

și deschise geamurile. Își pusese pe față una dintre măștile de gaz. Coborî și descurie fără zgomot ușa de la intrare, apoi ieși. Un bărbat care stătea lângă poartă veni repede spre el.

— E-n regulă? întrebă el în șoaptă, dar când văzu statura lui Wade înțelese că a comis o greșeală.

Încercă să fugă, dar mâna lui Wade îl înșfăcă de guler, răsucindu-l cu fața spre el. John văzu sclipirea țevii și reuși să-l izbească peste mână în timp ce arma își scuipa încărcătura cu zgomot înfundat. Wade îl izbi cu mâna dreaptă, dar celălalt se răsuci chiar sub brațul lui și o zbughi în stradă cu viteza unui atlet. Primul impuls fu să-l urmeze, dar conștiința primejdiei îl făcu să renunțe. În clipa următoare o figură negricioasă, pipernicită apăru ca din pământ. Cineva aruncă un cuțit care nu-și atinse ținta. În prima clipă Wade ezită. Ca toți polițiștii avea o mare reticență pentru armele de foc. Dar acum primejdia era reală. Trase în direcția celui mai apropiat dintre „vizitatori” și în urma exploziei se auzi un zgomot de pași. Atacatorii fugeau în toate direcțiile. Răsună fluierul unui polițist, apoi un altul, și curând Wade văzu un polițist alergând spre el. Uși și ferestre se deschideau. Parcă incidentul fusese așteptat cu râvnă în tot cartierul, strada se umpluse pe loc de oameni îmbrăcați în mare grabă.

— Nimeni nu e rănit, spuse John în timp ce își scotea masca. Fluieră și adună niște oameni.

În acest timp, gazul ucigător care fusese introdus prin gura de ventilator se făcea simțit și la parter. Wade își fixă din nou masca înainte de a intra pe ușa care fusese deschisă de Henry. Cei trei prizonieri, adunați lângă scara ce ducea la etaj, au fost scoși din casă la venirea poliției.

Abia spre zi s-a putut intra în casă fără masca de gaze. Mai târziu au descoperit cum fusese introdus gazul — cu ajutorul unui cilindru de oțel, terminat cu o duză. Cel care îl folosisese, se urcase pe o scară ușoară din bambus. Dar cea mai importantă descoperire a fost făcută în zori. În capătul grădinii era un puț adânc. Capacul acestuia fusese dat la o parte și alături se aflau cele două cutii cu panseluțe. Minuțiozitatea cu care fusese plănuită crima stârni admirația lui Wade. Până și panseluțele care fuseseră strivite de vizitatorii nocturni, urmau să fie înlocuite cu

unele asemănătoare celor plantate de Henry, pentru a se șterge orice urmă.

— Atât eu, cât și tu, Henry, ar fi trebuit să fim acum pe fundul puțului fără ca cineva să știe unde am dispărut, spuse John în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte. Din Dover au expediat o telegramă semnată chipurile de mine, pentru a-mi explica absența din Londra.

Henry își scutură capul.

— Florile m-au dat gata. Prinde-l pe ăla care a cumpărat florile și ...

— Exact, spuse Wade și ieși în căutarea lui Golly Oaks.

CAPITOLUL VI

Abia mijiseră zorile și câțiva oameni se îndreptau deja spre Mecca. John Wade dădu colțul străzii care ducea spre club, când își auzi numele strigat dintr-un gang întunecos care conducea la scările uzate ale debarcaderului.

— Nu vă duceți, d-le Wade. Vă așteaptă.

Tocmai trecuse de gang în clipa în care avertismentul se făcuse auzit. Se răsuci pe călcâie și se întoarse grăbit. Era Lila.

— Ce naiba ... izbucni el.

Apoi ceva îl izbi în picior. Lila își înfipse brațele în haina lui și îl trase cu disperare spre ea.

— Știau că vei veni singur. Ei au spus asta, șopti ea întretăiat.

Abia dacă apucă să vadă cum e îmbrăcată. Purta o haină veche, bărbătească peste cămașa de noapte. Picioarele îi erau goale. Încercă să scape din strânsoare, dar fata era surescitată și nu voia să i dea drumul. Se lăsă tras până la locul unde treptele de piatră coborau spre apă. Se simțea straniu de slăbit și, când ea îl împinse în barca mică, legată la mal, aproape că s-a prăbușit. Lila îl urmă cu o agilitate surprinzătoare. Dezlegă barca și în clipele următoare vâslea cu mișcări sigure.

Felinarul care de obicei lumina malul fusese stins.

— De ce ai venit? suspină ea în timp ce continua să vâslească.

Privi înapoi și nu zări decât două dăre slabe de lumină. În tăcerea profundă se auzea doar plescăitul vâslelor. Ceva izbi bordul bărcii și ricoșă ca un bâzâit de albină furioasă. Apoi recunoscui o șalupă a poliției pe care o strigă cu voce tare. Și din nou cineva trase din gangul prin care trecuseră, iar el văzu dăra de apă ridicată de glonte.

În câteva secunde șalupa fu lângă ei. Wade știa că fusese atins înainte ca ei să-i fi tras în șalupă. Dar singurul său gând era la fată. Era în stare de șoc când o urcară la bordul șalupei. Tremura toată, deși era învelită bine și avea fața ca varul. Își recăpătase însă ceva din stăpânirea de sine, când Wade o rugă să-i spună ce știe.

— Totul a fost ca un coșmar groaznic ... Nu pot să-ți spun. N-am voie s-o fac. Doar că mi-a fost atât de frică pentru tine. Am fugit înaintea ta să-ți spun.

— Cineva știa că vin la Mecca și că sunt singur. De aceea au pregătit o mică ambuscadă. D-na Oaks știe toată povestea?

— Nu pot să spun, zise ea începând să plângă încet.

Elk sosi de la Departamentul general și luă un interogatoriu d-nei Oaks care, intuind cum stau lucrurile, venise singură la poliție ca să afle noutăți în legătură cu fata.

— Dacă Lila tace n-ai cum să-i implici pe cei de la Mecca, îi spuse Elk lui Wade pe când se întorceau de la casa inspectorului. Șase dintre chiriași jură că n-au auzit nimic toată noaptea și unul garantează pentru d-na Oaks că nu și-a părăsit camera până dimineață, deși n-am habar cum ar putea ști el așa ceva. Oricum n-are sens să declanșezi un scandal.

Lila fusese dusă la casa unui sergent și lăsată în grija soției acestuia. Tot aici veni și d-na Oaks după o oră de interogatoriu dezagreabil din partea inspectorului Elk. Fu mai mult decât indispusă să-l găsească pe Wade stând pe marginea patului Lilei. Era puțin dezamăgită că nu se adevărase zvonul capturării inspectorului de către Oamenii de cauciuc, zvon care făcuse înconjurul Wappingului.

— E o zgârietură, îi spuse John bine dispus. Deși pare gravă, nu e. Țopăi pe ambele picioare. Aș dori să spui curioșilor că într-o zi sau două voi fi foarte activ.

— Ce ți-a venit să fugi în toiul nopții, Lila? o întrebă ea cu o voce plângăreată. A fost o lovitură pentru mine. În plus, vestea a

provocat un scandal teribil în tot cartierul. Toată viața mea n-am fost atât de măhnită. De fapt era furioasă. Ochii ei de vasilisc erau aproape roșii de nervi.

— Lila umblă prin somn, spuse Wade înveselit de-a binelea. E o boală a naibii de scârboasă, probabil că ai auzit de ea. Golly a suferit vreodată de așa ceva?

Femeia ignoră ironia.

— Trebuie să vii acasă imediat, Lila. Am venit cu un taxi.

— Iar eu am un certificat medical, o întrerupse Wade în șoaptă. Nu poate fi clintită din loc nici de taxi, nici de ambulanță sau de vreunul dintre prietenii tăi chinezi.

Mami tremura de furie, dar remarcabilul autocontrol, pe care Wade i-l cunoștea, funcționează din nou ireproșabil. D-na Oaks zâmbi părănd a fi într-o stare excelentă. Ba mai mult, se interesă și de dl. Wade.

— Ce-i cu povestea asta care a făcut furori prin Wapping? îl întreabă ea. Se spune că ți-a fost spartă casa. Ce curaj pe spărgători să pătrundă în casa unui detectiv atât de celebru. Te pomeni că vin la rând, deși, așa să-mi ajute Dumnezeu, n-am nici un ban.

După câteva încercări eșuate de a intra în vorbă cu fata, d-na Oaks plecă, condusă până la ușă de inspector.

— O să rămână trei zile aici, nu-i așa? întreabă gânditoare d-na Oaks. Presupun că nu pot fi de nici un folos. Nu pricep ce o fi făcut-o să iasă din casă. Să știi că e somnambulă! E un adevărat mister.

Tot un mister era și pentru Wade, deoarece nu avea nici o explicație cu privire la prezența ei pe stradă în dimineața aceea rece, îmbrăcată doar în cămașa de noapte peste care avea o haină veche, bărbătească. Era hotărât să găsească cheia misterului, deși fata nu era încă într-o stare care să-i permită răspunsul la anumite întrebări. Când se întoarse, soția sergentului îi dădea să mănânce cu lingurița. Așteptă răbdător ca fata să termine, apoi făcu gazdei un semn să-l lase singur cu ea.

Văzu pe buzele ei fantoma unui zâmbet.

— Te simți mai bine?

— Nu suficient de bine ca să-ți răspund la întrebări ... răspunse ea încet. Și tu vrei să mă întrebi, nu-i așa?

— Așa îmi câștig existența. Eu sunt semnul de întrebare al lumii, spuse detectivul în timp ce își trăgea un scaun lângă pat.

— O să mă întrebi ce căutam pe stradă și de ce ți-am aruncat biletul când ai plecat de la Mecca — și o mulțime de alte întrebări — și eu n-o să-ți răspund la nici una dintre ele.

Începutul nu era prea promițător.

— Nu-mi pot asuma acest risc fără a cauza necazuri unui număr destul de mare de oameni. Doamna Oaks... nu-mi place mătușa foarte mult, și nici unchiul Golly... dar a fost urât din partea mea să trag cu urechea la ce discutau. Ce-i drept, n-am auzit prea multe. Doar de un grilaj din casa ta, și...

Ezitatea ei îl făcu să creadă că se gândește la o discuție auzită înainte să fi fugit din Mecca pentru a-l avertiza de primejdie. Wade era pus în încurcătură. Ar fi putut să discute cu cealaltă fată care fusese angajată, dar era mult mai tentat s-o convingă pe Lila să vorbească pentru simplul motiv că era Lila. Se așeză pe marginea patului prinzându-i mâna subțire.

— Draga mea, situația ta mă interesează foarte mult. Vezi, îmi ești foarte dragă.

Fata se îmbujoră și îl privi stăruitor, ca și cum ar fi căutat pe chipul lui, confirmarea acelor cuvinte. În primul moment Wade fu surprins, apoi pleoapele ei coborâră.

— Îți sunt foarte dragă? ce nostim!

El avu suficient tact ca să nu insiste.

— Și tocmai pentru că-mi ești atât de dragă, te pun pe tine înaintea sarcinilor mele de polițist. Ai auzit ceva care te-a făcut să fugi pe stradă. Ai crezut că cineva mă va ucide. Pe Golly l-ai auzit?

Îl privi uluită.

— Golly? Dl. Oaks? Credeam că e pe mare ... Nu-i așa?

El evită răspunsul.

— Niciodată nu știi ce face, de fapt, Golly.

— Adică și tu trăiești același lucru ca și mine atunci când eu simt că ești neliniștit din cauza mea?

— De o mulțime de ori, spuse el și vocea îi sună răgușit din cauza emoției. Un moment uită că trebuie să obțină informații de la ea. Dar tocmai fata fu aceea care îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Cine e Anna? A venit într-o seară o femeie. Plângea, am auzit-o, și m-am întrebat cine e. Foarte rar vin femeii la club.

Soția sergentului intră în cameră. Era o femeie sensibilă, care fusese soră medicală.

— E timpul să pleci, d-le Wade, spuse ea cu un zâmbet. Singura întrebare la care va răspunde fata noastră va fi aceea despre cum a dormit.

Wade reveni la secție cu taxiul. Deși șchiopăta de pe urma rănii de la picior, nu avea dureri. Glonteale i se oprise în mușchi, fără să-i fi atins osul și medicul îi promisese că, dacă va reuși să stea în pat două-trei zile, va fi complet vindecat. Da el nu putea să aibă un moment de pace.

O mulțime de detectivi vizitaseră zona populată de marinarii care stăteau cu chirie. Nici un echipaj alcătuit din chinezi nu-și făcuse apariția în ultimele 24 de ore; cât despre galbenii din cartier, mai toți erau de nebănuit.

Wade își strâmbă buzele, gânditor.

— Atunci de unde dracu au apărut? Dacă „Seal of Troy” ar fi fost aici, nu m-aș mai întreba, dar e cam departe de noi.

— Așa o fi, admise Elk liniștit, dar și echipajul tot așa de departe o fi? Să fie Aikness chiar așa departe? Dar Raggit Lane?

— E aici, răspunse Wade scurt. El e cel care a regizat povestea din noaptea trecută.

Polițistul telefonă la Borough Engineer și, chiar în timp ce vorbea, sosi un plic mare. În interior era planul unei clădiri pe hârtie de calc.

— Ce-o fi asta? întrebă curios Elk.

Wade examinează plicul fluierând încet.

— Nu-l recunoști? E vechea clădire care se afla pe locul pe care azi se înalță Mecca. Acolo era fabrica de bere; a mai rămas o parte din clădire și de asemenea pivnițele.

— Pivnițele? repetă Elk și răsuci planul spre el ca să-l vadă mai bine.

— Se întind sub toată clădirea și ar putea să adăpostească un batalion de ucigași chinezi. Am văzut locul. Golly îl folosea ca magazie de lemne. Apropo, l-ai găsit pe Golly?

Elk clătină din cap îmbufnat.

— Ca să folosesc un termen la modă, răscolim în căutarea lui. Trei brigăzi mobile cercetează zona. O a patra se află în Surrey.

Un detectiv confruntat cu o mulțime de probleme, toate legate de un subiect principal, va urmări pista cea mai sigură. După

părerea lui Wade se impunea o cercetare mai amănunțită a Meccăi. Criminalii chinezi trebuiau să aibă un adăpost și să fie hrăniți. Ideea că sub Mecca se ascundea un fel de pivniță a pivnițelor, se născuse mai demult în capul lui Wade. Pentru un moment, o vizită la club nu ar fi fost însă lucrul cel mai bun. Cu siguranță că toate mișcările poliției erau urmărite și raportate și o încercare de a ajunge la țintă ar fi fost cu siguranță semnalată; prada i-ar fi scăpat înainte ca oamenii lui să fi ajuns acolo. Mai înțelept era să lase Mecca pentru la noapte și, în acest timp, să-și orienteze atenția într-o altă direcție. Era hotărât să descopere sursa veniturilor lui Siniford și să afle cum de ajunsese sărăntocul ăla să înoate în bani. Exista posibilitatea ca antipatica sa excelență să fie alimentată de Oamenii de cauciuc. Oricum între ei exista o legătură, dar Wade nu descoperise încă natura ei.

Un ofițer de poliție poate face multe lucruri pentru a-și atinge scopul, cu excepția pătrunderii în intimitățile băncilor și ale clienților lor. Știa banca unde Siniford își ținea banii, dar nu deținea nici un control asupra operațiunilor efectuate în numele lui.

La fel de imposibil i-ar fi fost să afle sursa acestor venituri. Dar mai erau și alte metode decât abordarea unui director cu fața prin definiție împietrită și John pusese în mișcare niște roțițe de la care aștepta multe. În fiecare lună, pe întâi și 15, Siniford primea un plic bine sigilat. Își făcuse un adevărat tabiet din a fi acasă atunci când primea plicul. În acea dimineață omul care îl urmărea pe Siniford raportă că excelența sa a plătit o poliță, care reprezenta conținutul plicului. Dar Siniford făcu o prostie pe care, probabil, o făcea și atunci când nu era urmărit: după ce plăti polița și semnă un cec pentru o sumă considerabilă, mototoli plicul și-l aruncă pe podea. Sergentul îl luă și-l aduse lui John, aflat încă la secție. Nu exista nici un nume pe plic, dar pe clapă rămăsese sigiliul de ceară pe care era imprimată o ștampilă. Erau vizibile patru inițiale: LKZ și B. Deși în lumea afacerilor numele cvadruple sunt o raritate, ele sunt ceva obișnuit în cazul avocaților. Wade își procură o listă cu numele oamenilor legii, concentrându-și atenția asupra celor care începeau cu L. Dacă era vorba de avocați, era ușor de găsit, pentru că era o inițială neobișnuită. În câteva secunde descoperi ce-l interesa — celebra firmă a domnilor Latter, Knight, Zealand și Bruder din Lincoln's Inn Fields. Își notă adresa și în aceeași după

amiază porni spre vest, oprind la un amic pentru a se interesa despre firma în cauză.

— E o firmă respectabilă, îi spuse prietenul său. Latter și King au murit, Zeeland s-a retras și bătrânul Bruder a rămas să conducă afacerea. E tăcut ca un pește, dar, ca toți oamenii din jurul Lordului Cancelar e plin de bunăvoință. Dacă știi să-i spui ce vrei, te ajută.

Detectivul avu norocul să-l găsească pe dl. Bruder la birou și, după câteva momente de așteptare, a fost primit. Avocatul era un bărbat înalt și slab; îl privea pe John prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Luați loc, d-le Wade, îi spuse el cu un zâmbet subțire. N-am mai văzut de mult un ofițer de poliție în acest birou. Și sunt liniștit pentru că am convingerea că nici unul dintre clienții mei nu s-a intersectat cu poliția.

— Lordul Siniford e clientul dumneavoastră? întrebă Wade. Spre surprinderea lui avocatul negă plin de convingere.

— Nu! El e... Cum să spun? Nu mi-e client.

Îl privi gânditor pe Wade și se văzu în ochii lui că nu se mira deloc că lordul Siniford a dat de necaz. Îi arătă lui John un scaun cu arcurile rupte, apoi își puse mâinile pe birou și îl întrebă:

— De fapt, d-le Wade, ce dorești?

John știa cât de periculos e terenul pe care pășise, așa că deveni foarte atent la fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— O să joc cu cărțile pe față, d-le Bruder. Investighez cazul Oamenilor de cauciuc, despre care trebuie să fi auzit. Li se mai spune și Măștile morții.

Avocatul își înclină capul.

— Imaginează-ți că până și eu am auzit de ei.

— E firesc să cercetez fiecare fir care se desprinde din ghemul cel mare. Am descoperit că lordul Siniford s-ar putea să facă parte dintr-o asociație aflată în legătură cu ticăloșii ăștia. Știu cu siguranță că până de curând a fost sărac. Da, dintr-o dată, situația lui s-a schimbat și primește o alocație de la dvs. Când spun că știu, sunt de fapt în fața unor bănuieli. Totuși primește bani de undeva și ar fi de cea mai mare importanță să aflu sursa veniturilor lui.

Avocatul îl privi gânditor.

— Venitul lui e cât se poate de legal. Este drept și faptul că primește anumite sume de la noi. Dar dacă mai primește bani și din altă parte, asta nu-i treaba mea. Dar, așa cum menționam înainte, nu noi îi suntem avocați, însă acționăm în numele anumitor executori.

Pe fața lui John se citi decepția și avocatul zâmbi cu îngăduință.

— Mă tem că am distrus o teorie interesantă.

— Nu chiar, răspunse John ezitând. Nu era exact o teorie. Dar dacă a moștenit banii ...

— N-aș putea spune că a moștenit banii, îl întrerupse avocatul, cântărindu-și cuvintele. Există un anumit fond din care lui îi revine o anumită parte pe o perioadă determinată. E vorba doar de un an. Zâmbi iar văzând uluirea lui John.

— Mă tem că am devenit misterios. Dar nu văd de ce nu ți-aș spune ceea ce ai putea să afli cercetând registrele de la Somerset House. Un client al nostru, rudă cu Siniford, a murit acum cinci ani lăsând o adevărată avere. Banii ar fi trebuit să fie moșteniți în altă parte... Nu pot să-ți spun mai mult, afară de faptul că au fost depuși pe numele unei persoane care nu mai trăiește și nu pot fi scoși decât atunci când respectiva persoană ar fi împlinit 21 de ani. Mai mult nu-ți pot spune, inspectore.

— Ați putea să-mi dezvăluiți numele testatorului ale cărui afaceri le conduceți?

Avocatul rămase pe gânduri și, după figura lui, John ghici că nu era vorba despre cineva certat cu legea.

— Ei bine, după cum îți spuneam, ai putea să descoperi niște membri ai trustului Pattison la Somerset House. Veniturile lordului Siniford provin de la trustul Pattison, care administrează afacerile răposatei doamne Pattison, mătușa de a doua a lordului Siniford.

Avocatul se ridică și rămase încruntat.

— Nu văd de ce n-aș merge ceva mai departe, zise el. Am avut o experiență neplăcută cu lordul Siniford.

— Comit o indiscreție întrebându-vă despre ce e vorba?

Avocatul îl privi fix apoi continuă.

— A fost aici și a vrut să facă anumite cercetări care mi s-au părut inutile. I-am scris rugându-l să consulte un avocat. E mai plăcut să faci afaceri prin intermediul unui avocat consultant,

decât să ai de-a face cu excelența sa. De fapt totul a plecat de la pretenția lui de a obține niște cutii care deocamdată aparțin trustului, până ce averea îi va fi oficial înmănată. L-am refuzat și l-am învățat cum să procedeze pentru a obține ce dorește. Și-a cam pierdut controlul, cred că din cauza băuturii. Cam asta ar fi, d-le inspector.

Rezultatul anchetei nu-l mulțumi deloc pe Wade. Dacă lordul era moștenitorul unei asemenea averi, și dacă în prezent primea o pensie respectabilă, de ce se înhăitase cu Oamenii de cauciuc, sau de ce își petrecuse o noapte la bordul lui „Seal of Troy”?

Wade îl găsi pe Elk într-o cămăruță nu tocmai curată.

— Am aranjat totul pentru „vizita” de astă-seară, spuse acesta. Trei dintre șalupele tale vor patrula pe fluviu și se vor apropia de debarcader la semnal. Treizeci și cinci de oameni vor înconjura clădirea, sub pretextul căutării unui criminal care ar fi fost văzut îndreptându-se spre debarcader cu o jumătate de oră mai devreme. Nu am stabilit încă ce fel de criminal. Un ucigaș? Nu, asta ar ajunge imediat în ziare. Mai curând un individ căutat de poliție. Poate fi oricine. Nu e nevoie de mandat. Totul se va face manierat, cu permisiunea stăpânilor casei.

John își arată aprobarea.

— Din partea mea merge. Ce s-a mai aflat despre Golly?

— Nimic. Parcă l-ar fi înghițit pământul.

— Dar despre chinezi?

— Nimic. Ultimul chinez a fost văzut la Tilbury. Șefu' te-a numit coordonatorul acțiunii de diseară. Mai e ceva?

John ezită.

— Nu. Aș fi fost îngrijorat dacă fata ar fi fost acolo. Dar așa ...

— Fata fiind tânăra Smith? sugeră Elk.

— Tânăra Smith, cum o numești tu, nu intră în calcule, răspunse acru Wade.

— Dacă am reuși să împiedicăm pe inspectorii noștri cei mai drăguți să se îndrăgostească, adăugă Elk, fără să mai primească vreo replică din partea lui Wade pe această temă.

— Trebuie găsit Golly. El e cheia care va deschide multe uși.

Fiecare secție de poliție din Londra primise o fotografie a lui Golly. Tot ce era casă de închiriat fusese cercetat cu mîgală, dar fără rezultate. Partea proastă era că Golly nu avea antecedente. Era cunoscut ca un om care își iubea căminul pe care rareori îl

părăsea și atunci pentru un timp foarte scurt. Nu avea prieteni, nu avea locuri preferate pe care să le viziteze, și astfel de persoane dădeau adevărate bătăi de cap polițiștilor.

— E la Mecca. Dacă aș pune pariu aș câștiga sigur, spuse Elk.

Dar Wade nu avea chef de glume, așa că trecu la lucruri serioase.

— Elk, îți mai amintești că în noaptea în care au comis marele furt de la banca din St. James, Oamenii de cauciuc au fugit cu o șalupă rapidă?

Elk făcu semn că da.

— I-ai scăpat, adăugă el.

— I-am scăpat pentru că șalupa fusese remorcată de „Seal of Troy”. Vasul a fost în ziua aceea în port și probabil că șalupa era deja trasă la bordul lui când am trecut eu spre Greenwich. Dacă nu vor arunca șalupa în ocean, omul nostru din America de Sud o va găsi la bord. I-am telegrafiat să facă o inspecție a vasului Când o să ajungă la destinație.

Elk își umplu pipa. Pufăi un timp, apoi spuse:

— Secretul îl constituie Lila Smith, nu „Seal of Troy”. E clar că vasul ăsta reprezintă cel mai mare bârlog al ticăloșilor de pe acest pământ. Poți fi convins că sunt dotați cu tot ce le trebuie. În mod sigur că au și ateliere. Să-ți arăt ceva.

Deschise un sertar și începu să caute febril, blestemându-l pe cel vinovat de dezordinea de acolo. Într-un târziu scoase o coală pe mijlocul căreia fusese lipit un articol decupat din ziar.

— Secția documentare a găsit asta într-un ziar din Lancashire acum trei ani.

Wade luă bucata de hârtie.

... Un prieten al lui George Speer, giuvaergiul care a fost condamnat la 18 ani de închisoare pentru diverse fraude, dar care va rămâne o amintire plăcută pentru oamenii din orașul lui, în pofida necazurilor sale, l-a vizitat de curând la Buenos Aires. Acum are o situație bună și cooperează cu o companie de navigație. A făcut câteva călătorii în Anglia; ne bucură situația lui Speer. Activitatea lui la Clubul de distracții pentru tineri e o compensație pentru trecutul lui nefericit.

— Uite încă unul, spuse Elk, arătându-i o altă tăietură din ziar. Era o reclamă: „Se caută bijutier talentat pentru America de Sud. O ocazie excelentă pentru cei care vor să ia viața de la capăt”.

— Am verificat. „Seal of Troy” era la Londra când a fost publicat anunțul și se afla la Buenos Aires când Speer și-a întâlnit prietenul. Câte oferte crezi că au primit pentru salariul ăsta regesc pe care îl promiteau? Mii! Și câți dintre solicitanți crezi că erau pensionari de la Dartmoor?¹

Wade își masă bărbia.

— E totuși prea periculos. Dacă Aikness e șeful bandei de cauciucați, e greu de crezut că s-ar lăsa pe mâna unui fost pușcăriaș.

Elk surâse cu bunăvoință.

— Un tip care poate trage în polițiști, e capabil și să pună la adăpost ticăloși de talia ăstuia. Am făcut anumite cercetări, mai cu seamă în privința lui Speer. Are ceva rude în Peebles, care n-au mai auzit de el până ce n-au primit o scrisoare din care au aflat că are o slujbă bună. A fost o dată sau de două ori în Anglia, nu-i așa? Ei bine, nimeni nu l-a văzut, deși maică-sa primește cu regularitate bani de la el. Tipul are o condamnare pe viață în Anglia și acolo unde e, cu salariul lui princiar, e un om fericit. Poți să pariezi că orice bijuterie care ajunge la ei e desfăcută în bucăți în cel mult o oră.

CAPITOLUL VII

A plouat mult în seara aceea, până spre miezul nopții. Wade coborâse spre fluviu și împărțise ultimele instrucțiuni ofițerilor care aveau sub comandă trei șalupe. Fiecare din ele era dotată cu un echipaj suplimentar. Oamenii erau înarmați. La bordul celei mai mari șalupe fusese instalat un tun mic cerut de Wade.

După o jumătate de oră de consiliu de război au fost fixate toate amănuntele. La ora 9 Wade s-a imbarcat pe cea mai rapidă șalupă. „Armata” de uscat urma să fie transportată de un camion acoperit, de tipul celor care treceau frecvent prin zona Meccăi,

¹ Celebră închisoare din Devon, Anglia.

astfel încât să nu provoace suspiciuni. Cele trei șalupe urmau să fie însoțite, la distanță, de o a patra ambarcațiune, ceva mai mică.

Un polițist bătrân, care cunoștea bine viața fluviului, le-a dat o informație chiar înainte de a pleca.

— Fluxul va fi puternic în noaptea asta. Poliția i-a avertizat pe riverani să fie atenți.

Cele trei șalupe mergeau în șir indian, îndreptându-se spre Surrey. În apropiere de Wapping încetîniră. Wade își consultă ceasul și semnaliză cu lanterna celorlalte șalupe să se îndrepte către malul din nord.

De unde stătea, inspectorul vedea ferestrele de la Mecca. Două erau iluminate, cea de-a treia, a lui Mami, era cufundată în întuneric.

Erau la jumătatea fluviului când auzi șoapta speriată a sergentului.

— Vine cineva la debarcader.

Omul avea o vedere remarcabilă. Putea să vadă în întuneric ceea ce pentru cei mai mulți era invizibil. Nici Wade nu reuși să vadă la început nimic. Apoi distinse un contur negru care naviga pe apa Tamisei.

Era o barcă de o lungime neobișnuită, căreia nu i se putea auzi motorul, cu excepția unui pâraie înfundat. Încercă să ajungă barca, dar își dădu imediat seama de viteza ei cu totul neobișnuită. Nu mai apucă să priceapă ce se întâmplă. Vasul acela zburător aproape că se năpustise peste ei. Nu a fost accident. Doar bordul a fost izbit cu putere și, dacă nu s-ar fi ținut cu nădejde de copastie ar fi fost cu toții aruncați în apă. În aceeași clipă motorul șalupei lui Wade se opri. Totul se consumă într-o clipă. Barca se avântă înainte. Polițistul apucă să vadă fața unui singur om. Era Aikness, despre care știa că în clipa aceea ar fi trebuit să fie în largul mării. Nu mai avu timp să se gândească. Șalupa se înclinase spre pupa.

— E găurită, exclamă cineva, se scufundă.

În același timp altă șalupă se apropie, în ajutorul bărcii ce se scufunda. Într-o clipă săriră peste bord în cealaltă șalupă.

— Ne apropiem de țărm, spuse cineva.

O lampă verde clipi dinspre debarcaderul de la Mecca. Cele două șalupe trecură pe lângă șlepurile mari ancorate la mal și se apropiară de peretele abrupt al debarcaderului. Wade uită că

picioarele îi erau ude și că pantalonii i se lipeau de piele, provocându-i o senzație neplăcută.

Sări pe mal și în aceeași clipă înșfăcă o arătare care venea alergând de-a lungul debarcaderului. Omul se luptă cu furie și, în prima clipă, Wade crezu că l-a prins pe Golly. Apoi cineva luminează fața celui prins. Era Sughiț.

— Aaa, bun venit, îi spuse Wade, ai nimerit la marele fix.

— N-am făcut nimic, scânci omul. N-ai nici o dovadă împotriva mea, d-le Wade. Normal că o iau la sănătoasa când dau peste curcani. Niciodată nu știi ce se mai inventează pe seama ta.

Luați-l, spuse Wade, apoi se îndreptă spre casă.

În pofida fugii precipitate a lui Sughiț, la Mecca totul era cufundat într-o mare liniște. Singurii polițiști la vedere erau Elk și asistentul lui, deși în întunericul străzii se puteau distinge câteva siluete. Probabil polițiști în haine civile.

Elk stătea cu doamna Oaks în antreu și fața ei respingătoare era nefiresc de palidă. Un alt fapt care atrase atenția lui Wade fu atitudinea femeii. Nu protesta în nici un fel la atentatul împotriva liniștii ei. Probabil că din pricina amplorii raidului. Îi aruncă lui John o privire grăbită, dar imediat își concentrează atenția asupra lui Elk.

— Tot ceea ce vreau, d-le Elk, spuse ea pe un ton scăzut, este ca nici unul din clienții mei să nu afle despre acest raid. Altfel mă ruinați. Ce vreți să vedeți? Vă pot da cheia fiecărei camere.

— Am vrea să vedem pivnițele, răspunse John.

— Nu există nici un beci aici, veni răspunsul pe loc. E doar magazia de lemne pe care nu o ținem încuiată. Nu ne temem, ca alții, de hoți și nici că bieții oameni s-ar putea să ne ia o bucată de lemn.

Wade îi oferi un zâmbet larg.

— Exact asta ne spunea și Golly în seara asta.

— Chiar așa? răspunse ea calmă. Atunci e primul adevăr pe care l-a spus Golly în viața lui.

Înțelese din jocul ei că nu avea de ce să se teamă din cauza lui Golly. Probabil că îl văzuse în seara aceea și poate că omul era în casă, sau undeva foarte aproape.

— Cine a fost în seara asta aici, începu el direct. Nu mă interesează numele chiriașilor. Doar al vizitatorilor. La ce oră a venit Aikness și când a plecat.

Îl privi surprinsă.

— Aikness? Te referi la căpitanul Aikness? Cel de pe „Seal of Troy”? Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni.

— În seara asta a fost aici, spuse John. Și trebuie să te anunț că ăsta e un fapt prea grav pentru a-l nega. Aikness a fost aici în seara asta, ceea ce nu înseamnă că a și comis ceva, sau că tu ai comis o crimă primindu-l.

Femeia zâmbi acru.

— Nu știi cine a greșit și cine nu, răspunse ea tăios. Dar nu l-am văzut pe căpitanul Aikness.

Nu mai avea ce să scoată de la ea. O trimise după chei, deși bănuia că le ține în mica pungă ce spânzura de cureaua de piele care îi încingea mijlocul. Reveni cu ele și i le puse în palma întinsă.

— Pentru pivniță nu există chei. Ți-am mai spus. Vrei să te însoțesc?

Wade nu-și dorea așa ceva; plecă împreună cu Elk și la lumina lanternelor găsiră cele câteva trepte care duceau la pivnița de cărbuni a lui Golly. Spațiul era mare, pavat cu pietre. Acolo își tăia Golly lemnele. Ușa era mare și grea, având în mijloc un fel de grilaj de fier. John se așteptase să-și folosească toată puterea ca să o deschidă. Spre surprinderea lui, ușa se deschise la prima atingere, fără nici un zgomot. Balamalele erau bine unse și faptul i se păru curios. Cercetând în continuare ușa descoperi în tocul ei o tăietură triunghiulară, iar în prag o alta asemănătoare. Cu siguranță că exista o încuietore secretă. Era ascunsă într-o crăpătură din interiorul ușii, suficient de largă pentru a permite strecurarea unei chei. Astfel ușa putea fi încuiată numai pe dinăuntru. În beci exista și un bec care atârna din mijlocul tavanului. Aproape trei sferturi din pivniță erau ocupate de cherestea. În colțul din stânga se afla un fel de oală mare de fier. Era aproape plină cu nisip. Cu ajutorul unuia din oamenii lui, Wade degajă pereții de lemnul stivuit acolo. Nu descoperi nimic în afară de zidăria mucegăită. Nici ciocănitul zidului nu îi aduse rezultate mai bune. Podeaua era acoperită cu dale grele de piatră.

— De ce nisip? întrebă John dintr-o dată. Pentru că este greu. Trase de oală dar ea nu se clinti. Pentru că e al dracului de grea, repetă el. Dar nu suficient de grea ca să nu poată fi mișcată. Ajută-mă, Elk.

Traseră de oală fără nici un rezultat. Wade își scoase haina și, suflecându-și mânecile își vârî mâinile în nisip. La început nu simți nimic, apoi degetele sale dădură peste o bucată de fier de forma unei lumânări, care ieșea din fundul oalei. Era înfiptă chiar la mijloc și nu se lăsa clintită. Pipăind mai departe, găsi un alt obiect metalic de forma unui mâner de tirbușon. Trase de el și auzi zgomotul oțelului care se lovește de oțel.

— Ce-o fi, întrebă Elk curios.

— Să mai tragem o dată de oala asta. Cred că va ceda. Oala se roti într-adevăr în jurul unui ax pe care îl bănuia în apropierea mânerului. În aceeași clipă colțul zidului se deschise spre interior, dezvăluind un pasaj întunecos.

— Ei drăcie! exclamă Elk.

Dispărură și stivele de lemn. John se aplecă și, luminându-și drumul cu lanterna se aventură prin tunel, însoțit de Elk.

— E un întrerupător electric, spuse al doilea. Lumină electrică și toate celelalte comodități.

Când au aprins lumina au descoperit că se află într-un apartament spațios. Pereții și tavanul erau din cărămidă și purtau patina vremii. Pe alocuri zidăria era foarte degradată. Lângă ușa deschisă, pe care intraseră, se vedea un levier metalic. După ce Elk dădu câteva instrucțiuni omului rămas în pivniță, trase de levier și pereții se închiseră.

— Așa se închide, constată Elk. Bănuiesc că și nisipul a reumplut oala.

Wade cerceta cu atenție camera. Două mese puse cap la cap și 12 scaune. Nimic nu arăta că locul fusese folosit de curând. Doar sub un scaun, Wade găsi un ghemotoc de hârtie. Îl netezi descoperind că era o foaie de ziar chinezesc. Pivnița se termina cu o ușă întredeschisă. Dincolo era o altă pivniță, ceva mai mică, mobilată cu un pat și o masă. Într-un cui atârna o haină de damă. Era o haină ieftină, dar sub guler avea o etichetă cu numele magazinului din Maidenhead. Wade era sigur că aici locuise Anna. Cât timp? probabil că nu prea mult, pentru că patul nu era făcut și avea suficiente semne că se dormise recent în el. Pe masă era o sticlă cu apă și o cutiuță plină cu tablete albe. Apa era proaspătă și zierele găsite sub cuvertura îngrămădită pe pat, aveau data din ziua aceea. Sub pernă era o batistă de damă. Elk făcu însă o descoperire și mai importantă. Sub cearceaf se afla un cuțit. Părea

de fabricație chinezească și pe plăseaua care imita jadul erau gravați dragoni. Dar Elk era convins că arma era produsă în Birmingham.

— Acolo se vând rahaturi din astea marinarilor chinezi. Ce faci cu el?

— Probabil că asta a fost prima și ultima încercare a Annei de a se apăra, spuse John. Și-a dat seama că era în primejdie, așa că și a făcut rost de cuțitul ăsta pe care l-a ascuns. Asta înseamnă că a fost luată de aici pe neașteptate.

Luă cutiuța cu tablete și le mirosi.

— Dl. Raggit Lane a fost și el pe aici. Probabil că el o făcea pe doctorul. Ar trebui să-și schimbe pomada de păr.

Nu mai descoperiră nimic. Locul era bine ventilat, poate chiar prea bine; John nu mai întâlnise un loc cu un curent atât de puternic.

— Există un ventilator pe undeva, spuse el. Aikness sau Raggit au fixul curățeniei. Am impresia că, nu de mult, aici a fost apă. Uită-te la mucegaiul ăsta verde care ajunge până la tavan. Hai să mergem.

Reveniră în prima cameră și Elk trase de levier. Părea însă înțepenit și nu cedă nici atunci când Wade interveni cu toată puterea.

— Pe cine ai lăsat afară? întrebă cu o voce ascutită Wade.

— Martin și Scance. Probabil că se joacă cu ...

În aceeași clipă lumina se stinse. Wade aprinse lanterna.

— Încearcă ușa, spuse iar Wade. Dar truda era zadarnică. Elk izbi în pereți sperând că va atrage atenția celor de afară. Nu auzi nici un răspuns.

— Să fi fost un accident? întrebă într-un târziu Wade.

Auzi hohotul înfundat al lui Elk și simți un fior coborându-i pe spate. Știa că pe Elk nu-l apucă niciodată râsul decât dacă e într-o încurcătură veritabilă.

— Cred că nu, răspunse bătrânul. Tu ține lumina aprinsă ca nu cumva amicul chinez să apară pe la spate să te înjunghie și eu o să mă uit nițel la electrică.

John rămase cu fața spre colțul cel mai îndepărtat al camerei.

— Asta e, spuse Elk după un timp, în timp ce clămpănea inutil la întrerupător. Electrica e controlată de-afară. Mă întreb ce

s-o fi întâmplat cu cei doi polițiști. Apoi îl întreabă dintr-o dată pe Wade. Tu observi ceva la camera asta?

John încuviință. Văzuse pereții verzui și începu să priceapă.

— Îmi dau seama și de ce au curățat totul în seara asta. Nu pentru că veneam noi.

Prinse un zgomot ciudat, un zornăit urmat de un fel de chițăituri. Ceva i se freca de picioare.

— Nu sunt slab de inger, spuse Elk cu o voce agitată, dar, dacă n-ai nimic împotriva, hai să ne urcăm pe masă. Îmi plac tare mult animalele, dar nu suport șobolanii.

Se urcară pe masă. Podeaua se umpluse de umbre mărunte care viermuiau fără țință, izbindu-se de pereți. Erau speriați de un pericol invizibil.

— Observi că s-a terminat cu ventilația?

Wade observase. Aerul era stătut și greu de respirat. Dar, în aceeași clipă se făcu simțit un curent slab de aer și, o dată cu el, din colțul cel mai îndepărtat al camerei se auzi un fel de gâlgâit, care provoacă șobolanilor o spaimă și mai mare.

— Apă, strigă Elk. Ți amintești ce spusese tipul ăla? Că în noaptea asta fluxul va fi foarte puternic. Va fi prea mare pentru noi. Chiar mult prea mare. Uită-te la dracii ăștia cum înoată.

Scaunele începuseră să plutească; pe ele se îngrămădiseră ciorchini de șobolani. Într-un timp surprinzător de scurt apa trecu de tăblia mesei, ajungându-le la glezne. Elk coborî de pe masă și luă un scaun, alungând echipajul chițăitor.

— Bara aia e pentru noi, spuse el.

De-a lungul tavanului boltit, exact deasupra capetelor lor, se afla o bară din fier ruginit. Probabil că scopul ei fusese de a întări tavanul. Elk se întinse, ajutat de Wade și apucă bara. John îl urmă cu oarecare dificultate. Aproape în aceeași clipă scaunul și masa se rostogoliră și ei rămaseră suspendați de bară, cu apa ajungându-le la brâu. Totul era cufundat în beznă.

— Cred că apa fluviului a crescut foarte mult, spuse John, dar nu poate totuși să ajungă până aici. Făcu rapid un calcul. Chiar dacă apa ar fi depășit nivelul debarcaderului, tot nu ar putea să depășească înălțimea noastră, dacă stăm pe masă.

— Poliția metropolitană o să piardă doi ofițeri capabili, spuse Elk cu un calm resemnat. Cine o să fie înaintat în locul tău, John?

O să-l avanseze pe Standford. Nu-mi place tipul. Îmi pare rău că o să mor.

— Tacil izbucni John aproape sălbatic.

Apa le ajunsese aproape la gât. O simți atingându-i bărbia ridicată. Nu-l mai interesau nici amicii cu blană. Nu-l mai deranja nici faptul că-i chițăiau în ureche. Apa începuse să-i treacă de bărbie. Fața aproape că i se lipise de cărămida tavanului.

... Lila Smith. Cel puțin ea e în siguranță. I-ar fi plăcut să dezlege misterul legat de trustul Pattison, ar fi vrut să-i zdrobească mutra lui Aikness, și ...

Simți o zdruncinătură, dar nu putu să audă nimic pentru că urechile îi erau sub apă. I se păru că se clatină toată casa. Apoi, cu o viteză incredibilă, nivelul apei începu să descrească.

— Ce se întâmplă, Elk?

Nu putea fi decât o singură explicație — o porțiune de zid cedase sub presiunea apei. John atinse masa și o simți cum se afundă în apă.

— Sări în apă, îl sfătui el pe Elk, trebuie să găsești spărtura.

Înotă pe lângă zid până când își simți picioarele trase cu putere de vârtej. Trebui să se agațe de zid. Apoi găsi spărtura. O gaură lată de trei picioare și înaltă de patru. Nu putea însă preciza unde ducea breșa respectivă. Curând mișcarea apei se opri, apoi începu să crească iar, de astă dată doar până la piept. Wade plonjă după lanterne, ale căror lumini continuau să răzbată prin apă. Cu ajutorul lor începu să cerceteze deschiderea.

— Probabil că mai există un nivel al subsolului constată el, sub noi. Unul dintre noi trebuie să vadă încotro duce.

— Și acela vei fi tu, spuse Elk.

Wade încercă să facă un plan al vecinătăților. Clădirea aflată în continuarea Meccăi era un depozit. Cunoștea locul. Era o pivniță mai adâncă decât cea în care se aflau și în care primul ocupant își făcuse o instalație frigorifică. Se scufundă și se strecură prin deschizătură, trecând în partea cealaltă. Călcând apa își îndreptă fascicolul de lumină spre tavan. Se afla într-o parte mai veche a clădirii. Tavanul era sprijinit pe stâlpi groși de stejar, și pe apă pluteau cutii mici de lemn. Acum știa unde se află. Mai trebuia să găsească ieșirea. Trecu înapoi prin gaură și îi povesti lui Elk ce descoperise.

— Aici se termină pivnița Meccăi și apa s-a scurs în încăperile aflate la o adâncime mai mare. Trebuie să fie o ieșire pe undeva.

Cei doi se strecurară prin gaură, trecând iar în pivnița depozitului.

Înaintară încet, strecurându-se printre cutii. După vreo zece minute de orbecăială John văzu ceva care-l înveseli. Doar la câțiva pași de el era o scară ce ducea afară din apă, spre o ușiță de fier. John constată cu surprindere că ușa nu era încuiată și deschizând-o descoperi câteva trepte din piatră care duceau într-o cameră aflată la nivelul străzii. Auzi o voce autoritară care îl soma. Era paznicul de noapte care ținea în lesă un alsacian cu înfățișare feroce.

— Sunteți de la poliție? Ia să vă vedem nițel, spuse omul sceptic.

Îi luă un timp până se convinse, apoi le explică ceea ce reprezenta pentru Elk cel mai mare mister al serii și anume de ce era deschisă mica ușă care dădea în depozit.

— Știam că apele sunt în creștere și am trimis un mesaj pompierilor, le explică paznicul, așa că am lăsat ușa deschisă ca, în cazul în care vin, să poată pompa apa. Dar până atunci mai durează niște ore. Au evacuat apa la Mecca și doi tipi aflați în magazia de lemne aproape că au fost uciși. Apa a dat năvală în magazie pe neașteptate. N-am de un' să știu ce făceau acolo.

Portarul le dădu drumul să plece și cei doi reveniră la Club lipăind prin apa care le ajungea până la glezne. Ajunseră la timp ca să oprească o echipă pregătită să pătrundă cu orice preț în pivniță, pentru a-i salva.

O șalupă îi duse apoi până la un vaporaș al poliției unde se schimbară de haine după ce făcură o baie fierbinte. Lui Elk îi venise cheful de vorbă.

— Nu, nu mi-e frică, deși am distrus un costum clasa una. Cine o să mi-l plătească? În fiecare buzunar aveam câte un șobolan mort. Am crezut că tipii ăia de cauciuc au pus mâna pe noi. Asta m-a speriat rău. Dar pe urmă am văzut că era un semn de la Providență.

— Oare? se întrebă John repede. Cineva a oprit ventilația și tot cineva a oprit lumina. Cu siguranță voi găsi tabloul de comandă în casă. Eu o să încerc să fac unele investigații. Și nu

presiunea apei a ținut ușile închise. Ele se deschid spre interior. De aceea nu le-aș da Oamenilor de cauciuc numele de Providență.

Când ajunse la Mecca, apele fluviului scăzuseră destul de mult. Grupa de cercetare, udă până la piele, fu înlocuită cu alta, mai bine echipată. În stradă se aflau cinci pompe care evacuasera apa din pivnițe. Magazia lui Golly devenise o harababură în care cheresteaua masivă era amestecată cu lemnele mai subțiri, destinate focului. John deschise ușa secretă și examinează cu fior fosta lui carceră. Pentru el era clar că pivnița mai fusese inundată. D-na Oaks povestise unui polițist că, în urmă cu patru ani, apa pătrunsese în magazie și ajunsese până la tavan. Podeaua era acoperită de șobolani morți. Și, ca o dovadă că lumina fusese stinsă de cineva, ea ardea acum din nou. Aparent apa nu avusese nici un efect asupra legăturilor electrice. Wade îi atrase atenția lui Elk asupra acestui aspect. Apoi descoperi și cabina ventilatorului. Tavanul era mai înalt deasupra patului unde dormise Anna și avea o breșă de vreo 4 inci care comunica mai departe cu un fel de fundătură lungă de 20 de picioare între depozit și Mecca. Ventilația fusese închisă cu un mâner de fier fixat cu ajutorul unui lanț, terminat cu un cârlig. Fusese acționat de o mână criminală. Era mai greu de descoperit de ce se stinsese lumina. În holul Clubului găsi trei tablouri de comandă, dar nu mai avu timp să facă verificări. I se spuse că d-na Oaks se află în camera ei, distrusă de nenorocirile provocate de inundație. O găsi într-o stare vecină cu isteria. Întâmplările din noaptea aceea reușiseră să-i atingă până și ei nervii.

Era plină de lacrimi și avea un aer înfuriat. Dar el era obișnuit cu amenințările pe care le bălăba ea.

— Cară-te! mi-e de ajuns inundația. Nici nu știi ce e mai al dracului, apa sau curcanii.

Wade zâmbi.

— Sticleții sunt cu mult mai răi. Viitura justiției nu trece cu una cu două.

Nici cartierul lui nu scăpase de apele umflate ale Tamisei, care ajunseseră doar la câțiva pași de casa sa. După trei ore de odihnă Wade fu chemat să se ocupe de consecințele aceluia flux rebel. Un vas se desprinsese din dana de acostare, dând peste o barcă ancorată în Pool, după care a fost târât spre un ponton părăsit din zona Surrey, unde a fost prăduit în timp record de

„șobolanii” fluviului. Șalupa a dus echipajul poliției de la un vas la altul. În cele mai multe cazuri navele erau complet părăsite. Arar mai găseau pe cineva pe punte să le spună „E în ordine”. Ajunse, în cele din urmă, la cele două nave lungi, ancorate de cealaltă parte a Clubului. Inspectorul se arătă dintr-o dată interesat.

Acolo se afla un paznic care îi putea oferi anumite informații. Îl strigă în timp ce omul își aprindea pipa.

— E-n ordine, șefu', nici o problemă.

— Vin la bord, spuse John.

Șalupa se lipi de bordul navei și Wade sări pe punte ajutat de mâna imensă a paznicului. Îi întinse mâna stângă, pe cealaltă o ținea în buzunar, dar faptul nu-i atrase atenția. Mulți dintre acești oameni erau infirmi și Wade crezu că și paznicul face parte din această categorie. Află de la paznic mai mult decât s-ar fi așteptat. Nu numai cât văzuse barca neagră plutind pe apele fluviului, dar observase și coliziunea.

— Nu, nu venea dinspre debarcaderul Meccăi. Omul era foarte sigur de asta. Am văzut-o în zona dinspre Middlesex, înainte să o fi cotit în direcția asta. Prima dată am crezut că e a poliției și supraveghează malul de vis-a-vis. M-a uluit cât de tare putea să meargă.

Wade nu-l cunoștea pe paznic și îi puse câteva întrebări.

— Cine? Eu? Vin din Grays. Niciodată nu ajung până la cota asta, dar vasul ăsta merge în susul apei și m-au angajat.

— Te-ai lovit la mână?

Omul râse scurt și-și scoase mâna din buzunar.

— Puțin. Fluxul ne-a izbit de debarcaderul de la Mecca și am căzut peste bord. Își pipăi încheietura cu o figură îndurerată, apoi reveni la barca cea neagră. Sunt ciudate lucrurile pe care le vezi. L-am găsit pe un tip ascunzându-se aici, unul de-i zice Sughiț, cel puțin așa spuneau și ceilalți.

— Care ceilalți? Că spuneai că n-ai vorbit cu nimeni.

— Mă refer la Poliție. Poliția fluvială. S-au învățat p-aici toată noaptea. În viața mea n-am văzut așa de mulți. Adevărați Sherlock Holmes. Pe bune.

John sesiză batjocura ascunsă în vocea omului și ghici că între paznic și poliție era cam aceeași iubire ca între el și hoții din zonă.

— Și ce face Sughiț ăsta pe aici?

Omul își scutură capul.

— N-am priceput niciodată de ce se cațără hoții pe puntea unor astfel de vase, spuse el ironic.

În timp ce șalupa se îndepărta, pierzându-se în ceața cenușie a dimineții, paznicul trase afară din apă doi cilindri de culoare neagră. Îi ascunse sub punte apoi se îndreptă spre trapa care ducea la cabina lui. Se așează cu spatele spre trapă și nu se întoarse nici atunci când o voce îl strigă de dedesubt.

— Wade era, spuse el, am crezut că va coborî, fiind în misiune. L-aș fi ucis și aș fi distrus șalupa. Ar fi fost simplu.

Auzi mormăitul aprobator și rânji. Întotdeauna căpitanul Aikness își manifesta acordul mormăind în felul acesta.

CAPITOLUL VIII

Era aproape de 8 când Wade se trezi în hărmălaia făcută de copiii care se jucau pe stradă. Își terminase baia și tocmai își punea hainele când veni Elk.

— Nici o veste în afară de faptul că cei din Aylesbury au arestat un tip crezând că e Golly. Am văzut-o pe Lila Smith. E o.k. și doctorul spune că poate să meargă acasă. Chiar și excelența sa i-a făcut o vizită azi-dimineață.

— Siniford? întrebă Wade surprins.

— Chiar așa, cu niște buchete.

John se încruntă. Afacerile lordului începuseră să-l neliniștească. Omul era înconjurat de un mister la fel de adânc ca acela al Oamenilor de cauciuc. Măcar, în privința lor, nu mai era nevoie de explicații: ei reprezentau o organizație a crimei cu scopul de a jefui. Dar interesul lui Siniford pentru Lila... între cele trei elemente — Oamenii de cauciuc, Siniford și Lila exista o legătură directă. Pe de altă parte Aikness era la Londra. Era convins că îl recunoscuse în barca de care s-au izbit.

— Mă duc s-o văd pe Lila, spuse el după o tăcere îndelungată.

Pe fața fetei se așternuse o culoare pe care nu o mai văzuse până atunci. Ochii îi erau strălucitori iar vocea avea un timbru cu totul nou. Atitudinea ei se schimbaseră și asta îl șocă puțin. Primul

semnal de alarmă era starea ei febrilă și un fel de amețală. Lila se pregătise în mod special pentru întâlnirea cu el. Îl aștepta în salonașul gazdei, în fața unui foc ce ardea în cămin. Purta o pereche de ochelari cu rame subțiri, din corn și citea o carte.

— Bună, Lila, nu știam că porți ochelari, îi spuse el în timp ce-i întindea mâna.

Fata îi arată un scaun.

— Îi port când citesc, spuse ea închizând cartea.

Apoi își scoase ochelarii.

— Am cerut să-mi fie aduși ieri seara.

Modul în care îl privea i se părea ciudat. Era obișnuit să o trateze ca pe un copil mare. Dar până acum nu se simțea stingher în prezența ei și nici nu avea limba legată.

— Au crescut apele? Doamna... Am uitat cum o cheamă pe doamna care mă îngrijește, eu îi spun Alice, ea mi-a povestit. Sărmana doamnă Oaks! Am mai fost inundați cu câțiva ani în urmă. Apa a pătruns în pivniță și a acoperit podeaua. De ce nu ai venit să mă vezi dimineață?

Rămase uluit în fața acestei pretenții exprimate atât de direct.

— Am dormit, recunosc el jenat. Toată noaptea mi-am petrecut-o printre ape. Am fost obosit.

— Așa mi-am zis și eu.

Urmă o pauză jenantă, jenantă pentru el. Ei îi făcu plăcere încurcătura lui.

— Ce-ți mai face piciorul? N-a fost ceva grav. Alice mi-a spus. Se cutremură. Acum totul îmi pare coșmar. Groaznic. De ce te urăsc atât de mult?

— Cine? întrebă el.

Ezită o clipă. Apoi continuă.

— Doamna Oaks, și ... și toți ceilalți. De ce?

Era o urmă de disperare în glasul ei. Știa răspunsul însă spera ca el să o lămurească. Dar tăcerea lui o obligă să continue.

— Chiar sunteți cu toții atât de răi? Și doamna Oaks? Hai, John, spune-mi, te rog. Te superi dacă îți spun pe nume?

Într-adevăr, în fața lui se afla o altă Lila.

— Da, toți sunt foarte răi. Nu știu cât anume de răi, dar îmi pot închipui.

— Spune-mi, Lila, i-ai auzit vreodată vorbind despre trustul Pattison?

— Se vorbea despre un trust, dar nu Pattison. Lordul ... cum îl cheamă?

— Siniford.

— Exact. El vorbea. Golly era acolo și Mami și încă cineva. Cred că Lane. Se parfumează groaznic. Vorbeau despre tine și eu am tras cu urechea, deși îmi displace grozav să fac așa ceva. Dar voiam să aud ce spun despre tine pentru că ...

— Pentru că, șopti el atunci când ea se opri.

— Ah, n-aș putea să spun foarte precis. Pentru că ... Trustul? Era ceva legat de o bancă — Medway. Lane a spus banca Medway. Cred că își nota numele. E în City, pe una din străzile cu nume ciudate — Luffbury.

— Lothbury, o corectă el.

— Probabil. Trustul e legat de o poveste cu banca. Lane vorbea ceva despre niște gravori. Îți spune ceva?

— Pentru moment, nu.

Fata își puse mâna peste a lui și râse.

— Crezi că voi deveni detectiv?

— Dacă te vei căsători cu un detectiv, îi răspunse el cu vocea tulburată.

Fata își retrase mâna cu un gest blând. Nu era afectată. Parcă niciodată nu o văzuse atât de stăpână pe sine.

— Sunt îngrijorată, spuse ea. Din cauza Clubului și a oamenilor care îl frecventează. Nu e corect să-ți spun asta. Nu pot fi de ambele părți, nu-i așa? Tocmai pentru că am vrut așa ceva, s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Ce vrea omul ăsta? Arată spre un buchet mare de flori, aflat într-o vază.

— Siniford? Nu știu.

— Vrea să se căsătorească cu mine, spuse ea foarte calmă. Nu e o absurditate? Aș fi doamna Siniford de Siniford. Unde e Siniford? Nu apare în Mersul trenurilor?

Se uita uluit la ea nu atât din cauza propunerii lui Siniford, cât din pricina calmului de care fata dădea dovadă.

— Sigur că nu mă voi mărita cu el. E un om groaznic. Bea.

John scutură capul.

— Te rog să te oprești, Lila. Chiar vrea să se căsătorească cu tine și d-na Oaks e de acord? E, nu-i așa? Te vei mărita cu el?

O văzu zâmbind.

— Nici nu se pune problema! Mă voi căsători... ei bine, cu oricine care se dovedește a fi un om drăguț.

— Ca mine?

Îl privi serioasă și îi răspunse la fel de serioasă.

— Ca tine.

Wade părăsi casa o oră mai târziu. Părea a fi un om cu totul nou. Lumea i se părea cu totul alta și niciodată nu și-a amintit ce s-a mai întâmplat în ziua aceea până a ajuns acasă. Elk îl aștepta în fața porții.

— Un tip pe nume Pauder sau Wouder, te-a sunat, vrea să te vadă. E avocat.

— Bruder, cumva? întrebă John grăbit.

— Exact, Bruder. Spune că e ceva important.

Wade nu mai pierdu nici o clipă. Își dorise foarte mult o discuție cu avocatul trustului Pattison și ocazia tocmai se ivise. Luă un taxi care îl lăsă în fața biroului lui Bruder când ceasurile băteau de șapte. Avocatul era adâncit în studiul unui dosar. Se ridică întâmpinându-și oaspetele.

— Am dorit să vă văd în legătură cu trustul Pattison, și, mai cu seamă, în legătură cu lordul Siniford. Totuși, sunt într-o încurcătură, d-le Wade. Dacă informațiile pe care aş putea să vi le dau ar face parte dintr-un interogatoriu, atunci o parte din dificultățile mele s-ar rezolva. Pe de altă parte, n-ar fi normal să vă fi chemat tocmai eu ca să declanșez un interogatoriu.

Wade zâmbi.

— Cu alte cuvinte nu vreți să faceți primul pas.

— Ați ghicit. Nu am nici o justificare pentru a fi chemat poliția. Mă simt, în schimb, justificat de investigațiile care tocmai au început. Începu să se plimbe prin micul birou cu mâinile la spate.

— După cum probabil că ați aflat, d-na Pattison a fost soția lordului Pattison, al treilea fiu al ducelui de Soham. A fost o femeie foarte bogată. Actualul duce de Soham este un om sărac. Toți banii intrați în casă i-au parvenit lordului John Siniford datorită mamei sale și a lui lady Pattison. Familia Pattison a avut un fiu care s-a căsătorit. La doi ani de la căsătorie cei doi soți au murit într-un accident de mașină lăsând o fiică. John rămase fără respirație. O fiică! Dar imediat avocatul îi năruî visul nebunesc.

— Dar și fiica a murit. A fost o tragedie. A murit într-un incendiu care a izbucnit în casa lui lady Pattison din Belgrave Square. Drama a îmbolnăvit-o pe biata doamnă și cred că i-a afectat puțin și modul de gândire. Deși, când a creat trustul, se poate afirma fără ezitare că sănătatea ei mentală era perfectă. Singura ei iluzie a fost că nepoata ei trăiește, așa că în testament a hotărât ca împărțirea averii ei să se facă atunci când fata ar fi împlinit 21 de ani.

— Lordul Siniford este moștenitorul ei legal?

— Da, într-un fel.

— Nu există nici o posibilitate ca fata să nu fi fost ucisă?

— Nu. Se afla în casă la izbucnirea incendiului. Era singură și flăcările au distrus întreaga clădire. Toți servitorii erau plecați. Doica ei — fata avea trei ani — a plecat să se întâlnească, se pare, cu un tânăr la colțul străzii. Lady Pattison a făcut testamentul pe care îl cunoști numai datorită iluziilor cu care a trăit.

— Cum o chema pe doică?

— Atkins, răspunse avocatul după un timp de gândire.

— Și prenumele?

— Numai o clipă, era un nume tare comun. Nu mi-l pot aminti nici în ruptul capului. A! Alice!

— Sau Anna, sugeră detectivul, și avocatul tresări.

— Desigur, Anna!

Dintr-o dată Wade rămase fără grai. Delia Pattison — fetița despre care se credea că a pierit în flăcări, trăia. Era Lila Smith. Era destul de limpede, pentru că „Lila” e o alintare a numelui „Delia”.

Când îi reveni vocea îl întrerupse pe avocatul care continua să vorbească despre Anna.

— ... o tânără foarte respectabilă ...

— De ce ați vrut să mă vedeți?

Dl. Bruder își reluă locul la birou.

— Biroul meu a fost „vizitat” noaptea trecută, și sertarul referitor la domeniul Pattison a fost deschis și cercetat.

Se ridică și se îndreptă spre capătul camerei, opus ferestrei. Acolo se afla un fișet plin cu sertare. Deschise unul dintre ele purtând inițialele P.T.&E.

— Pattison Trust and Estate, explică avocatul în timp ce pune sertarul pe masă. Priviți.

Lacătul era forțat și nu mai putea fi folosit.

— Au intrat pe fereastră. Au tăiat un ochi de geam prin care au deschis zăvorul. Deși pare curios, am observat acest lucru abia după amiază, când am avut treabă la sertar.

— A dispărut ceva din sertar?

— Nimic. Sunt hârtii de mică valoare. Documentele importante le țin la bancă.

Wade examinează lacătul apoi fereastra. Treaba fusese făcută de un maestru. Porțiunea decupată în cerc perfect rămăsese fixată pe locul ei.

— Nu a dispărut nimic, repetă avocatul. Avem un sistem de verificare a tuturor documentelor. E vorba de o dublă înregistrare.

— Siniford a fost aici ieri?

— Alaltăieri. Cred că v-am mai spus că a avut o atitudine nu tocmai potrivită. Dorea să vadă conținutul acestui sertar, deși i-am spus că nu se află nimic în el care l-ar putea interesa.

— S-ar putea să-l intereseze documentele de la bancă?

Dl. Bruder se gândi o clipă.

— Posibil. Acolo sunt documente personale ale lady-ei Pattison și ale nepoatei sale. E și o fotografie a copilului.

Wade auzi o exclamație înăbușită în spatele lui și se răsuci pe călcâie. Lordul Siniford se afla în prag. Fața îi era palidă și ochii aproape ieșiți din orbite. Rămăsese cu gura căscată, ca o imagine caraghioasă a consternării. Preț de o clipă, Wade fu atât de uluit încât nu putu să articuleze nici un cuvânt.

— Ei, lord Siniford, vrei să-l vezi pe dl. Bruder?

— Nu... nu, răspunse el clătinând din cap. Vocea îi era stridentă. Chiar de loc. Îmi pare rău că am venit. Rămâne pe altă dată, Bruder.

Ușa se trânti în urma lui și cei doi se priviră uluiți.

— Ce naiba l-o fi speriat? întrebă Wade.

— Să mă ia dracu dacă știu. Ba dracu să-l ia pe el că m-a speriat groaznic.

— Și când te gândești că noi n-am reușit să-i răspundem cu aceeași monadă, răspunse John zâmbind. Își privi ceasul. Aranjase cu Elk să se întâlnească la opt.

— Cred că nu dorești să întocmesc un raport referitor la spargere. Bruder își scutură capul hotărât. Dacă l-aș face ar trebui

să-l las la poliția locală. Totuși îi voi face o prezentare confidențială a situației. Când voi putea să văd și celălalt sertar?

— Măine la 11. Îl voi aduce de la bancă.

Bruder privi insistent către ușă.

— Crezi că mă paște vreun pericol? întrebă el nervos. Doar nu credeți că Oamenii de cauciuc sunt implicați în afacerea asta.

— Adică?

Drept răspuns, avocatul deschise sertarul biroului său și îi arătă o mânășă. Era dintr-un cauciuc subțire și făcută pentru mâna stângă.

— Iat-o! spuse el respirând ușurat de parcă cineva i-ar fi luat o greutate de pe suflet.

Wade luă mânășa pe care o examinează curios.

— Când ai găsit-o?

Bruder se așeză iar.

— N-am observat-o până când angajatul meu nu mi-a atras atenția asupra ei. Zăcea sub biroul meu. Hoțul a scos-o ca să examineze hârtiile.

— Exact în acel moment ar fi trebuit s-o aibă pe mână, zâmbi John. Nu, a scos-o fiindcă voia să noteze ceva, probabil conținutul sertarului. Acum nu mai avem ce face, dar poți să-mi lași telefonul și adresa dumitale, poate luăm legătura mai târziu. Oricum, mâine la 10,30 voi fi aici și, dacă îmi veți aduce și ce mi-ați promis, vă rămân îndatorat.

Wade se opri în prag, adâncit în gânduri.

— Ești absolut sigur că Delia Pattison a murit?

— Absolut, răspunse avocatul.

Wade coborâse deja jumătate din scări, când își aminti că ar fi trebuit să pună avocatului o întrebare și se întoarse.

— Când e a douăzeci și una aniversare a Deliei?

— Pe 21 a acestei luni.

— După care averea va reveni lordului Siniford.

— Va mai dura ceva, pentru că trebuie împlinite o serie de formalități în vederea transferului. Dar teoretic, lordul va intra în posesia averii pe 21 sau 22.

Wade se duse direct în biroul lui Elk, unde fusese fixată întâlnirea și îi rezumă cele întâmplate la avocat.

— Nu pot fi de acord cu opiniile tale, îi spuse Elk după ce îl ascultă, mai cu seamă că moștenitoarea asta a ta pare a fi una din

figurile ridicule din melodramele siropoase. S-o luăm de la cap. Cine a fost țacănita aia de bunică?

— Nu era nebună, spuse Wade săcâit de atitudinea celui alt. Se numea lady Pattison.

Sprâncenele lui Elk descriseră un fel de arc deasupra frunții.

— Femeia de smarald. O, Doamne! îmi amintesc incendiul.

— Femeia de smarald? repetă Wade.

— Avea sute, explică Elk. Le ținea într-un mic muzeu, organizat la ea în casă. N-am aflat niciodată dacă au fost furate atunci. Casa a ars până în temelii și numai puține pietre au fost găsite. Dar bătrâna fusese atât de înnebunită din cauza morții nepoatei, încât nu ne-a mai dat nici un amănunt. Asta e. „Femeia de smarald” fără îndoială este o altă filă din istoria Oamenilor de cauciuc. Dar evenimentele astea se întâmplau într-o vreme când nu știam nimic despre existența lor. Tot ce am aflat e că personalul casei fusese în seara aceea la teatru și doica fetei primise un telefon de la iubitul ei. Totul părea un scenariu bine ticluit.

— Trupul copilului a fost găsit?

— Cum să-ți spun? fără să intru în detalii, pot să afirm că după focul ăla nu s-a mai găsit nimic despre care să se poată spune că ar fi fost corp omenesc. Focul a fost atât de cumplit încât a transformat cărămida în cenușă. Elk se ridică de pe scaun. Poate să pară o prostie, dar cel mai bine ar fi să pui doi oameni de pază la casa unde se află tânăra domnișoară. Voi avea o discuție cu ea diseară. Vreau să văd ce-și amintește din trecutul ei.

— Aș putea face eu asta, încep John.

— N-ai putea face nimic, îi replică Elk calm. Te-ai îndrăgostit de ea și în situația asta judecata nu mai e limpede.

Sergentul Tappitt locuia într-un bloc aflat în imediata apropiere a casei lui Wade. Ocupa un apartament la etajul I. Sergentul le dădu cheia apartamentului. Micul hol era întunecat.

— Soția mea face economii, le spuse el și aprinse lumina.

Trecură printr-un hol strâmt spre bucătărie, unde lumina era de asemenea stinsă.

— Ciudat, spuse Tappitt cu o voce alarmată. Aprinse lumina.

Masa era pusă pentru trei persoane. Pe masă era o ceașcă plină până la jumătate cu ceai rece. În rest nu era nimic atins. În

bucătărie nu se afla nimeni. Camera Lilei era vis-a-vis și sergentul bătu grăbit la ușă. Nu primi nici un răspuns. Ușa era încuiată.

— Lila! Wade îi pronunță numele îngrijorat.

Nu răspunse nimeni. Băjbâi după întrerupător și aprinse lumina. Camera era goală.

— Cred că soția mea a ieșit, spuse sergentul.

Vocea lui Tappitt îl făcu pe Wade să simtă un fior de gheață. Panica sergentului trecu asupra lui, pentru că omul înțelesese că, în nici un caz, soția lui nu părăsise casa din propria-i voință.

— Să arunc o privire prin cameră.

El apăsă clanța, dar aceasta nu cedă.

— Aprindeți lumina, d-le Elk, e chiar lângă dvs.

Sergentul strigă numele soției, dar nu primi nici un răspuns. Apoi Wade observă ceva straniu. Cheile erau băgate în broască de cealaltă parte a ușii. În aceeași clipă Tappitt se aruncă asupra ușii, deschizând-o forțat. Wade îl urmă în dormitorul cochet. În pat era o femeie care părea adormită. O recunoscă pe gazda Lilei. Femeia era atât de liniștită încât în prima clipă o crezură moartă. Tappitt O scutură de umăr.

— Mary! O, Doamne! E ...

— E bine, respiră, spuse John.

O întoarse cu fața în sus și îi deschise o pleoapă. Fața femeii se congestionă când îi pătrunse lumina în ochi.

— Deschide fereastra și adu niște apă.

Femeia își reveni surprinzător de repede. După cinci minute stătea pe marginea patului privind amețită în jur.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în cele din urmă. Am dormit. Lila e bine?

Îl recunoscă pe John și zâmbi.

— Bună seara, d-le Wade. De ce m-am culcat?

O duseră în bucătărie unde îi făcură un ceai.

— Să nu golești ceașca aia, spuse John repede. Am nevoie de ea, spuse el sergentului care tocmai se pregătea să golească ceașca.

— Credeți că are un drog? întrebă sergentul privindu-și superiorul cu neîncredere.

John îi luă cana și o puse cu grijă pe masă. Știa că nu are rost să pună acum întrebări femeii. Dar fosta soră medicală

înțelesese că ceva nu e în ordine, așa că adresă ea prima întrebare despre Lila.

— Nu e aici? dar am lăsat-o acum câteva momente. Cât e ceasul?

Când auzi că e 8,30 se uită la ei neîncrezătoare.

— Imposibil. Era 5 când mă aflu pe High Street. Voiam să-i iau niște papuci. Când m-am întors mi-a făcut un ceai. Cât am lipsit, am rugat-o pe vecina de vis-a-vis, d-na Elford, să aibă grijă de ea.

— Vă mai amintiți ce a urmat?

— Nu, deloc, răspunse ea clătinându-și capul.

Doamna Elford, care locuia vis-a-vis, le oferi cheia misterului. Fusese rugată de d-na Tappitt să aibă grijă de fată în lipsa ei și a stat acolo ceva mai mult de zece minute. Imediat după plecarea d-nei Tappitt a venit cineva cu un bilet pentru fată. Nu-și amintea exact cum arăta, cu excepția faptului că avea un aer de marinar. L-a lăsat să aștepte la ușă și ea a intrat în camera fetei.

— Timp în care el s-a ascuns în bucătărie. S-ar mai fi putut ascunde în altă parte?

În bucătărie se afla o ușă care dădea într-o debara. Doamna Tappitt o credea închisă și încuiată.

— Aici a stat, spuse Wade. Vă amintiți să vă fi făcut un ceai? D-na Tappitt încuviință. Și după ce vi l-ați turnat, ați ieșit cumva din cameră?

Se gândi o clipă.

— Da. Am ieșit o clipă. Am ieșit să o întreb dacă i se potriviseră papucii.

— Apoi v-ați întors și v-ați băut ceaiul. Asta e tot ce vă amintiți. V-a dat o doză suficient de puternică încât să vă adoarmă și să vă ducă în pat. După care a încuiat ușa.

După ce au cercetat atent camera Lilei, singurul lucru pe care l-au găsit au fost pantofii ei aflați sub un fotoliu.

— Nu i-au găsit din cauza grabei în care erau, spuse Elk. Cum arătau papucii pe care i-ați luat?

— Erau din piele roșie. Când am plecat de la ea, era încălțată cu ei. Erau cam scumpi, dar dl. Wade mi-a spus să-i iau tot ce-și dorește.

Cei doi polițiști o lăsară pe soția sergentului în grija acestuia și începură să cerceteze cazul în afara apartamentului. În cinci

minute descoperiră doi martori. De la ei au aflat despre un taxi care fusese parcat la ușa blocului. Din apartament au ieșit doi bărbați și două femei. S-au urcat în taxi și asta a fost tot. Nimeni nu i-a văzut venind. Probabil că sosiseră pe rând. Altceva nu au mai aflat. Aparent, fata nu s-a opus. În mod cert nu s-a recurs la violență. Tot ceea ce li se spusese era prețios dintr-un singur motiv: recunoscuseră identitatea unei femei.

— Poate că mâine vom găsi pe cineva care să ne spună mai multe, zise John. Cea de-a doua femeie trebuie să fi fost Mami. Lila n-ar fi ieșit cu altcineva.

— Atunci să încercăm la Mecca, propuse Elk.

Clubul părea întruchiparea nevinovăției. Casa fusese curățită și semnele inundației îndepărtate. Mami îi primi în camera ei și nu părea nici surprinsă, nici speriată de vizita lor.

— N-am fost acasă în seara asta, spuse ea afectată. Ce vă mai pregătiți să-mi puneți în spate, d-le Wade?

— Aș vrea să fac o inspecție, spuse John direct, și mai cu seamă să văd camera Lilei.

— Ai vreun mandat?

— Cel vechi n-a expirat încă, interveni Elk. Nu e cazul să ne faci greutate.

— Nu o veți găsi pe Lila aici.

John o fulgeră cu privirea.

— Cum așa. De unde știi că nu mai e acolo unde am dus-o?

O clipă femeia rămase surprinsă.

— Dar n-am spus asta.

John se apropie de ea, privind-o furios. Nu-l mai văzuse niciodată în halul ăsta și, instinctiv, Mami se retrase simțindu-se amenințată.

— Ai fost la sergentul Tappitt însoțită de doi bărbați și ai convins-o pe fată să plece.

Ura pe care o avea față de polițist o făcu să comită o greșală.

— Să admitem că așa a fost. Acum e în grija mea. Nu mai ai nici un drept să o ții departe de casa ei, așa cum nu ai nici un drept asupra mea. Știi bine că nu e nici o crimă în a-ți lua nepoata acasă, salvând-o de o influență nocivă.

— Deci asta ai făcut, zise el pe un ton blând. Nu negi. Nu-ți spun că ai fost recunoscută, pentru că nu ai fost.

— Chiar așa am făcut, răspunse ea disprețuitoare. Și dacă o vrei pe Lila, n-ai decât s-o cauți. E pe mâini bune.

Inspectorul văzu cum trăsăturile i se contorsionează și în ochi i se aprinde un licăr de spaimă. Era prea târziu. Mărturia ei era completă și intra sub incidența legii. Un detectiv urmărea Mecca zi și noapte. Omul se afla în pragul Clubului, dar nu îi raportase nimic special. Wade îi făcu un semn să se apropie.

— Aresteaz-o, spuse el. Voi veni mai târziu la secție pentru a-i spune care este acuzația.

— Mă arestezi?! Dar de ce? Ce am făcut? Nu mă poți condamna pentru nimic.

— Ai plănuit cu ceilalți drogarea d-nei Tappitt. Ai uitat cum s-a făcut răpirea.

Wade o lăsă în grija polițistului să-și împacheteze câteva lucruri în vederea unei nopți în beciurile poliției, iar el cu Elk au început o cercetare serioasă a camerei. Camera Lilei era goală.

— Se pare că nu au trecut pe aici, observă Elk. Omul nostru ar fi trebuit să vadă sosirea taxiului.

— Nici nu au venit cu taxiul. Oamenii de cauciuc vin la Mecca pe calea apei. Și totuși, de ce să fi venit aici? Probabil că au o mulțime de ascunzători.

— D-na Oaks se afla aici, îl întrerupse celălalt, nerăbdător. Hai să vedem debarcaderul.

Făcură o cercetare rapidă la lumina lanternelor. Cele două vase care fuseseră ancorate de partea cealaltă a apei nu se mai aflau acolo. Erau pe punctul de a pleca, dar Wade zări deodată ceva roșu. Se apropie și Elk îi auzi strigătul de surpriză.

— Nu atinge, îl avertiză Wade.

Era un papuc roșu, aflat chiar pe marginea debarcaderului.

— Cum o fi ajuns aici, se întrebă Elk. Cred că fata a stat chiar pe margine.

— Sau a fost aruncat special din barcă, observă Wade. Nu are noroi nici pe toc și nici pe talpă. Barca a tras aici să o lase pe Mami, după care a plecat în altă direcție. Lila a profitat de oprire și a aruncat papucul pe mal.

Wade îl ridică cu speranța nebună că va găsi un mesaj în el.

— Nu e nimic pe el, constată întristat inspectorul.

— Femeia trebuie dusă la poliție. Poate o facem să vorbească, spuse Elk. Probabil că nu e nimeni în vizuina asta de șobolani.

Arată spre o grămadă de cărămizi aflată la intrarea în magazia de lemne. Se făceau probabil reparații ale zidului, pentru că acolo mai erau și alte materiale de construcție.

— Sunt grăbiți să facă bârlogul locuibil, spuse Elk gânditor. Am mai putea pierde un minut?

Wade îl urmă fără chef până la treptele magaziei. Ușa nu era închisă, așa că putură să intre. Elk luminează oala de oțel.

— Au adus alt nisip, observă el.

Își vârî mâna în nisip și găsi mânerul pe care îl trase. Ușa se deschise. Interiorul era luminat. John pătrunse în camera mai mare, acolo unde încercase cea mai mare spaimă a vieții lui. În aceeași clipă ceva se mișcă în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Preț de o secundă, în cadrul ușii ce dădea spre cămăruța în care stătuse misterioasa Anna, apăru cineva. Tot ce mai putu să vadă fură un braț și un umăr.

— Vino aici! strigă el din toate puterile.

Nu-i răspunse nimeni. Wade îl lăsă pe Elk lângă intrare și se strecură încet spre ceea ce fusese iatacul Annei. Auzi un zgomot și alergă înainte, apucând să mai vadă niște picioare care dispăreau pe gaura de aerisire. Se întoarse în fugă, trecu pe lângă Elk și ajunse la debarcader. Știa unde răspundea ventilatorul și spera să-l întâlnească pe necunoscut în zona respectivă. Cel urmărit se dovedi însă mai iute. Încercă să-l prindă dar nu reuși. Apoi umbra plonjă în apă. Wade se întoarse abătut la magazie.

— Ori era Golly, ori eu comit o mare greșală. Un tip surprinzător de mărunțel. Nici nu mi-am închipuit că poate să fugă înot.

— N-ai putut să-l prinzi?

— Nu se vede nici o șalupă, adăugă Wade în loc de răspuns. Am putea să-l prindem. Poate ar trebui să telefonăm la Yard pentru o șalupă rapidă. Fata trebuie găsită. Noaptea asta. Dacă d-na Oaks nu vorbește, o va face Siniford.

În timp ce mașina zbura spre vest, Wade reveni asupra principalelor probleme discutate cu avocatul despre Lila. Fata era în mâna Oamenilor de cauciuc, și totuși nu se temea pentru soarta ei. Elk părea cu mult mai îngrijorat și, în timp ce mașina își continua drumul spre vestul Londrei, întrebările lui curgeau una după alta.

— Sper să nu i se fi întâmplat nimic fetei. Ascultă, Johnny, presupunând că tipii ăia de cauciuc ...

— Astâmpără-te, mârâi John. Cred că mâine, până la 10,30 îl am pe Siniford în mână. Nu, nu sunt îngrijorat din pricina Lilei. Planul lor e limpede. Siniford vrea să se căsătorească cu ea și, cine știe de ce, Aikness îl ajută. Lila e Delia Pattisen, ceea ce înseamnă că nimeni nu-i va face nici un rău. Ce se va întâmpla după căsătorie e o altă poveste, dar ceremonialul căsătoriei trebuie să aibă loc în condiții perfecte. Siniford nu e omul care să riște.

— Ce te aștepți să găsești în sertarele alea? Apropo, unde sunt?

— În banca lui Bruder.

— Și asta unde mai e? Mă întreb pentru că am auzit-o pe Lila vorbind de o bancă și de atelierul unui gravor, undeva pe Lothbury.

— Oprește la primul telefon, spuse Wade șoferului, vreau să-l sun pe Bruder. Am făcut o prostie că nu am sunat la banca de pe Lothbury să verific povestea Lilei.

Mașina se opri direct la dl. Bruder, care avea un apartament în Portman Square.

— Great Central Bank, spuse dl. Bruder, sucursala Lothbury.

— Lothbury, exclamă John. Spuneți-mi, domnule Bruder, există în apropierea acestei sucursale atelierul unui gravor?

I se păru că aude șoapta lui Bruder.

— De ce, începu el...

— Vă rog să-mi spuneți! E foarte important.

— Da, există așa ceva. Firma ocupă ultimul etaj al clădirii. De fapt patronul, care este un domn în vârstă, client de al meu, este și proprietarul atelierului. Chiar el a permis băncii să ridice clădirea, pentru că el avusese la origine parterul, condiționat ca lui să-i lase ultimul etaj, pentru a-și continua afacerile. Desigur că are o intrare separată.

— Asta e tot ce doream să aflu. Vă mulțumesc, spuse John, după care îl părăsi pe bancher lăsându-l uluit.

Inspectorul era într-o dilemă. City-ul Londrei avea o situație destul de specială: avea propria-i poliție, propriu-i serviciu de detectivi, și o administrație proprie a forțelor de poliție. Ar fi fost simplu să le ceară sprijinul, dar asta ar fi putut avea implicații

neașteptate. Pe de altă parte gândul că va încălca „moșia” celor din City îl oprea să ia legătura cu Yard-ul.

Wade reveni la mașină și îl întrebă pe Elk.

— Ai telefonat la noi? Ar fi fost o prostie. O să aruncăm o privire băncii. Un stol de polițiști se învâрте pe-acolo, așa că la o adică le putem cere ajutorul.

Lothbury era complet gol. Văzură un polițist dând colțul chiar în clipa când ajungeau în fața clădirii. Banca ocupa ultima parte a unui bloc cu pereți de piatră și destul de îngust. În fața băncii se afla un bărbat înalt care, atunci când cei doi coborâră din mașină, se apropie de ei, privindu-i cu atenție.

— Inspectorul Wade? întrebă el. Mă numesc Cardlin, sergent detectiv la poliția din City.

— S-a întâmplat ceva?

Detectivul nu răspunse imediat.

— Asta aș vrea să știu, zice el încet. Nu vreau să dau alarma decât dacă este cazul. Sergentul Tophan a promis că vine și el, iar eu tare aș vrea să telefonez comandantului adjunct — Wilson — care locuiește prin Holborn.

— Îi telefonez eu. Am văzut un telefon în apropiere. De ce ai venit aici, sergent?

Cel întrebat reflectă o clipă înainte de a răspunde.

— Nimic special, dar mi s-a părut că văd o lumină în atelierul de gravură, așa că m-am întors la Old Jewry și am luat a doua cheie. Încă n-am urcat. Dar când m-am întors lumina se stinsese. Le dădu, apoi, numărul de telefon al comandantului adjunct. John descoperi, vorbind cu el, că se cunosc. Se întâlniseră cu un an în urmă la un fel de conferință.

— O să aduc totuși cheile. Dacă e un hoț? adăugă detectivul.

— Asta vreau să văd și eu, îi răspunse John.

Când se întoarse îi găsi pe cei doi polițiști patrulând pe trotuarul de vizavi.

— Șeful vine imediat. Care e atelierul?

Cardlin arată spre ultimul etaj.

— Dacă urcați voi, eu rămân aici. Am armă și, dacă e cineva sus, nu poate ieși decât pe aici.

Wade traversă strada și deschise o ușă laterală cu cheia. Intră urmat de Elk. În spatele ușii era un coridor care mergea de-a

lungul peretelui clădirii băncii. În capăt se afla cabina unui lift în jurul căreia o scară circulară ducea spre etajele superioare.

— Vor fi atâția polițiști încât nimeni n-o să poată scăpa. Cu ce abordăm subiectul? Cu liftul sau pe scări?

John optă pentru scări. Își scoase pantofii și urcă neauzit. Elk îl urmă îndeaproape. Erau înarmați, dar nu avură nevoie de pistoale. Ajunseră la capătul scării fără nici un incident. Pe palier se aflau două uși, ambele de sticlă, ambele purtând numele gravorului. John potrivi cheia în broască și deschise ușa fără zgomot. Pătrunseră într-un atelier mare, care cuprindea tot etajul. Când aprinseră lumina văzură pe niște bănci unelte necesare unui gravor.

— E pustiu, spuse Elk. N-a trecut nimeni pe aici.

Mai multe grinzi de oțel traversau tavanul. De una din ele atârna o bară de oțel. Era legată de grindă cu sârmă. John se întrebă cu ce putea să-l ajute această bară pe gravor. Capătul barei se afla între două bănci. Se apropie să vadă despre ce e vorba și descoperi secretul. În podeaua de beton fusese făcută o gaură lângă care fusese așezată o bară, un vinci și un con de oțel. De unul dintre picioarele solide ale băncii fusese legată o scară de frânghie. Înțelese imediat ce s-a întâmplat. De bara care fusese fixată de grindă, s-a fixat vinciul prevăzut cu acel con de oțel. Prin răsucirea șurubului vinciul apăsă asupra conului, care perfora podeaua. Cu bara de oțel se putea lărgi gaura. John coborî pe scară în camera de dedesubt. Era un birou mare ocupat cu șiruri de pupitre. Găsi o ușă al cărei lacăt fusese tăiat. În spatele ușii se afla o scară spiralată care ducea la etajele inferioare. Auzi zgomotul unei uși care se deschise și își scoase arma din buzunar. Totuși nu se punea problema apărării. Între timp sosise directorul băncii care îi deschise ușa lui Cardlin. Îi găsi la parter discutând.

— Este extraordinar faptul că au dat o spargere aici. Nu prea avem rezerve importante, spunea directorul.

— Aveți și fișe cu acte? întrebă John.

— Da, avem și așa ceva, răspunse directorul, dar acolo se poate ajunge doar pe această ușă, care nu e atinsă. Arată spre o ușă masivă de oțel practică în zidul biroului său, în care tocmai intraseră. Ușa părea bine închisă, dar la o examinare superficială se vedea că se umblase la lacăt.

Vopseaua era zgâriată și, mai târziu, au găsit ascunse sub birou o trusă cu scule fine și o lampă puternică de gaz. Directorul deschise ușa.

Biroul subdirectorului era o cameră cochetă. Părea el însuși un seif și li se explică faptul că era folosit chiar în acest scop.

— Avem un număr de clienți, membri ai Bursei și, înainte ca seiful băncii să fi fost construit, am păstrat documentele secrete aici, le explică directorul.

— Și totuși nu mi-am imaginat niciodată că vor face ceva acestei uși, spuse și subdirectorul.

— Sunteți convins că nu mai există nici o posibilitate de a pătrunde în tezaur? întrebă Cardlin.

— Doar dacă cineva poate să străpungă zece picioare de beton, răspunse directorul zâmbind.

Îi rugă să aștepte o clipă, iar el formă cifrul pe un cadran. Ușa se deschise cu un declic. Aprinse o lumină care le dezvălui cele șase trepte care duceau în camera de beton.

— Aici sunt fișetele. Și acolo, continuă directorul, arătând cu mâna spre un grilaj de oțel care împărțea încăperea în două, se află un alt seif în care ținem registrele și ceva bani gheață.

— Care din acestea aparțin trustului Pattison? întrebă Cardlin.

Directorul arată spre o cutie ceva mai mică de cât celelalte, pe care Cardlin o trase spre el, apoi sub ochii uimiți ai inspectorului, sergentul introduse un obiect ascuțit între capac și cutie. Capacul se deschise cu un scrâșnet metalic. Cardlin scoase două pachete cu hârtii pe care le puse în buzunar. Apoi se întoarse calm și se îndreptă spre scări. Doar în clipa aceea își reveni și John din uluială.

— Ce ți-a venit, Cardlin, strigă el.

— Făcu un pas în direcția sergentului și se opri. Cardlin era cu fața spre el și ținea îndreptat asupra lui un automat.

— Nici o mișcare, spuse el. N-aș vrea să trag. Nu de alta, dar mă aud ceilalți sticleți și-mi strică retragerea și o săptămână bună de pescuit.

Abia atunci își dădu scama că se află în fața unui american. Vag, John își amintea că a mai auzit vocea, dar atunci nu avea accent. Omul urcă scările și ajunsese în cameră ținând încă arma îndreptată spre ei. Apoi începu să închidă ușa.

— Doamne! Ne închide aici! răsună vocea directorului. O să ne asfixiem! în clipa aceea Wade trase. Auzi țipătul celui alt și zgomotul automatului căzut pe ciment. Ușa mare de oțel se închidea încetitor. Din două salturi, Wade ajunse la ușă, strecurându-și umărul între masa mare de oțel și canat. Celălalt fugise din cameră, trântind a doua ușă pe care o încuiase cu lacătul.

— Semnalul de alarmă, suspină directorul. Lăsați-mă pe mine.

Îl împinse pe Elk și se aplecă peste birou, căutând undeva jos, la piciorul acestuia. Găsi mânerul și în același moment în liniștea străzii răsună soneria de alarmă.

Un polițist din City îi eliberă. În graba lui, hoțul lăsase celelalte uși deschise. Polițistul raportă că o mașină trecuse pe lângă el chiar în clipa în care el intra pe Lothbury. Când John părăsi clădirea, strada era plină de polițiști, lot atunci apăruse și șeful diviziei.

— Cardlin? nu, nu știu să am printre oamenii mei pe unul cu numele ăsta. Cum arăta?

— John îl descrie pe polițistul cu barbă, dar comandantul ridică din umeri neputincios.

O jumătate de oră mai târziu doi polițiști treceau foarte abătuți prin zona digurilor.

— Suntem de tot râsul, spuse Elk întunecat. Singura consolare e că se întâmplă oricum, chiar dacă nu apăream noi. Era al dracului de iute. Mi-aș da salariul pe o lună să pun mâna pe domnul cu barbă.

John tăcea. Pentru el aventura nu însemna nici ridiculizare, nici pierdere de timp. Și asta pentru că bărbosul, fără voia lui, îi oferise un fir.

Prima vizită o făcu la apartamentul lui Bruder. Avocatul îi aștepta. Deși se arătă interesat în povestea lor, nu părea prea afectat de pierderea documentelor.

— Consolarea mea e că acolo nu se afla nici un document de valoare din punctul meu de vedere.

— Ce se afla în cutie?

— Certificate de naștere și căsătorie, câteva scrisori ale fiului d-nei Pattison, câteva fotografii mai cu seamă ale Deliei. Avu o scurtă ezitare, apoi continuă. O declarație a servitoarei Anna

despre incendiu. Și atât. Doamnei Pattison îi era teamă că aceste acte vor fi ținute separat de celelalte documente. De asta le-am și pus în bancă, deși cu greu cred că li se poate atribui vreo valoare.

— Cine știa că se află la bancă? întrebă John.

— Nimeni. Răspunse avocatul prompt. Nu i-am spus nici lordului Siniford.

— Ba da, replică John încet. Tocmai îmi spuneai mie când el intrase în cameră, ieri seară. Îți amintești că intrase și arăta ca o momâie udă.

— Mă tem că știau cu mult înainte, spuse Elk. Nu auzise Lila vorbindu-se despre Lothbury și despre atelierul de gravuri cu zile, poate săptămâni înainte? Se poate ca Siniford să fi aflat de acele documente numai ieri, dar, dacă ceea ce îmi spuneți e corect, atunci el era mai speriat de gândul că le vom vedea decât de acela că știm unde se află.

John telefonă lordului Siniford, dar acesta nu răspunse. Sună din nou la portar, care avea un alt număr.

— Excelența sa a venit și a plecat imediat, răspunse portarul.

— A venit singur?

— Nu, domnule. A venit însoțit de un domn scund. Au plecat amândoi.

John se duse apoi personal la apartamentul din St. James Street, dar portarul nu-i putu oferi alte detalii.

— Tipul mărunțel era european sau chinez?

— European, domnule. Avea o înfățișare destul de banală. A mai fost o dată aici. Excelența sa rămăsese fără whisky și eu i-am adus o sticlă. Mi s-a părut că micul domn spune ceva de mare. Îi povestea cât de rece fusese apa Tamisei noaptea trecută. Eu am un șperaclu pentru toate apartamentele din bloc și, din întâmplare, exact când am intrat vorbeau de chestia asta. Cred că nu v-am fost de mare ajutor.

— Oare? răspunse John enigmatic. Apa a fost rece.

— Ei, nu chiar așa. Cuvintele lui au fost: „nu mi-am închipuit că apa poate fi așa rece”, când m-au auzit s-a oprit.

Deci Golly era vizitatorul. Și mai fusese pe aici. Faptul era o verigă din lanț.

Wade se întoarse preocupat la Wapping, pentru a formula acuzația împotriva d-nei Oaks. O găsi în cea mai conciliantă stare.

— Nu înțeleg ce ai cu mine, d-le Wade. Am fost întotdeauna politicoasă cu d-ta, și nu ți-am făcut nici un rău. Acuzația e ridiculă — administrare de droguri! Cât despre Lila nu am mai văzut-o de ieri. Fata aia îmi dă mai multă bătaie de cap decât bucurii. Tare aș vrea ca cineva să mă elibereze luându-mi-o de pe cap. N-arată rău de loc și mai are și ceva bani. Sărmana mea soră a lăsat aproape 1000 de lire. E tânără dar poate fi o soție bună.

*

— Pentru mine, de exemplu, spuse John. Asta era momeala. Ei bine, nu merge. Cât despre soră-ta, dacă ai avut așa ceva, atunci n-a fost nici sărmană, nici drăguță — e o poveste care nu ține. Lila Smith e Lila Pattison. O văzu făcând fețe-fețe.

— Nu ... nu înțeleg ce vrei să spui. E un adevărat mister ce aud.

John reformulă acuizarea, apoi se întoarse spre ea.

— Îmi vei da drumul pe cauțiune, nu-i așa, d-le Wade? Era în pragul lacrimilor. Nu vei reține o femeie respectabilă peste noapte în celula asta mizerabilă.

— Celulele acestei secții sunt atât curate cât și sănătoase, îi spuse inspectorul cu răceală. Pe lângă asta cred că dl. Oaks va plăti cauțiunea. Da, scumpa mea prietenă, accept eliberarea ta pe cauțiune dacă soțul tău își face apariția. Cel mai bine ar fi să-i trimiți o vorbă.

Femeia era surprinsă, dar încercă să-și revină.

— Nu știu unde e Golly, nu l-am mai văzut.

— Ți duci viața fără să întâlnești pe nimeni. În mod sigur te-ai văzut cu el noaptea trecută. L-am găsit în magazia de lemne. Ultima oară înota spre London Brigde. Sper că n-are probleme cu reumatismul.

Fața femeii redeveni masca pe care Wade o știa atât de bine. Vru să spună ceva dar se răzgândi. Se răsuci pe călcăie, urmând-o pe gardiană spre celulă.

Wade se întoarse acasă frânt de oboseală și adormi înainte de a-și fi dat seama că e în pat. Se trezi după cinci ore cu Elk la capul său.

— Nu dorm niciodată, spuse el netulburat. E cea mai mare pierdere de timp.

— Ce vrei? îl întrerupse John întinzându-se și căscând cu poftă. Te pomeni că ai venit cu vreo chestie trăsnet de la Yard?

Elk îl puse pe jar întârziind răspunsul cu aprinderea unui muc de țigară.

— Nu, da' o să vină și asta la vremea ei. Am vrut să aflu că poliția fluvială a pescuit în zori trupul unui bărbat din apele Tamisei. L-au găsit plutind pe lângă malul dinspre Middlesex.

— Cine e? întrebă Wade nerăbdător.

— Răposatul lord Siniford, răspunse polițistul lansând un nor de fum spre tavan.

— Siniford! A murit! Înecat!

Elk negă dând din cap.

— Înjunghiat. A fost o treabă făcută de un specialist. Doctorul spune că Siniford nici n-a mai apucat să priceapă ce se petrece.

Conținutul buzunarelor lordului stătea întins pe o masă a secției de poliție. O tabacheră de aur, o cutiuță de aur conținând o pudră care urma să fie analizată, dar despre care Wade știa că e cocaină, un cuțițaș de argint, un inel de platină, chei, un flacon cu pilule pentru răul de mare. Aceasta fusese averea aflată asupra lordului. Nu exista nici o agendă, nici bancnote sau documente care să permită identificarea, deși, după cum spunea și Elk, tabachera și cheile erau suficiente pentru stabilirea identității. Rana fatală abia dacă se putea vedea. Siniford fusese înjunghiat în gât, din spate. Lovitura, extrem de precisă, vizase vertebrele și moartea fusese instantanee.

— Am mai văzut o crimă sau două în genul ăsta, spuse Elk. Sunt originali chinezii ăștia. Ce facem cu astea? Arată cu mâna spre obiectele de pe masă.

— Nimic, a fost un marinar prost. Crima s-a comis între miezul nopții și 6 dimineața, când a fost găsit. Probabil că a fost comisă în zona Westminster.

Luă din cuier vesta purtată de lord.

— Iată dovada că era pregătit să plece pe mare. Asta e o vestă de salvare, așa cum poartă cei mai slabi de înger. Nu și-au dat seama că va pluti. Ceasul i s-a oprit la, 1,17, adică cu 5 minute înainte ca fluxul să scadă. Crima s-a comis deci la 6 ore după Greenwich. Fluxul reîncepea chiar în clipa în care a fost găsit cadavrul.

— Ia uite! exclamă Elk, devii un adevărat Sherlock Holmes. Asta ce mai e? Luă de pe masă inelul și îl privi atent. Puțin cam mic pentru degetele lui. Nu-i așa?

— Era în vesta de salvare, spuse John. Și nu era destinată degetului său. E o verighetă.

— Avea de gând să se căsătorească, se minună Elk și fluieră prelung.

Puse apoi inelul pe masă și aruncă o privire furișă spre chipul răvășit al lui Wade.

— Te văd frământat, Johnny.

— Da, sunt teribil de frământat. Teoriile mele s-au spulberat. Am crezut că planul era de a o căsători pe Lila cu individul ăsta. Credeam că asta îi va oferi un răgaz. Ar fi micșorat pericolul. Dar așa...

Elk îl părăsi curând. Peste o oră îi telefonă lui Wade rugându-l să vină la Scotland Yard. Wade se supuse fără nici un chef.

Elk se afla în biroul șefului, care tocmai studia un mesaj radio în clipa în care intră Wade. Îi împinse un ziar aflat pe masă.

— Uite și sfârșitul lui „Seal of Troy”, spuse el. Respectând instrucțiunile Amiralității, un crucișător de-al nostru a interceptat-o în timp ce se apropia de coasta braziliană. Uite raportul.

„Conform codului XF.43/C9A1195142, am interceptat „Seal of Troy” pe care l-am supus unor cercetări. Încercătură: mașini agricole și automobile. Șef mașinist Silvini, secund Thomas Treat. Nici căpitanul Aikness, nici celălalt secund, Raggit Lane, nu se aflau la bord. În cabinele 75, 76 și 79, aflate pe puntea 4, cea care se află sub nivelul apei, am găsit trei bărbați, doi englezi și un american, care au afirmat că se află pe vas de șase ani, misiunea lor fiind de a topi monturile bijuteriilor furate. Fiecare dintre cei trei a dat câte o declarație separată din care rezultă că vasul este, în principal, folosit pentru preluarea bunurilor furate. Într-una din cabine a fost găsită o casă de fier conținând o mare cantitate de pietre prețioase, aur și platină. A mai fost găsită o mare cantitate de bani lichizi. Unul dintre bijutieri a declarat că ceea ce conținea casa de bani reprezintă rezultatul a șase spargerii, printre care și o bancă.” Urmau două rânduri indescifrabile, după care textul continua: „Declarațiile au fost și vor fi luate în fața magistraților și vor fi înaintate. „Seal of Troy” va face procesul propriilor lor ofițeri.”

— Asta va fi o veste proastă pentru căpitanul Aikness, ca să nu mai vorbim de Lane, spuse Elk.

Wade dădu din cap.

— Nu chiar atât de proastă cum îți închipui. Am impresia că Aikness a știut că joaca s-a terminat, tocmai de asta a permis navei să plece, convins fiind că va fi reținută. Pierderea nu-l va afecta prea mult. Sigur a adunat o sumă frumoasă în America de Sud.

Elk îl privi neîncrezător.

— Aikness? Hm. Ce-o fi făcând Golly pe nava asta? Sărmanul drăcușor e căzut și el în aceeași cursă. Să-ți spun drept, îmi place Golly ăsta, chiar dacă mai cumpără și panseluțe. Dar nu e decât un instrument.

— Cu două tășuri, continuă John.

Avea o întâlnire la tribunal unde găsi un număr impresionant de rude ale d-nei Oaks și de vecini. Cei mai mulți dintre șobolanii fluviului o cunoșteau pe Mami și știau cât de profitabilă era acea cunoștință. În camera aflată în spatele magaziei de lemne dispăruse într-o noapte o cantitate apreciabilă de mătase furată de la bordul unui vapor ancorat în Pool. Din afacerea asta căpitanul se alesese cu partea lui, dar câștigul cel mai mare îi revenise lui Mami.

Locul gema de indivizi cu mutre bizare pe care nu-i mai văzuse până atunci. Era privit cu ochi inexpresivi, într-o tăcere desăvârșită. O văzu pe d-na Oaks în mica sală de așteptare ce se învecina cu holul. Dormise foarte puțin, dar părea calmă. Îl întrebă dacă a fost la Club și, când el îi spuse că nu, redeveni tăcută. Dar după un timp îi zise:

— Sper că vei rezolva cazul azi, d-le Wade. Nu văd ce acuzații îmi poți aduce, cu atât mai puțin cum le poți susține. Am cei mai buni avocați și m-ar mira să nu te facă praf. N-aș vrea să te fac de răs în tribunal. Dar dacă retragi acuzația n-o să mai formulez nici o plângere și nici n-o să-ți mai port pică.

Wade clătină capul.

— Cazul a fost înaintat curții civile și eu o să cer condamnarea ta, o anunță el în timp ce pe obraji ei apăreau pete violete și ochii i se aprindeau de ură.

— Bine. O să vezi de ce sunt în stare. Am și eu prietenii mei. Dl. Siniford...

— Lordul Siniford e mort.

Inspectorul vorbise cu răceală, urmărindu-i reacția. În prima clipă deveni stacojie, apoi pâli.

— Mort? și vorbele ei avură un șuierat sinistru.

El încuviință.

— Când ... Când a murit?

— A fost ucis în noaptea trecută. Corpul i-a fost găsit în apă.

Femeia rămase țeapănă în fața lui. Apoi i se muiară picioarele și era gata să se prăbușească. El o prinse și o ajută să se așeze. Nu leșinase. Ochii ei rotunzi străluceau drăcește. Vocea îi devenise ca un croncănit.

— L-au ucis! Și lordul ar fi trebuit să se însoare cu ea. De ce l-au lăsat să o facă?

Răspunsul lui John fu la fel de inspirat.

— Pentru că celălalt vrea să se însoare cu ea.

— Nu, nu! izbucni ea. Nu a putut să facă una ca asta.

Detectivul își puse mâna pe umărul ei.

— Doamnă Oaks, nu sunteți suficient de tare ca să rezistați. Sunt gata să renunț. De ce nu vorbiți? Profitați de calitatea d-voastră de martor principal. Aikness înseamnă bani pentru d-ta și noi știm totul despre „Seal of Troy” și despre Lila Smith.

Femeia rămase tăcută.

— Nu încerc să te păcălesc. Dimpotrivă, aș vrea să te ajut, continuă detectivul.

Ea își ridică ochii și el rămase mut în fața agoniei care se citea în ei.

— Nu știu ... Nici nu-mi mai pasă de pușcărie ... și nici nu-mi doresc cauțiune. Poate că o să ne vedem mâine sau zilele următoare.

Apăru în fața curții cu un obraz de ceară. Când totul se sfârși, d-na Oaks nu ceru eliberarea pe cauțiune; numai un singur om nu a fost surprins și acela era inspectorul Wade.

— Așa sunt damele, spuse un tip cu figură ciudată care își făcuse apariția în ziua aceea. Toate mi se par nițel țicnite.

Cel care îl însoțea mormăi ceva fără să îl susțină prea înfocat.

— Ascultă! nu-s curțile astea de tot râsu'? Cum să le zici ăstora magistrați? Și toți sunt așa de mișto înțoliți. Demni de toată stima.

Celălalt mestecă ceva dar nu mai spuse nimic. O clipă avu impresia că sunt urmăriți și își pipăi arma de sub haină, dar se lămuri că se înșelase. După un timp sparse tăcerea.

— Uite și dama. Ascultă Jakey, chiar crezi că e o.k.? N-am avut niciodată de făcut treabă pă una ca asta.

Își continuară discuția despre misiunea lor când ajunseră acasă.

CAPITOLUL IX

Taina lui „Seal of Troy” nu mai era un secret. Cineva de pe vas telegrafiasse guvernului brazilian. După amiază apăru în ziarele londoneze o declarație a guvernului britanic; în paralel cu prezentarea tragediei lordului Siniford, apăru și povestea vasului comoară, cu o listă a jafurilor comise de „MĂȘTILE MORTII”.

Se publică și un raport privind cercetările întreprinse de autorități. Apariția fotografiei lui Oaks ca fiind căutat de poliție, avu oarece efect asupra soției lui, arestată pentru un motiv care, aparent, nu avea nici o legătură cu cauza.

Era ziua conferințelor și John trebuia să apară în fața celor patru șefi care nu acceptă scuze și nu iartă greșeli. Din expunerea făcută de Wade privind spargerea de la bancă, superiorii au ales ce li s-a părut lor mai consistent.

— Sunt inteligenți tipii ăștia, spuse directorul. Au încercat seiful și au văzut că nu merge. A fost o lovitură de maestru să trimită după director. Cu atât mai mare le-a fost norocul ca tu să te afli acolo. Unul din polițiști l-a auzit pe Cardlin prezentându-se, — bine și-a ales numele— și i-a văzut și legitimația de la Scotland Yard. Nu te condamnăm, inspectore, dar îi vrem pe Aikness și Oaks al naibii de mult.

— L-am cunoscut pe Oaks destul de bine acum 20 de ani, spuse unul din cei Patru. Era cel mai deștept hoț din Est End. Cred că a strâns o avere. Vorbește cinci sau șase limbi.

John îl privi uimit.

— Cine? Oaks? întotdeauna am crezut despre el că e un analfabet.

— Da' de unde. Defectul lui a fost altul. A crezut că are voce și a cheltuit sute dacă nu mii de lire ca să și-o cultive.

Atât de impresionat fu John de cele aflate despre Golly că după amiază făcu o vizită la Mecca. Cunoștea camera lui Golly pe care o văzuse cândva în treacăt. Se gândi că n-ar strica o vizită mai aprofundată.

Camera, destul de întunecoasă și spațioasă, se afla deasupra magaziei de lemne. Fereastra era mică, de aceea și aerul era stătut și lumina săracă. Un pat mic, o bibliotecă mare plină cu volume, o lampă și o sofa uzată completau mobilierul. Titlurile volumelor nu erau vizibile. Cărțile fuseseră îmbrăcate în coperti de hârtie, ceea ce înseamnă că alegerea lor presupunea ore întregi de căutări, ori, poate, proprietarul le cunoștea după mărime și locul ocupat. Biblioteca era bine aranjată. Primul volum era „Noul Testament” în greacă. Această descoperire a fost primul șoc. O jumătate de duzină de volume tratau probleme de strategie a războiului. Cărțile acestea fuseseră citite și răscitite, pentru că pe margini erau multe adnotații făcute cu creionul. Un număr de volume tratau probleme de teoria muzicii. Celelalte erau de filosofie și călătorii, scrise în germană, franceză, spaniolă și italiană. Wade mai descoperi și „Comentariile” lui Cezar în latină. Nimic nu făcea vreo referire la starea materială a lui Golly. John își scutură capul. Golly reprezenta un adevărat mister pentru el. Încercă să descopere ascunzătoarea, dar nu găsi nimic.

Restul zilei fu obositor și trist. Poliția a patru județe desfășura o muncă susținută pentru descoperirea Lilei Smith, dar la cartierul general al poliției nu parveni nici o știre în acest sens. În aceeași seară Wade făcu o vizită d-nei Oaks la închisoarea Holloway. Era îmbufnată și necomunicativă. Finalul fu o explozie de nervi a femeii care puse capăt dialogului.

Ceva mai târziu se duse la Elk.

— Ceva nou?

— Nu tocmai. Doar știrea că în câteva cartiere rău famate din Londra poliția a întreprins niște razii, punând sub urmărire străinii care se iviseră în ultima vreme.

— S-a aflat ceva despre Golly Oaks? Mă interesează trecutul lui.

— Am găsit ceva, dar nu sunt probe. A fost șeful unei bande de puști; pe vremea aia se băteau cu cei din Brick Lane. Dar

niciodată nu ne-a ajuns pe mână. Mai târziu a organizat la Birmingham o bandă specializată în furtul de aur. Sunt mulți bijutieri acolo, așa că furtul de aur nu era o problemă. Se făcea un aliaj care imita aurul și treaba mergea strună.

John făcu un efort să și-l amintească pe Golly. Nu era o treabă ușoară. Credea despre el că e un hoț mărunț, dar mai cu seamă un tănuitor de lucruri furate. Mai știa că e ținut la mare respect de unii dintre cei mai înrăiți hoți din zonă. Un om aparent atât de slab, care se vâra sub papucul nevesti-si de unul singur. Ar fi fost greu să crezi despre el că organizase o bandă de tâlhari.

— A suferit vreo condamnare?

— Nimic, răspunse Elk. E curios cât de târziu a devenit Golly un cetățean onorabil care taie lemne. Și eu care credeam că Mami l-a cules de pe drumuri!

— Și eu aș fi pariat. Încep să-mi formez o altă imagine despre el.

Și impresiile Lilei Smith se schimbau. Stătea singură în cabina mică și luxoasă unde fusese adusă din casa lui Tappitt. Nu știa pe ce vas se află pentru că imediat după debarcarea d-nei Oaks fusese legată la ochi. Nu-i era teamă. O frământa doar o mare curiozitate. Frică nu a simțit cu adevărat decât în noaptea incendiului.

Nu părea a fi o cabină obișnuită. Era destul de largă, cu tavanul jos, mobilată cu gust. Cabina nu avea nici un hublou, era practic separată de lume. În apropiere se auzea zumzăitul unui motor care îi ventila și lumina cabina. Un recamier și o masă de scris completau mobilierul. Pe pereți erau câteva tablouri. Un câmin electric îi asigura un plus de căldură în diminețile răcoroase. Singura persoană pe care o vedea era servitorul chinez care îi servea masa și îi pregătea baia.

Vasul se mișca lin cea mai mare parte a timpului. Știa cu siguranță că se mai aflau pe Tamisa. Auzea sirenele celorlalte nave și ceasul bisericii bătând ora de zece.

Dormise excelent prima noapte pe vas, în pofida emoțiilor. Când s-a trezit l-a văzut pe servitorul chinez aranjând o măsuță de serviciu lângă ea. I se păru ciudat ca cineva să aștepte după ea, dar curând se obișnuie cu prezența lui. Omul vorbea puțin englezește, zâmbea tot timpul și îi anticipa fiecare dorință. Faptul că putea să încuie ușa cabinei i se părea o mare ușurare. Pe de

altă parte ușa era încuiată și pe dinafară. De aceea nu reușise să vadă vasul și nici să afle în compania cui se află. Își imagina că d-na Oaks se afla la bord de vreme ce ea fusese aceea care o scosese din casa sergentului. Era sigură că John Wade o căuta.

Venirea lui Golly a fost un eveniment. Îi plăcea omulețul. Și-l închipuia combinat cu tot felul de ticăloși, dar vedea în el mal mult un instrument. Tocmai își lua micul dejun când ușa s-a deschis și el a intrat zâmbind. De obicei purta pălărie, sau o căciulă care îi acoperea urechile. Acum avea un melon care îi venea caraghios. Ochelarii cu rama de aur, mustăcioara malagambistă și hainele ponosite îl făceau să pară în totală discordanță cu locul luxos în care se afla.

— Bună, domnule Oaks, spuse ea, ridicându-se de la locul ei.

— Ia loc, draga mea. Voi lua o ceașcă de ceai cu tine.

Abia atunci observă că pe tavă se află două cești. El își scoase melonul pe care îl puse pe jos.

— Ce viață! Vorba lui Socrate... îi spuse ceva care sună ca o păsărească pentru ea. Nu și-ar fi închipuit niciodată că era în greacă.

— Un adevărat lux, Lila!

Fata ezită o clipă.

— Da, mă simt bine. Dar încotro mergem, d-le Oaks?

Bărbatul privi spre ușă, apoi spuse în șoaptă.

— Numai Domnul știe. Am crezut că vom ajunge la Mecca — dis aliter visum.

Fata își reveni cu greu din uimire.

— D-na Oaks e la bord? întrebă ea încă uimită de ce auzise.

— N-a putut să vină, răspunse el clătînând din cap. Are o mulțime pe cap. Ce femeie! Un adevărat ajutor pentru orice bărbat. Va fi bine, Lila, continuă el după ce mai adăugă câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Să nu-ți fie teamă. Vei fi înconjurată de lux și vei fi fericită. Giuvaeruri, diamante și Rolls-uri. Tot ce-și poate dori inima.

Îl privi cu aceeași uimire în ochi.

— Când va fi asta, d-le Oaks?

— La timpul potrivit, draga mea.

Golly privi încăperea cu un fel de mândrie care nu-i scăpă fetei.

— Uite un Tintoretto, în ceea ce aș numi a doua fază a creației. Probabil că era deja bătrâior când l-a pictat. Uite și niște desene de Sansovino, uite și un Bellini. Asta nu e cine știe ce, și nici pictorul n-a fost dintre cei mai buni. Personal sunt cu totul pentru școala venețiană.

Fata rămase cu gura căscată. Omulețul ăsta pe care nu dăduse prea multe parale, stătea acum în fața ei emițând judecăți de valoare.

— Benvenuto, iată un om pentru banii mei. I-ai citit cartea? Am crezut că o să leșin de răs. Țsta n-a fost pictor. Sculptor. Ai văzut „Meduza”? Odată, când am fost la Florența am văzut-o. Privi din nou spre picturi și plescăi din buze.

— Locul lor e în Anglia, spuse el.

— Nu am bănuir niciodată că sunteți o asemenea autoritate în artă, d-le Oaks, îl complimentă ea zâmbind.

— Mă pricep puțin. Dar adevărata mea pasiune e muzica. Se spune că aș avea vocea lui Caruso.

Rostise aceste cuvinte fără să zâmbească. Instinctul îi șopti că dacă ar completa ilaritatea mută a acestui moment cu un hohot de răs ar face cea mai mare greșală.

— Nu ... nu v-am auzit niciodată cântând, d-le Golly începu ea cu o oarecare timiditate.

— Unchiule Golly, o corectă el. Ce tot îi dai zor cu acest „domnule”? Ba da, m-ai auzit cântând. Îi aruncă o privire încărcată de dor. Nu-i așa?

Lila își scutură capul. Mințea. De fapt îl auzise cântând de mai multe ori. De fiecare dată închisese ferestrele ca să scape de gălăgie.

— Ce zici de aria asta din „Faust”?

Fata dădu iar din cap, neîndrăznind să vorbească. Spre uimirea ei, Golly se ridică de la locul lui, și apropiindu-se de micul pian aflat într-un colț al cabinei, începu să cânte. Spre uimirea ei cânta ca un adevărat maestru. Apoi începu să cânte din gură. Avea o voce remarcabil de falsă. Dacă până atunci distanța mai atenuase ceva din chinurile la care fusese supusă, în spațiul strâmt schelălăiturile lui deveneau insuportabile. Cânta în italiană, bățându-se pe scaun, capul îi era dat pe spate și ochii închiși într-un extaz neprefăcut. Și, din nou, instinctul îi șopti să nu-și astupe urechile sau să facă alt gest care l-ar fi ofensat. După

o vreme care i s-a părut o eternitate cântărețul își încheie recitalul, întorcându-se apoi spre ea.

— Ei?

— Minunat, șopti ea. Nici... nici n-am știut că puteți să cântați.

Spre marea ei ușurare el închise capacul pianului. Se apropie apoi cu mâinile în buzunare și pieptul umflat ca o vrăbiuță.

— Numai câțiva oameni sunt în stare de așa ceva, decretă el, extrem de puțin.

Oare era nebun sau credea sincer că între oribilul său scheunat și a cânta există o legătură cât de vagă? Fata se grăbi să schimbe subiectul întrebându-l numele vasului.

— Rikitiki, răspunse el prompt. E un vas indian. Căpitanul l-a cumpărat pe nimica toată. Și când te gândești că e unul dintre cele mai rapide din lume.

— Unde ne aflăm acum, domnule Oaks?

— Unchiule Golly, vrei să zici, o admonestă el cu reproș. Unde suntem? Își privi ceasul cu un gest emfatic. Am trecut de Gravesend. Îl așteptăm pe pilot.

Pentru prima dată nervii începură s-o lase.

— Pilot? Plecăm pe mare? întrebă ea alarmată. Unde mergem, d-le Oaks, adică unchiule Golly?

— Nu se știe exact.

— De ce sunt ținută aici?

— Pentru binele tău, draga mea.

Se așază și își bău ceaiul cu sorbituri gălăgioase.

— Pentru binele tău. Te caută tot soiul de tipi. Omul acela, Wade. Ce șacal! Ce ticălos bun de spânzurat. E unul dintre cei mai șmecheri din Wapping. Trăiește numai din ciubucuri. Măștile morții l-au îmbogățit.

Nu putea crede o vorbă, deși dl. Oaks era foarte serios. Aproape că o convinsese.

— De fapt nu m-ar mira să fie unul dintre Oamenii ăștia de cauciuc. Polițiștii sunt amestecați în toate porcăriile astea. N-ai citit ultimele ziare?

— Dar dl. Wade n-ar putea să facă așa ceva, spuse ea indignată.

— N-ar putea? o imită Golly cu un rânjet sarcastic. Nici nu-ți trece prin minte de ce e în stare un tip ca ăsta. Chiar crezi că poate

trăi din salariu? Nu, draga mea, primește o avere de la cei care au tot interesul să-l mituiască: proprietari de case de joc și de alte locuri de care tu nici nu-ți poți închipui că există. A vrut să ia și banii tăi.

— Banii mei?

Omul din fața ei înnebunise? Dl. Oaks își reveni din izbucnirea sa chicotind.

— Asta e, ca să zic așa, o figură de stil. Vrea pe cineva să-i fie ca un servitor. Cineva care să-i țină gospodăria pe nimic. Unui cerșetor ca el i-ar trebui o soție cât mai ieftină. Nu-și poate permite să...

— Dar spuneai că s-a îmbogățit prin mijloace necinstite.

Dl. Golly Oaks tuși. Comisese o nouă eroare.

— E un fel de a spune, o drese el ștergându-și gura cu o batistă de o curățenie îndoielnică. Sunt aici o mulțime de cărți care te vor bine dispune. Păcat că nu știi să citești în limbi străine.

Arată spre un raft de cărți bine garnisit pe care fata nu avusese încă timp să-l cerceteze.

— Ai grijă de tine. Îl voi trimite pe căpitan să-ți îndeplinească dorințele.

— Căpitanul? Vreți să spuneți ...

— Aikness îl cheamă. N-are importanță cum îi spuneai înainte. E domnul care obișnuia să te scoată la restaurant.

O examinează printre pleoapele lăsate.

— E un tip drăguț. Ți-a fost mai bun ca un tată. Are 58 de ani.

Cu aceste cuvinte, mititelul părăsi camera.

O lăsă pe Lila cu destule probleme la care să reflecteze. Acel domn Oaks pe care îl cunoscuse cândva, dispăruse definitiv. Acum avea de-a face cu un alt om, fantastic, și deloc real. Nu-i era teamă de el. Dimpotrivă, cu el la bord se simțea mai în siguranță. Într-un fel îl prefera soției lui. În plus, fuseseră buni prieteni.

Fata se culcă devreme în seara aceea dar se trezi pe la patru din pricina unui zgomot straniu: mugetul unei vaci. Urmă un alt muget al unei alte vaci. Apoi cântecul unui cocoș și un clopot care anunța cel de-al patrulea sfert al orei. Vaci și pui și toate zvonurile satului făceau discordanță cu afirmația d-lui Golly că s-ar fi aflat pe un vas la gurile Tamisei.

Lila se hotărî să-l întrebe pe Golly dacă putea să iasă pe punte. Aerul din cabină era în permanență proaspăt, dar ar fi vrut să vadă lumina zilei. Înaintea prânzului, Aikness își făcu apariția. Nu purta haine de marinar ci un costum de flanelă. Era atât de înalt încât trebui să se aplece când intră. Era pentru prima oară când îl privea cu detașare, fără nici un pic de interes. Fața îi era bronzată și dosul mâinilor acoperit cu un păr fin și negru. Avea o figură mai curând înspăimântătoare.

— Cum te simți? Ai obosit? întrebă el.

O bătu apoi pe umăr cu palma lui mare și ea se strânse toată de deznădă.

— Într-o zi, cel mult două te ducem la mal. Ne așteaptă o mașină care o să te ducă în vestul Angliei. Dar pentru un timp ar fi bine să nu te arăți.

O întrebă dacă o vizitase Oaks în dimineața aceea și când ea îi spuse că nu, păru ușurat.

— Lordul Siniford e la bord?

Fața căpitanului căpătă o notă amară, de parcă subiectul i-ar fi displăcut.

— Nu, răspunse el scurt. Ar fi mai bine să-l uiți. Nu era de tine.

A fost rândul ei să se simtă ușurată. De când se afla la bord se așteptase ca excelența sa să-și facă apariția. Căpitanul, față de care avea un respect generat de ținuta lui de om de comandă, i se părea nervos. O întrebă brusc, după mai multe încercări de a formula corect o propoziție.

— Câți ani crezi că am, Lila?

— 58, răspunse ea prompt. Răspunsul nu fu de natură să-l încânte.

— Ce tâmpenie! Fac 52 pe 3 iulie. Aș putea spune că sunt tânăr. Dacă ai de gând să te căsătorești, să-ți alegi un om cu mult mai în vârstă ca tine, un om care să fie în stare să-ți poarte de grijă. Un om care să te poată salva din primejdie și să te ducă într-un loc sigur ca ăsta.

Își plesni degetele cu zgomot. O privi lung fără să mai spună ceva. Figura lui întunecată aproape că o sperie.

— Sunt atâția care ar vrea să pună mâna pe un milion. Nu-ți pierde capul dacă ți se oferă o partidă bună, dar nu uita că eu

sunt aproape și, dacă vrei să scapi de cineva, e suficient să faci așa — și își plesni iar degetele.

Apoi schimbă subiectul.

— Când m-am întors din ultimul voiaj am descoperit că nu mai ești un copil. Ai început să însemni ceva pentru mine și însemni din ce în ce mai mult. Aș risca mult pentru tine, un milion, dacă nu și mai mult.

— Ce înțelegeți prin „milion”, d-le Aikness?

Omul tuși, luând o atitudine vădit încurcată.

— Credeam că Golly te-a vizitat și că a avut o discuție cu tine. N-a fost așa?

Ea zâmbi. Căpitanul era foarte încurcat și ea se simți imediat stăpână pe situație.

— Nu e nevoie să-i spui lui Golly ce am discutat. E un tip altruist și generos, dar prea sensibil la anumite chestii.

Golly generos? Mititelul devenea o figură tot mai incredibilă, dar ce făcuse el ca să fie generos? Doar era un tip sărac.

— Îl cunoașteți de mult pe unchiul Golly?

— Da, răspunse el scurt, apoi se apropie de ușă. Azi, sau mâine va fi ușor, dar după asta nu mai garantez. Când vrei să pleci să mă anunți, dar să nu-i spui nimic lui Golly.

Înainte de a-i fi răspuns ceva, căpitanul părăsi încăperea.

Aikness urcă scara și ajunsese pe puntea vasului mare cu pânzele strânse. Nava se numea „Betsy and Jane” și era ancorată în dreptul unei pajiști. În spatele ei se afla un alt vas pe care se vedeau doi oameni. Pe puntea lui „Helsy” se afla doar un om, mic de statură care citea ceva scris pe o bucată de hârtie. Îmbrăcămintea ridicolă și boneta imensă care îi acoperea capul îl făceau greu de recunoscut pe Golly. El îl privi pe deasupra ochelarelor pe căpitanul care se apropia.

— Arăți nostim. Vorbele îi musteau de bătaie de joc. Cine te vede ar crede că ești pe un vas familial. Am fost la Lila.

Aikness se sprijini de tambuchi și își umplu pipa.

Golly îl privi batjocoritor, apoi spuse:

— O săptămână te-ai chinuit să-ți lași favoriți și acum ți i-ai ras ca să creadă că ai 52 de ani.

— Atâta și am, mârâi celălalt.

— Ai 10, îi spuse Golly acru. Du-te și schimbă-te, intră în Țoalele tale de marină și p-ormă o să-ți spun ce s-a întâmplat cu „Seal of Troy”, scrie în ziare.

Fața celuilalt deveni o pată albă.

— Au agățat-o?

Golly încuviință.

— Și au găsit tot, completă el vesel. Aur, platină, diamante. Și te vor găsi și pe tine, Bill Aikness. Hai du-te și schimbă-te.

— Mai vrei ceva? îl întrebă căpitanul în timp ce se pregătea să coboare.

— Da, să-mi aduci o fâșie de voal negru. Vreau să mi-l leg la gât.

— Adică? izbucni Aikness.

— Asta vreau. Toate lucrurile trebuie să se sfârșească într-o bună zi. Și asta ar fi trebuit să se termine de mult.

CAPITOLUL X

Wade ceruse trei zile de detenție pentru d-na Oaks, timp în care trezoreria să hotărască dacă urmărirea acuzatei să mai continue sau nu.

— Probele sunt cam slabe, afirmă o oficialitate de la Justiție. Mă îndoiesc că vei obține arestarea. Noi îți oferim patru zile. Poate vei reuși. Nu există nici o dovadă că Oaks a dat vreun drog soției polițistului.

— Mai dați-mi patru zile. Poate va vorbi.

Doamna Oaks fu adusă de la Holloway dimineața în zori și fu lăsată într-una din celulele poliției. În aceeași dimineață, conform obiceiului, o prietenă a d-nei Oaks îi trimise un mic dejun consistent care îi fu adus de gardiană. Cam în același timp sosi Wade. Se afla în coridorul care conducea la celulele rezervate femeilor, când gardiana trecu în fugă pe lângă el. Se opri la sergentul de serviciu pe care îl rugă să trimită după un medic. Wade apucă să o prindă de mână pe când se întorcea.

— E cineva bolnav?

— Femeia de la numărul 9 — cazul dumatăle, d-le Wade. Cred că a leșinat. Am auzit când a răsturnat tava cu ceai. Zăcea întinsă pe dușumea.

Wade alergă spre celulă. Femeia avea fața cenușie și buzele decolorate. Inspectorul se aplecă peste ea dar nu îi auzi respirația. Măinile îi erau de gheață. Nici urmă de puls. După câteva minute apărură și medicul închisorii. După o examinare sumară, urmă verdictul definitiv:

— E moartă; cianură; d-na s-a sinucis.

Cercetările ulterioare ale celulei și ale hainelor victimei nu au dus la descoperirea fiolei. Din fericire, deși masa fusese răsturnată, ceainicul și cu cana cu lapte rămăseseră întregi.

— Trebuie duse la analiză, spuse Wade. Inspectorul era convins însă că d-na Oaks murise din pricina aceleiași motiv care pusese capăt vieții lui Siniford.

Lui Wade nu-i fu greu să găsească persoana care adusese mâncarea sărmanei Mami. Era chelneriță într-o cafenea mică lângă Mecca. Femeia nu avea de făcut nici o declarație. I se spusese să ducă micul dejun la închisoare. Luase ceaiul și laptele la întâmplare alegând dintre câteva vase care conțineau același lucru.

— Te-ai întâlnit cu cineva pe drum? o întrebă Wade.

Ea își aminti că a întâlnit doi bărbați. „Străini” își spusese în gând; unul dintre ei o întrebase cum se ajunge în High Street. Le arătase direcția cu o mișcare a capului.

— Destul de simplu, observă John. În timp ce unul ți-a distras atenția, celălalt a turnat otrava.

— A putut să ți-i descrie? îl întrebă Elk.

— Tot ce mi-a putut spune a fost că sunt străini. O să încerc să las o descriere a lor la fiecare comisariat. E clar că au otrăvit-o ca să nu vorbească.

În după-amiaza care a urmat, li se raportă prezența lui Golly în cartierul Notting Hill. În aceeași zonă fu semnalată și apariția unui număr de „străini”. Wade și Elk îi anchetară pe martori. Unul dintre ei era sigur că îl văzuse pe Golly. Era convins că îl zărise trecând pe lângă Arbroath Building. Elk cunoștea bine locul. Era un bloc destinat unor apartamente și magazine, ce se distingea prin urâtenia lui. De altfel imobilul era pustiu și lăsa impresia unei nave naufragiate.

— L-am recunoscut și l-am salutat, zise primul.

— Ce a spus? voi John să știe.

— N-a spus nimic. Și-a ridicat doar gulerul și a trecut mai departe. Am crezut că am făcut o confuzie, dar n-a fost așa, pentru că Jimmy l-a văzut după zece minute.

— Așa e, spuse și celălalt martor. Sunt sigur că el a fost.

— Ai discutat cu el?

— Nu, domnule, dar era Oaks. Sunt sigur. Acum câteva seri l-a văzut și bătrânul Serbey și i-a spus unui polițai. N-a avut nici cea mai mică îndoială.

Cei de la departamentul poliției din Notting Hill nu prea avură multe de adăugat. Doar că „pieptănaseră” bine zona fără să dea de Golly.

— Poate că stă chiar la Arbroath Building?

— Nu cred, fu de părere inspectorul principal care apăruse în timpul interogatoriului. Clădirea e închisă și sub controlul municipalității. Dar oricum putem să facem o vizită și să discutăm cu portarul.

Arbroath Building semăna cu un monument închinat zgârceniei și răutății proprietarului. După ce bătură cu insistență timp de mai multe minute, portarul își făcu apariția la fereastră.

— Nu e nimeni aici, spuse el, deși mi-aș dori-o. Azi dimineață am vorbit cu avocații. Se pare că au găsit un cumpărător. Aș fi încântat să plec la mare. Mai trebuie să-mi iau și un concediu.

Wade îi prezentă o descriere precisă a lui Golly.

— Curios, dar am văzut așa ceva, spuse portarul. Chiar aseară, când stăteam la poartă și fumam o țigară. Avea un impermeabil cafeniu și o căciulă. Părea cam mare pentru el. I-am spus: „Bună seara” și el mi-a spus „bon soir” cu un aer absent. Dar nu era străin. Pot să jur.

— Avea ochelari?

— Da, și mai fuma și o țigară în timp ce fredona ceva cu o voce oribilă.

— El e, se încruntă Wade. Ce dracu o fi făcând pe aici?

Se întoarseră la Scotland Yard fără să aibă mai multe date decât atunci când plecaseră. Tot timpul drumului, Elk rămase cufundat în gânduri.

— Nu-mi place invazia asta de muncitori străini, spuse el. Ai auzit de maeștri ai crimei?

— Prin cărți, da, spuse Wade.

— Și eu tot acolo i-am întâlnit. Și totuși presimt că am dat și noi de unul.

— Aikness sau Golly?

— Golly? răsună uimită vocea lui Elk.

— Chiar el. E meticulos. Nu pot să uit panseluțele pe care le plantase pe mormântul meu. Are și simțul umorului. Un astfel de tip este unul dintre cei mai periculoși criminali.

În timp ce își luau cina împreună, Elk citea ziarul.

— Uite aici e o chestie, Johnny. Amiralitatea trimite un distrugător la Greenwich pentru a lua parte la centenarul ...

— Ei și, îl întrerupse Wade.

— De ce să nu fie ținut un distrugător permanent la gurile fluviului? Mai devreme sau mai târziu tot pe aici o vor șterge amicii noștri. Or fi pierdut ei „Seal of Troy” dar de unde știm noi că nu mai au alt vas? Doar au făcut milioane!

În aceeași seară Golly citi și el informația apărută în ziare și același gând îi veni și lui. Numai că la el acesta urma unui altul care îl făcuse să intre în viteză. Era atât de agitat încât uitase că trebuie să primească știri de la Raggit Lane căruia îi dăduse o misiune. Faptul că cel în cauză nu-i executase ordinele din scrisoare se datora numai imperfecțiunilor serviciului poștal.

Comisarul șef îl sfătui pe Wade să-și continue cercetările pentru a o găsi pe Lila, în zona portului Londrei. Cheia enigmei ar fi fost rezolvată dacă ar fi dat de urma celor două vase pe care le văzuse cu câteva zile înainte ancorate vis-a-vis de Mecca. John se opri pe stradă să privească o vitrină luminată, când geamul se sparse brusc în mii de bucăți. Wade nu auzi nici măcar zgomotul armei.

— Omul ăsta e născut într-o zodie norocoasă, spuse Raggit Lane dispărând în umbra din cabina taxiului în care se afla de trei ore urmărindu-l pe detectiv.

Lane desfăcu surdina de la pistolul cu țeavă lungă, făcând o mutră vinovată. Primise o notă prin care i se ordona să îl înlăture pe Wade indiferent de corst (Golly avea obiceiul să introducă un „r” în cuvântul „cost”). Apoi răsună fluierul unui polițist. Lane coborî din mașină și închise ușa.

— Îmi pare rău, șefule, zise șoferul, idiotul din față a pus frână brusc.

— E-n regulă, Harry, am pus arma la locul ei, sub scaun.

Lui Lane îi părea bine că aventura se sfârșise. O acceptase, dar avusese o anumită presimțire. Era pentru prima dată când trăgea după cineva în plină stradă, ceea ce nu-i făcea de loc plăcere. Rolul lui Lane era de a asigura liniile de comunicație. Jefuirea băncilor și forțarea caselor de bani nu erau domeniul lui. Treaba lui începea și se sfârșea când posibilitățile de salvare erau asigurate. Lane se simțea suficient de obosit, dar și de bogat ca să se retragă. Și totuși partea care trebuia să-i revină din noua combinație i se părea mult prea importantă ca să renunțe. Undeva, în America de Sud îl aștepta o vilă somptuoasă, un iaht și o soție. Dar Lila Smith îi plăcuse încă înainte de a fi aflat că e moștenitoare. Lane presupunea că și bătrânul o dorea. De aceea îl eliminase pe Siniford. Mișcarea i se păruse periculoasă.. „E timpul să te retragi” îi șopti o voce venită din cotloanele sufletului. Apoi gândul îi zbură din nou la partea care i s-ar fi cuvenit; o mână îl prinse cu afecțiune de brațul drept. În timp ce se răsucea o a doua mână îl apuca de brațul stâng. În fața lui se afla John Wade.

— Tocmai mă gândeam la tine, Lane. Nu-i așa că nici tu nu-ți dorești o discuție pe stradă?

Un taxi parcat lângă bordură se apropie încet. Wade deschise ușa și-l împinse ușor pe Lane înlăuntru în timp ce închidea cătușa ce îl lega de el. Imediat au fost urmați de un alt polițist.

— Bănuiesc că nu ești înarmat, spuse John. Apropo, l-am luat pe amicul tău, taximetristul și i-am găsit sub perne toată artileria pe care o ai în dotare.

— Nu știi despre ce vorbești, începu Lane.

— Doar foarte puțini știu. Toți cei pe care îi arestez sunt nevinovați ca niște prunci. Ai fost văzut coborând din taxiul cu pricina de unul din oamenii noștri, apoi urmărit până în Haymarket. Se pare că soldăteii tăi vor plânge după colonelul lor.

— Parcă mi-ai vorbi pe grecește.

— Am luat lecții de la Golly, spuse John înveselit.

În secția din Canon Row, Lane a fost percheziționat. S-a găsit asupra lui un cartuș consumat.

— Îți va fi cam greu să-ți dovedești acuzațiile, spuse Lane triumfător.

Drept răspuns John îl prinse de mânecă, răsucindu-i brațul.

— Ia uită-te la mâna lui, sergent. E înnegrită de pulbere la baza degetului mare. Armele astea vechi lasă urme. Unde-ți sunt mânușile de cauciuc, Lane? Le-ai aruncat la gunoi?

Lane zâmbi.

— Vrei să-mi înscenezi ceva, Wade. Urma asta e de la un stilou. Pentru ce m-ai reținut?

— Încercare de asasinat, spuse Wade, după care îl trimise pe Lane într-una din celulele arestului.

După zece minute ușa celei se deschise lăsându-l pe Wade să intre.

— Spre binele tău, Lane, te sfătuiesc să nu mănânci nimic din ce ar putea să-ți vină din afară.

Celălalt îi surâse cu superioritate.

— Chiar mă crezi așa de prost?

Dimineața sosi Elk.

— L-ai prins la țanc, spuse acesta, frământându-și gânditor bărbia. Un pic cam prea la fix ca să-mi placă.

— Adică? întrebă John surprins.

— După felul în care mergea, poți să ghicești că tipului nu i-a trecut nici o clipă prin minte că va fi acuzat de omucidere. De altfel sunt prea mulți trăgători în banda Măștilor morții, și încă de prima mână, pentru ca prinderea lui Lane să-mi placă.

După încheierea formalităților Wade plecă spre Oxford. Undeva, pe fluviu, se afla Lila și el avea presimțirea că o va găsi. Era așteptat de o șalupă cu un detectiv și cu cineva din partea oficialităților portuare.

Urmă o căutare extrem de atentă. De pe unul din vasele cercetate de Wade a primit următoarea informație: lângă Marlow se află două barcaze mari. Unul e „Betsy and Jane” și celălalt e „Bertha Brown”.

— Sunt trase la dane? întrebă John.

— Nu, stau la ancoră într-o zonă privată, pe malul drept.

Deși era spre ora amiezii, Wade se hotărî să-și continue cercetările. Zări amândouă vasele, ancorate în apropierea malului, umbrite de sălciile crescute în imediata apropiere. Văzu luminile aprinse pe ambele nave și se hotărî să-și amâne investigațiile pentru dimineața următoare.

Reveni deci a doua zi trecând prin ceața subțire care învăluia apele fluviului. Opri la mal și coborî, în ciuda tăbliței care avertiza

că încălcarea proprietății private va atrage consecințele prevăzute de lege. Se apropiară de vase cu destulă dificultate. Până la mal au trebuit să treacă prin rugurile de câtină care acopereau toată pajiștea. În cele din urmă Wade descoperi o cărare îngustă care îl conduse până la un podeț din lemn ce făcea legătura dintre mal și navă. La pupa se afla un om, care tocmai se spălase. Tocmai se ștergea pe față când John traversă puntea. Detectivul îl salută cu o aparentă lipsă de interes.

— Căpitan James, se prezentă omul după ce văzu legitimația lui Wade. Sunteți de la poliție? Este al treilea echipaj care ne controlează!

— Tu ești șeful? îl întrebă Wade.

— Da, domnule.

— Ai fost avansat, nu-i așa? Ultima oară când ne-am întâlnit erai doar paznic.

În prima clipă omul rămase surprins, apoi chicoti.

— Ia te uită! E chiar domnul care a venit la bordul vasului. Da, domnule, sunt doar paznicul, dar îmi place să mă dau mare, câteodată. Skipperul e la mal. A plecat să aducă mâncare pentru prânz.

Își puse haina pe el în timp ce John se apropia, apoi își vârî la iuțeală mâna în buzunar. Gestul îl trădă.

— Ce ai acolo, îl întrebă John. O armă?

Celălalt râse răgușit.

— Eu? Ce să fac eu cu o armă?

John observă bandajul alb care îi acoperea încheietura.

— Te-ai lovit la mână, nu-i așa?

Omul își scoase mâna din buzunar. Bandajul era destul de mare.

— Mi-a căzut chepengul peste mână acum câteva zile. Cu ce vă pot fi de folos? Vreți să inspectați magaziile?

— Poate.

„Paznicul” se apropie de tambuchi și strigă către cineva aflat dedesubt. Își făcu apariția un tip murdar.

— Ajută-mă să deschid ușile la magazii. Avem noroc de vreme bună.

Deschiseră două uși și John privi spre pachetele nenumărate aflate acolo. Pe capace se afla numele unei firme din Austria.

— Deschideți și la pupa. Pare cam ușurică.

Cei doi se supuseră.

— După cum vedeți nu e nimic.

Wade așteptă până ce închiseră magaziile, apoi își scoase arma din buzunar.

— E un pistol frumos, este?

Paznicul îi aruncă o privire iute, dar nu spuse nimic.

— Facem o excursie până la Marlow, ce zici?

— Da' de ce? întrebă celălalt.

— Poate te întâlnești cu skipperul, zâmbi John.

Se întoarse spre podețul de lemn fără să-l piardă din ochi pe paznic. Celălalt tip dispăruse.

— Nu pot să părăsesc nava.

Îl văzu pe Wade ducându-și fluierul la buze.

— Fie, mârâi el, unii dintre polițiștii ăștia o fac tare pe misterioșii.

Îl însoți pe John până la mal. Privirea lui Wade era ațintită asupra tufelor de cătină care, datorită înălțimii lor, puteau să ascundă cel de-al doilea vas. Nu era însă nici un semn de viață. Paznicul îl urmă fără să opună nici cea mai mică rezistență. În timp ce al doilea detectiv îl lua pe prizonier în primire, Wade se întoarse cu fața spre vas, fiind convins că era urmărit de mulți ochi dușmănoși. Au ajuns la secția de poliție din Marlow fără incidente.

— Te rețin pentru jaful unei bănci, spuse John după ce buzunarele paznicului fuseseră golite. Să mai adăugăm și faptul că te-ai dat drept sergent de poliție.

— Bună dimineața, spuse marinarul în bătaie de joc. Devii un adevărat Sherlock Holmes.

— Au mai spus-o și alții.

Cardlin — omul fu pus sub acuzație sub acest nume — nu protestă. După ce arestatul părăsi încăperea, Wade îl sfătui pe inspector să-și dubleze gărzile.

— Îl vei muta în câteva ore. Să nu permiți nimănui să intre aici decât dacă are motive serioase. Cred că am descoperit ceva pe vasul ăla. E plin de cutii goale care formează un fel de acoperiș fals pentru o cabină din interior. Am nevoie de 50 de oameni înarmați. În mod sigur că al doilea vas e plin de chinezi.

Supravegherea navelor era o treabă dificilă întrucât ceața se îngroșase. Până la cabina telefonică era o distanță destul de mare

și poziția detectivului era extrem de expusă. Din cauza ceții care devenise aproape de nepătruns, venirea forțelor suplimentare de poliție fu întârziată cu aproape o oră.

Cei 50 de oameni împresurară pajiștea și veneau în goană spre mal când John simți în aer un miros ce venea de pe al doilea vas. Vălătuci groși de fum se ridicau de la teugă și din magazine. Părea că nimeni nu se află la bord.

Și primul vas începuse să ardă, dar polițiștii ajunseseră la timp ca să poată stinge focul. De la teugă o ușă ducea spre un dormitor confortabil pentru șase oameni. Cea mai mare parte a lucrurilor rămăseseră acolo, dar John nu mai avu timp să le cerceteze. Cea de-a doua încăpere îl uimi prin luxul ei. Fusese celula Lilei, era clar. Wade reveni pe punte unde se afla Elk. Apoi trecură amândoi pe mal.

— Au avut șase mașini ascunse la ferma de aici, spuse Elk. Probabil că s-au împrăștiat în toate direcțiile. Voi trimite un ordin de supraveghere a tuturor ieșirilor din oraș.

— Nu ieșirile Londrei trebuie păzite, spuse John și cuvintele lui se dovediră profetice.

În dimineața aceea Lila era trează de la ora șapte. Auzise chepengul ridicându-se, fără să bănuiască că faptul se datora inspecției lui Wade. Îi recunoscă apoi vocea, deși cuvintele nu puteau fi înțelese. Când chepengul s-a închis la loc, Golly a intrat în camera ei cu degetul la buze.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea în șoptă.

— Nimic, draga mea, îi răspunse el abia auzit. A venit cineva care nu te iubește și n-aș vrea să știe că ești aici.

Golly fusese atât de convingător încât fata îl crezu. De altfel în tot timpul trăit pe vas Golly se dovedise a fi singurul ei prieten. Apoi Golly dispăru zece minute iar când reveni purta un pardesiu și o pălărie.

— O să te scot de aici, îi spuse el fetei în șoptă. Suntem în pericol. Hai cu mine și o să te salvez.

Fata își luă haina, dar el o opri.

— Las-o!

Golly ieși iar pentru o clipă și reveni cu un pardesiu bărbătesc de culoare închisă. Avea mânecile prea lungi și o ajută să le răsucescă.

— Șapca asta îți vine?

— Nu pot să port așa ceva, spuse ea privind uimită la șapca bărbătească.

— Încearc-o, te rog!

Lila o puse pe cap, iar Golly o prinse de braț obligând-o să iasă. Afară fata îl zări pe Aikness și încă doi oameni pe care nu-i cunoștea. Într-un colț al camerei în care intraseră se afla o cămăruță de dimensiunea unui șifonier. Golly îi făcu semn lui Aikness.

— Ce facem cu ea? îl întrebă el pe căpitan cu o voce șoptită. Nu vreau ca fata s-o vadă. S-o aduci cu o a doua mașină.

Ajunsa pe punte, Lila privi uimită în jur. Ceața se îngroșase dar putea să distingă copaci și o porțiune din pajiște.

— Aerul ăsta e minunat, spuse ea respirând cu nesaț boarea dimineții.

Golly nu-i răspunse, dar o împinse spre podețul de lemn. Ceața devenise atât de deasă încât omul de pază nu-i mai putu zări. O cotiră la stânga și după un minut ajunseră în dreptul unui șopron. O mașină se afla deja, în așteptare, pe drum. Omul care o însoțise pe Lila scoase din mașină o haină de șofer pe care o îmbracă grăbit. Din ceață mai apăru un însoțitor care se așeză lângă șofer. Era un Rolls impunător și, pe bancheta din spate, avea pusă la vedere o haină de ofițer. Doar un polițist curajos ar fi oprit un astfel de echipaj. După zece minute ieșiră la drumul principal. În același moment, Golly, aflat pe bancheta din spate se destinse cu un suspin de ușurare, afundându-se în pernele mașinii.

— Ai auzit de sărmana Mami?

— Doamna Oaks? întrebă Lila surprinsă.

Golly înclină din cap. Fața lui mică purta expresia unei tristeți adânci.

— A murit, spuse el simplu.

Lila îl privi îngrozită, abia putându-și crede auzului.

— D-na Oaks a murit? Glumiți? Dar e îngrozitor.

— S-a stins, spuse Golly. După cum spunea cunoscutul Shakespeare ...

— A fost un accident?

— S-a sinucis. A fost o femeie minunată, în felul ei. N-avea habar de artă și era cam temperamentală.

— Dar nu pot să înțeleg! D-na Oaks s-a sinucis! De ce?

— Din pricina persecuțiilor. Golly scoase din buzunar un pachet de țigări ieftine și aprinse una. Numai polițiștii au împins-o în mormânt, Wade mai cu seamă.

Lila rămase uluită.

— S-a otrăvit, spuse Golly mai departe. Norocul meu a fost că n-am fost acolo, altfel m-ar fi acuzat pe mine că i-aș fi dat otrava.

— Când s-a întâmplat?

— Ieri. Ia uită-te — și îi arată plin de mândrie cravata. Era absolut nouă, din mătase neagră, strălucitoare. Credeam că vei observa că sunt în doliu. Începu să-și scoată pardesiul pentru a-i arăta panglica din jurul brațului.

— Și ce vrea să spună asta? întrebă ea curioasă.

Golly rămase o clipă surprins.

— Spune că îmi respect obligațiile față de ea. O să-i ridic și un monument. Apoi voi lua viața de la cap. Mi-ar plăcea să mă stabilesc în America de Sud, unde cerul e albastru și sunt mii de flori. Am 43 sau 44 de ani. Orice fată ar fi fericită să mă însoțească.

— Dar e groaznic, își aminti ea dintr-o dată. Mătușa Oaks a murit. Nu te-a întristat acest fapt?

— Întristat? repetă Golly și începu să fredoneze un cântec. Cum să spun? Între noi nu era un sentiment prostesc de dragoste. Ne legau afacerile.

— Cel mai blând și supus, spuse ea repede.

— Nu-mi place cuvântul „blând”. Am fost atent cu ea. Dar așa e firea mea.

— Unde mergem? întrebă ea încercând să schimbe subiectul.

— Undeva în Londra. Am niște apartamente la Arbroath Building, ai auzit de locul ăsta? Au toate dotările necesare, inclusiv baie.

— Erau oameni și pe celălalt vas? întrebă ea din nou.

— 20 de prieteni.

— Dar unde este vasul „Seal of Troy” și de ce fugim? Am greșit cu ceva?

— Dl. Oaks își reaprinsese țigara.

— „Serviciul secret”, răspunse el privind-o dintr-o parte. Facem anumite lucruri pentru un anumit guvern.

Ceața se subțiasse și când au ajuns la periferia Londrei se transformase într-o burniță rece.

Arbroath Building era un bloc izolat, un fel de insulă. Fusese scos la licitație de trei ori până când un cartel necunoscut îl achiziționase. Clădirea nu era exploatată în nici un fel de noii stăpâni. Din toate apartamentele numai unul sau două fuseseră mobilate. În rest, proprietarul se complăcea în a pierde bani.

Intrară în garaj, apoi Golly o duse pe Lila cu un lift până la ultimul etaj. Aici pășiră într-un apartament mic, frumos mobilat, în care plutea un miros de stătut.

— Am obținut această proprietate pe 20.000 de lire. Nici că se putea ceva mai bine.

— Dar nu aveai suma asta, d-le Oaks.

— Un prieten mi-a avansat-o, explică Golly. A fost dorința mea cea mai fierbinte ca, obținând acest loc, să am liniște. Poți duce o viață minunată aici, dar te sfătuiesc să ții draperiile trase.

După plecarea lui, Lila trase storul de la fereastră și privi în curte. Mașinile care soseau în șir indian păreau că sunt înghițite de pământ, dar fata își închipui că ele coboară într-un garaj subteran.

Ușa ei era încuiată. Într-o jumătate de oră sosi și micul servitor chinez, care ducea pe o tavă prânzul fierbinte. Tocmai așeza masa când reveni și Golly. Părea preocupat. După plecarea servitorului el o întreabă pe Lila:

— Ai auzit vreun geamăt?

— Nu.

Fața lui deveni și mai palidă. Părea că e în căutarea unei explicații.

— E o doamnă aici care nu e prea întreagă la minte. Dacă nu aș fi fost atât de blând cu doamnele... Clătină din cap, părând că își regretă umanitarismul.

— Locuiește aici?

— Nu. A fost pe vas, dar nu ne-a făcut necazuri. A fost liniștită până când l-a văzut pe Aikness.

— E și el aici?

— Sunt cu toții aici. Aproape că șuieră aceste cuvinte, dar își regăsi echilibrul imediat.

— L-a văzut acum pe Aikness după 20 de ani. Îl plăcuse cândva. Eu l-am sfătuit să nu dea ochii cu ea. Nebunii ăștia au o memorie formidabilă.

— Căpitanul Aikness a cunoscut-o?

— Doar ți-am spus că s-au cunoscut acum 20 de ani. I-a plăcut de el. Și avea de ce. Era un bărbat bine. Pe ea o cheamă Anna. O urmări cu atenție în timp ce îi spunea aceste lucruri.

— Pot fi cu ceva de folos?

— La asta mă gândeam și eu. Nu văd de ce nu v-ați întâlni. Ea crede că te știe de când erai mică. Anna! Numele ăsta nu-ți spune nimic?

Fata negă cu o mișcare a capului.

— Să spunem că aş aduce-o aici, sugeră el. Te-ar deranja? Poate ai reuși să o calmezi. O pot aduce chiar acum.

— Nu mă tem de așa ceva, spuse Lila cu un zâmbet. Mă bucur că mai e o femeie aici.

— Firește! o aprobă dl. Oaks. Dar mai întâi mănâncă-ți prânzul. Să nu ți-l ia.

Fata începu să râdă, dar se așeză la masă. Când se apropia de sfârșit, Golly atacă alt subiect.

— A fost o mare greșeală că l-am adus pe Siniford la bord. Mă refer la bordul acestei mici companii. Dar Aikness a crezut că în felul acesta îl vom ține de partea noastră. Ar fi putut să caute în registre ca să vadă ce afaceri făcea.

— Și acum nu mai face?

Oaks se înecă.

— Nu. Momentan a plecat în străinătate. Apoi o readuse pe Anna în discuție. Merg să o aduc. Se ridică, dar nu plecă până nu o pregăti pe Lila pentru ce i se păruse lui a fi cel mai rău.

— De fapt nu prea ai ce vedea. Probabil că va izbucni într-una din crizele ei. Dacă se întâmplă, apăi, așa cum spune și Euripide ... Urmară câteva cuvinte de neînțeles.

Când reveni, Golly era mai agitat decât atunci când plecase după Anna.

— Intră, draga mea. Păși într-o parte, permițând femeii să intre. I-am spus că vrei s-o vezi și am adus-o.

În cameră intră o femeie micuță, cu fața albă și ochi întunecați. Se uită fix la Lila, până ce fata începu să se simtă stânjenită sub privirea aceea stăruitoare.

— Iat-o, spuse dl. Oaks.

Femeia se apropie încet de Lila și o prinse de mâini.

— Delia, scumpa mea! Tu ești Delia, mă cunoști, scumpa mea? o întrebă cu vocea devenită șoptă.

Lila își scutură capul.

— Mă numesc Lila.

Vorbele ei au avut un efect instantaneu asupra femeii.

— Lila! Sigur că ești Lila. Doar întotdeauna ți-ai spus Lila. O îmbrățișă, strângând-o la piept, spre uimirea fetei care, de teamă, nu avea curajul să se elibereze din mâinile ei.

— Lila, mă cunoști? Sunt Anna.

CAPITOLUL XI

O clipă, ceva se urni în memoria Lilei. O amintire încețoșată care o înspăimântă și mai mult. Reuși să se desprindă încet din brațele ei.

— Așază-te, te rog, zise ea.

Femeia se agăță însă de ea cu disperare.

— Nu-ți amintești casa și focul ăla groaznic? Nici pe doamna care a murit atunci?

Fata făcu un efort, dar memoria se opunea. Privi spre dl. Oaks care înclină aprobator din cap.

— E adevărat, draga mea. Te-a cunoscut — ți-a fost doică.

— E adevărat, fii binecuvântat pentru aceste vorbe! Eu i-am fost doică. Mi se spusese că a murit arsă de flăcări. Dar le-am spus că trăiește. Asta i-am spus și doamnei. Și ea m-a crezut. Eu eram sigură că te voi revedea, dar ei m-au închis în casa aia mare. Și chinezii ăia...

Izbucni într-o criză, tremurând puternic.

Memoria Lilei lucra febril.

— Anna! Începuse să-și aducă aminte de ea.

— Mă vei lăsa să stau cu tine? Trebuie să mă lași. Voi avea grijă de tine. Trebuie să-i spun și doamnei.

— A murit, murmură Oaks.

— Da, a murit dar tot o să afle ...

— Vă las, doamnelor, împreună, spuse Oaks, după care ieși închizând ușa.

Îl găsi pe Aikness într-o sufragerie modest mobilată cu un pahar de whisky în față.

— E bine, spuse el cu un aer de satisfacție.

Aikness se sculă și merse până la oglinda de pe perete examinându-și o cicatrice de pe obrazul drept.

— M-ai luat prin surprindere.

— Ba tu ai surprins-o, răspunse Golly ascutit. Doar ți-am mai spus că tăcăniții ăștia au memoria bună.

— S-a schimbat, spuse căpitanul. Până acum a fost o fetiță cuminte.

Oaks mormăi ceva, apoi își puse whisky într-un pahar.

— Și tu arătai bine cândva, Aikness. Dacă n-ar fi fost așa nu ți s-ar fi cerut să te drăgostești cu doicile unor familii de condiție.

— Într-adevăr, arăta bine cândva, murmură căpitanul. A fost singura servitoare inteligentă pe care am cunoscut-o. Cu Lane ce ai de gând să faci?

Golly își aprinse o țigară și fumă un timp în tăcere.

— Să-l mai lăsăm, spuse el în cele din urmă.

— Crezi că o să cipească?

Cum celălalt nu răspunse, repetă întrebarea.

— N-o să vorbească, spuse Golly, privind absent pe fereastră. Dar îi știi pe alții care ar face-o.

Aikness se forță să zâmbească.

— În nici un caz eu. Sunt mult prea vârat în afacerea asta.

— Și Mami era, și totuși era pe punctul de a chițâi.

După un timp Aikness vorbi din nou.

— Lila îți face probleme.

— Ea? întrebă Golly cu răceală. Cu ea nu e nici o problemă. Se va căsători și se va așeza la casa ei. Dar nu va lua un marinar. Îl privi cu atenție pe Aikness, apoi continuă. Te-am bine dispus, căpitane... cum te cheamă. Mi-a făcut întotdeauna plăcere să dispun lumea. Te-am lăsat s-o faci pe tăticu și tăticu vei rămâne pentru ea. Mami a considerat întotdeauna faptul de a o lăsa pe Lila să iasă cu tine drept o tâmpenie. Dar Mami nu avea puterea de a presimți, de aceea a și murit. Eu am însă această putere. Habar n-am avut că va urma să primească bani, dar am știut că s-a născut într-o familie nobilă, așa cum am intuit că mai devreme sau mai târziu îmi va fi de folos. Dar n-o să se mărite cu un marinar și milionul șase sute de mii n-o să fie folosit ca să-ți ridice ție palate la Rio.

Preț de o clipă cei doi se priviră. În ochii căpitanului ardea o ură pe care nu se mai obosi s-o ascundă. Ochii lui Golly erau reci și lipsiți de orice sentiment.

— Nu știi cum o să se termine povestea asta, continuă Golly, dar am de gând să dau curcanilor o lecție pe care să n-o uite. Aș fi putut s-o șterg din Londra foarte ușor. Dar nu e stilul meu. Sunt mare. Așa am fost mereu. Timp de zece ani am pus la punct toată povestea asta. Am operat la banca Lyon de unul singur ca să-ți cumpăr un vas. Am organizat Londra cu mintea unui general. Cunosc orașul cu toate ieșirile lui. Cunosc din vedere vreo 3000 de curcani. A ieșit ceva grozav. Și când toate or să se termine, abia atunci o să ne gândim și la Lila. Și dacă în planurile noastre o să se ivească neînțelegeri în ce o privește, o să-ți dau un sfat. Trage tu în mine înainte de a o face eu. Aikness se strânse pe scaunul lui. Avea o privire de om hăituit. În omul ăsta mare era și multă lașitate. Golly o știa foarte bine.

— Asta e, căpitane, spuse el râzând. Toate lucrurile au fost aranjate. Până în cele mai mici detalii. Pot să-ți spun și cine o să ne fie martor la căsătorie. Și cu ce vapor o să plecăm.

— Se căsătorește?! Cu tine?! exclamă Aikness surprins, în timp ce se ridica în picioare.

Golly încuviință cu un surâs ce se voia suav.

— Sunt cu 10 ani mai tânăr ca tine, iar eu cu Lila ne înțelegem perfect. În plus am documentele necesare ca să dovedesc că e Delia Pattison. Siniford mi le-a dat pe cele mai multe. Restul le am de la bancă.

Căpitanul reuși să-și stăpânească furia și se așeză râzând.

— Ești dat dracului Golly. Ceea ce nu pot eu să pricep e cum i-ai permis femeii ăleia să te țină sub papuc.

— De morți numai de bine să vorbești, spuse Golly foindu-se nervos. Asta a fost privilegiul ei. Zilnic i-am dat voie patru ore să facă cu mine ce-a vrut, dar restul de douăzeci mergea în vârful picioarelor. Să-ți mai spun ceva. Timp de 12 ani a dormit cu ușa încuiată și sub pernă avea un revolver încărcat. Mami mă cunoștea, spuse el zâmbind parcă unei amintiri plăcute. Oamenii care mă cunosc nu fac greșeli. Sper că mă cunoști, căpitane.

— Te cunosc, cum să nu? dar calmul vocii marinarului suna tare fals.

Aveau multe de făcut în noaptea aceea. Fiecare apartament avea telefon. Spre ora 10 oamenii începură să intre în bloc, fiind îndrumați spre camerele lor. Erau fapte curioase care vorbeau monosilabic și studiau listele unor companii de navigație ale căror porturi se aflau în Franța și Italia. Printre ei se afla un tip pe nume Ambrose pe care Aikness îl cunoștea, un adevărat șef de bandă, care ținea legătura cu Golly și restul echipajului. Ceva mai târziu în aceeași seară, Aikness îi împărtășea câteva din impresiile sale lui Golly.

— Bineînțeles că se droghează, spuse Golly cu un ușor dispreț, oamenii obișnuiți n-ar putea să facă ceea ce pot ei.

În garajul subteran, în spațiul rezervorului de petrol, se afla un adevărat arsenal.

— Dacă te apuci de un lucru, atunci fă-l bine, spuse Golly cu un surâs de satisfacție pe care Aikness se chinuia să i-l împărtășească. Omulețul făcuse câteva vizite Lilei și era mulțumit că între ea și doica ei se instaura armonia. Fata trebuia să aibă o însoțitoare, mai cu seamă că se pregăteau de voiaj.

Camera lui Golly era spațioasă și ar fi avut aer suficient dacă ferestrele ar fi fost deschise. Mobilierul era compus dintr-un pat, un scaun și o masă. Masa era acoperită de hărți, planuri, orare ale unor companii de transport. Golly stătea în pat studiind unul dintre cele trei carnete de bancă pe care le avea în permanență asupra lui. Contul era deschis la cea mai mare bancă din Brazilia. Cu sumele cuprinse acolo se putea trăi împărătește, chiar și fără moștenirea Lilei.

Chiar în momentul în care Golly termina de studiat carnetul auziră ciocănituri în ușă. Era Aikness. Părea neobișnuit de nervos. Golly o puneă pe seama veștii legată de Lila, dar rămase surprins când apaticul căpitan, obișnuit să accepte totul fără prea multe obiecții, îl întrebă de două ori asupra unor amănunte legate de mișcările imediat următoare.

— Vreau să-ți spun ceva, Golly ...

Acesta îi făcu semn să se așeze pe scaun, apoi zăvorî ușa și se duse spre pat.

— Ești buimac rău de tot, căpitane, spuse Golly în timp ce își aprindea o țigară.

— Știu, nu prea sunt obișnuit pe mal. Mă simt ca un pește pe uscat. N-ai putea să mă lași să plec în Olanda? Vreau să cumpăr

vasul ăla. Vor 60.000 pe el, dar or să-l dea cu mai puțin. Vasul se află în registrele olandeze, așa că pot să navighez sub pavilion olandez, cu echipaj olandez. Face 9 noduri ...

— În timp ce distrugătoarele fac 35, răspunse Golly calm. N-am de gând să-ți dau ție 60 000 ca să-mi provoci mie rău de mare.

— Ce-ai făcut cu chinezii? Nu mai știu nimic de ei, întrebă Aikness cu nervozitate.

— Sunt bine ascunși în cala lui Blackwall. Nimănui n-o să-i mai dea prin cap să caute pe vase.

— N-am știut că ai mai cumpărat unul.

— Tu nu prea știi ce fac eu, răspunse Golly abrupt.

— Mă rog! Și totuși, ce facem? Doar nu vom sta aici până dă poliția peste noi. N-ar fi mai bine să plec la Genova?

— Punctul tău slab e gândul ăsta permanent de ducă. Nu! O să stai aici, căpitane... cum îți zice. Mi-a venit o idee care nici pe Napoleon nu l-a tăiat. Să zicem că ai avea un vas. Ce șanse ai avea în fața unui distrugător care face 35 de noduri? Iar eu am de gând să o șterg cu cea mai mare pradă din istoria omenirii. Devenise dintr-o dată agitat. Să zicem că ne vor prinde. Pe toți. Ce se va întâmpla? Omulețul își petrecu o funie invizibilă în jurul gâtului și o atârnă de un cui la fel de imaginar. Asta se va întâmpla. Ne-am putea slava? Nu! Ar exista vreo cale de a fi iertați? Da! Șantajându-l.

— Șantajând? repetă Aikness. Pe cine?

— Guvernul! Îi vom oferi ceva la un preț și-i vom arăta de ce suntem în stare. În Bond Street sunt doar două magazine de bijuterii de unde am putea ridica 150 de mii. ăsta va fi începutul. Doar ne datorează ceva de pe urma lui „Seal of Troy”. Apoi le mai tragem o scatoalcă, iar o a treia îi va lăsa lați. Până la urmă ne vor ruga ei să plecăm în Brazilia sau Argentina.

Aikness era convins că celălalt înnebunise, dar se pare că mititelul îi citea gândurile, pentru că izbucni în râs, spunându-i printre hohote:

— Mă crezi tâmpit. Dar nu mă cunoști, Aikness. La fel ai crezut și când am dat spargerea la banca din James Street, și când l-am făcut pe director să deschidă seiful. Dintr-o dată exuberanța lui se topi și Golly se întunecă la față. Mi-ar plăcea să-l am pe Wade și să fiu singur cu el. Să-l văd legat pe podea și acoperit cu sugative care să-i absoarbă sângele. Râse ascuțit. Abia acum

începuse și Aikness să-l creadă pe acest omuleț care cita din greci și latini și, uneori, din arabi.

— Și ce plan ai să șantajezi guvernul? Căpitanul știa că ar fi împărțășit soarta lui Wade dacă micuțul ar fi bănuیت că și în mintea lui se născuse un plan. Trebuia să aștepte doar momentul cel mai prielnic ca să-l dea pe Golly pe mâna poliției. Aikness se știa curat în sensul că nu comisese nici o crimă. Care era însă momentul cel mai potrivit pentru a acționa?

— Momentul oportun, nu-i așa, chicoti Golly, ceea ce-l făcu pe Aikness să sară de pe scaun, speriat că celălalt i-a citit din nou gândurile. Asta e cheia succesului. Programarea. Fii atent aici. Își privi ceasul. Mă întreb ce-or face fetele?

— Vor dormi în același apartament în seara asta? întrebă Aikness.

— Am adus un pat și pentru ea. Femeia asta nu-i mai ținută ca mine. Dar să vedem ...

Se așeză la masă, luă un creion și începu să scrie. Golly cunoștea Londra foarte bine.

— Iată un loc foarte bun, spuse el. E o zonă singuratică. De aici se poate vedea fluviul. Nimeni n-o să observe mașina parcată aici. Oricum, tu o să fii avertizat prin semnalul unei lanterne. Golly privi gânditor spre Aikness. Problema e când o să înceapă dansul?

— Ce anume? exclamă surprins căpitanul.

— Un dans, sau ceva asemănător tot o să fie! O să aflu eu. Apoi mai scrise câteva cuvinte, după care răsfoi paginile unei cărți. Dacă e vineri o să facem o treabă excelentă. Și o să fie vineri. Am eu presimțirea asta. Jonnett și Mortimer au grijă de chinezi. Buni marinari. Știu cum să tragă cu o armă. Nu-i așa?

— La ce te gândești? întrebă nervos Aikness. Ce-i cu toată povestea asta cu dansul, cu Jonnett și armele?

Golly zâmbi palid.

— Trebuie să am o discuție cu fata aia.

Descuie ușa și își strecură capul afară.

După ce Aikness ieși, Golly încuie ușa și porni fredonând spre camera Lilei. Fata îl auzi și făcu un semn femeii de lângă ea. Ușa se deschise brusc și Golly năvăli ca o furtună. Era într-o dispoziție excelentă.

— Ei, fetelor, vă distrați bine? Aruncă o privire cărților de joc răvășite pe masă. Va trebui să vă învăț câteva jocuri. Vei dormi aici, doamnă, spuse el adresându-se Annei.

— Da, domnule: Femeia avea o voce sigură și calmă.

Golly merse încet până la ușă, o deschise și privi atent la zăvoarele fixate pe dinafară.

— Nu vă deranjează dacă fac o mică inspecție? Sunt mulți spărgători pe aici. E dezgustător să vezi cum proliferază crima. Poliția asta nu-i bună de nimic.

— Cât vom sta aici, domnule Oaks? îl întrebă Lila.

Golly ridică din umeri.

— Câteva zile, apoi plecăm la țară. Nimic nu-ți va face mai bine.

— D-le Oaks, ce s-a întâmplat cu lordul Siniford? îl întrebă Anna.

Vorbea cât se poate de normal și asta îl deconcertă puțin. Femeia părea a ști lucruri pe care el nu le bănuia, sau poate văzuse lucruri pe care el le credea de neînțeles pentru ea. Golly o privi cu un alt interes. Cât își mai amintea? Cât și ce auzise? Fusesse cam slobod la gură față de ea în discuțiile lui cu Aikness. Doar o credea nebună. Din clipa asta Anna devenise însă un pericol pentru el.

— Regret că trebuie s-o spun, dar lordul Siniford nu mai trăiește. Tuturor ni se va întâmpla asta, spuse el cuprins de tristețe. A fost ucis de un fulger.

— Îmi pare nespus de rău, spuse fata după un moment de tăcere. Era foarte gravă și el bănuia că face o legătură între soarta lui Mami și noua tragedie.

— A fost ucis, interveni Anna cu vocea ei calmă dar fermă.

Golly clătină din cap.

— Nu poți să pui bază pe ce scrie în ziare. Deviza lor e: totul trebuie să fie senzational. O privi iar atent pe Anna. Îi putea face mari necazuri. Își șterse din minte frumosul apartament pe care îl preconizase pentru ea în palatul lui din America de Sud.

— Somn ușor, draga mea. Ne vedem mâine. Noapte bună, doamnă.

Privirea lui tăioasă îi strecură Annei în suflet o undă de spaimă.

— Fii rezonabilă, îi șopti el misterios, după care dispăru pe coridorul întunecat.

Lila încercă mânerul ușii. Fusesse încuiată. Totuși, ca să nu se poată pătrunde din exterior, trase zăvorul, închizându-se pe dinăuntru.

— Nu știu ce să cred, spuse mai târziu fata. Mi se pare imposibil să fie un om chiar așa de groaznic. Nu pot spune că m-aș simți speriată de el. În mod sigur că e la fel de neajutorat ca și noi.

— Nu, nici pe departe, răspunse Anna scuturându-și capul. Tot ce ți-am spus e adevărat. Sunt multe lucruri pe care mi le amintesc doar vag, dar nu pot uita cuvintele pe care le-au rostit atunci când m-au luat din casa de lângă fluviu.

— Să nu mai vorbim despre asta, o rugă Lila, privind-o cu dragoste. Să ne gândim mai bine la ce avem de făcut.

— Tu crezi că eu nu prea sunt în toate mințile. Nu-i așa? Toată povestea asta cu averea ta și doamna Pattison și incendiul...

— Sunt convinsă că ești cât se poate de sănătoasă. Cred fiecare lucru pe care mi-l spui. Mai dificil mi se pare că accept că dl. Oaks ar fi una din Măștile morții.

— Așa este! susținu Anna cu vehemență. Ai crede despre el că e un omuleț nevinovat care-și închipuie că poate să cânte. Dar căpitanul e așa de umil în prezența lui încât mie mi-a fost rușine pentru el. I-am auzit vorbind o dată despre căsătorie fără să-mi fi dat seama că pe tine te aveau în vedere.

— Chiar așa? exclamă uluită Lila.

— Chiar așa, deși nu ți-au rostit niciodată numele. Mă lăsau să asist la discuțiile lor crezându-mă nebună. Aikness mai râdea câteodată de mine, dar Golly m-a privit aidoma măcelarului care încă nu a hotărât cum să-și sacrifice victima.

— Dar... dar nu-mi... nu-mi vine să cred. Anna, simt că-mi îngheață sângele.

— Probabil că sunt, totuși, suficient de nebună dacă reușesc să te înspăimânt în halul ăsta. Voi fi rezonabilă, doar mi-a cerut lucrul ăsta. Și acum să vedem dacă putem scoate și restul de tapet.

— Nu ne poate prinde nimeni. Am zăvorât ușa pe dinăuntru, spuse Lila.

Fata descoperise o notiță pe peretele din baie, acolo unde o porțiune de tapet se desprinsese. Și-au udat bine batistele și au

udat restul de tapet până când acesta s-a desprins de tot. Notița cuprindea următoarele: „În caz de foc trageți scara de incendiu și trapa se va deschide automat. Ieșiți pe marginea acoperișului și aruncați scările de salvare, plasate la intervale regulate și fixate de parapet”.

— Trapa din acoperiș, repetă Lila privind spre acoperișul care părea intact.

Anna reveni cu un scaun pe care se sui, cercetând tavanul. Simți cum o porțiune cedează sub degetele ei.

— Aici trebuie să fie, explodară cuvintele ei cu un șuierat. Apoi se auzi un ciocănit ușor în ușa apartamentului. Pardoseala băii era acoperită cu insule mari de praf. Era suficient ca Golly să arunce o privire spre tavan și spre podea ca să le ghicească intențiile.

— Încuie ușa și nu ieși, îi spuse Anna.

Așteptă până ce Lila se închise în baie, apoi îi dădu drumul lui Golly înlăuntru.

— Ce faceți aici? o întrebă el privind-o suspicios. Unde e Lila?

— E în baie. Trebuie să găsesc prosoape. Explicația păru că îl mulțumește.

— Spui că face baie? Foarte bine. Tocmai voiam să am o discuție cu tine, fata mea. Privi o clipă spre ușa băii și o întrebă îngrijorat. Sper că nu iese chiar acum?

— Nu.

— Bănuiesc că nu ai mai fost niciodată în America de Sud?

— Nu.

— E o țară minunată. Am fost o dată acolo. Flori, cald, vară, o mulțime de bani. Cum ți se pare?

— Sună minunat.

— Asta te va aștepta. Dacă ești o fată bună. Nu-mi da de furcă, nu mai face alte scene, ajută-mă cu ea și totul va fi în ordine. În caz contrar ce crezi că se întâmplă? Nu răspunzi? Dar pariez că știi. Te vor pescui din apele fluviului. Ajut-o pe Lila să se îndrăgostească de mine. Asta-i tot ce-ți cer. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Vrei bani?

— N-am cum să-i cheltuiesc, spuse ea și Golly zâmbi.

— Văd că-ți merge mintea, spuse el după care plecă fredonând un cântecel.

Anna încuie ușa în urma lui, apoi se întoarse la fată. Lila revăzu ceva din vechea expresie pe fața ei.

— Nu e nimic, draga mea, încercă Anna să o liniștească.

Deschise sertarul mesei din care scoase un cuțit. Cu el străpunse tavanul. Tencuiala căzu peste ea cu un zgomot, acoperind-o cu o pudră albă. Anna luă veioza de lângă pat și lumineă cu ea prin deschiderea făcută.

— Uite trapa, spuse ea.

Reușiră să o deschidă cu ajutorul cozii unei măhuri. Treaba era însă mai dificilă. Ușița din acoperiș era destul de grea. Cu chiuu cu vai au reușit să o deschidă după o luptă care a durat până la ora trei. Prin deschizătura aceea Anna se strecură afară. Apoi o ajută și pe Lila să iasă. Începură imediat să caute scările de incendiu dar, spre disperarea lor, spațiile speciale în care ar fi trebuit să se afle nu erau de găsit. Trebuiau să se întoarcă în cameră cu tot riscul de a li se fi descoperit tentativa.

Prima care se strecură înapoi în baie a fost Anna. Ea o ajută și pe Lila să facă același lucru. Le era imposibil să mai închidă ușa de pe acoperiș. Deși era teribil de speriată, Lila reuși să adoarmă câteva ore. Se trezi înainte de venirea micului dejun și a lui Golly. Acesta nu mai era în aceeași bună dispoziție ca la vizita precedentă. Ceva se întâmplase.

— O să vă iau, doamnele mele, de aici, în seara asta în jurul orei 9. Nu voi putea să vă însoțesc eu, dar mă vor înlocui câțiva dintre prietenii mei. Să nu-i supărați. În caz contrar nu-mi pot asuma nici o răspundere.

— Unde ne duci? îl întrebă Lila.

— Hainele de pe voi vă sunt suficiente, continuă el în loc de răspuns. Și spune femeii ăleia că o voi plăti să-și țină gura. Se simte bine? Dă vreun semn de nebunie?

— Crezi că te va asculta? îl întrebă fata cu seriozitate.

— Cu siguranță, răspunse el zâmbind. Bănuiesc că te-a pus în temă cu tot trecutul tău, cu bunica ta. E bine. Oricum ar fi trebuit s-o afli cândva. Apropo, câțiva din băieții mei l-au prins noaptea trecută pe Wade. L-au împușcat exact în inimă. Urmări cu atenție cum ochii i se deschid și fața i se albește. Ghinion, nu-i așa? A fost un tip simpatic, Johnny. N-a fost un polițist prea grozav, dar ca băiat a fost dulce. Era ceva în tonul și gesturile lui

care făceau să creadă că o minte. Avea nevoie să creadă cu intensitate acest lucru, altfel ar fi leșinat.

Golly continua.

— Ce mai pierdere pentru poliție.

Făcu un zgomot cu limba fără să o piardă din priviri. Abia acum Lila fu sigură că o minte și simți o mare ușurare. El văzu cum îi revine culoarea în obraji, dar atribui în mod greșit efectul altei cauze.

— Te șochează, Lila? Cu toții trecem prin așa ceva. Unde e Anna? În camera ei, nu?

— Vrei să o vezi? Întrebă Lila.

— Nu. De altfel nici nu o să prea am timp de voi azi.

În cele din urmă fata reuși să-i adreseze o rugămintă pe care o tot amâna.

— Ați putea să-mi dați ceva să-mi curăț o pată de pe rochie?

Juca oare suficient de bine ca să-l înșele? Aparent, da.

— Foarte bine că îți găsești de lucru, draga mea. Gazul ar fi bun?

Dădu din cap, neavând curajul să vorbească. Golly reveni peste câteva minute cu o sticlută.

— Urât mai miroase, spuse el în timp ce își ștergea mâinile cu o batistă. Hai că ți-o duc eu în baie.

Simți că îngheață de frică.

— Nu e nevoie. O s-o folosesc aici.

Fusese ideea Annei să aibă pe masă un vas și rochia pe care o purtase cu o zi înainte. El puse sticluta jos, după care plecă. Numai după aceea apărură și Anna din camera ei.

— La ce-ți trebuie gazul? Nu pricep.

Anna nu-i răspunse.

În ziua aceea o activitate intensă domni la Arbroath Building. Unul dintre „chiriași” cu figura cea mai nevinovată ieși în City expediind telegrame de la fiecare oficiu poștal întâlnit. Aikness fu invitat pentru consultații.

— Le-am promis băieților un profit gras și o plecare fără necazuri și așa va fi, spuse Golly. Tu vei face altceva. Vei duce fetele la Greenwich. Ne întâlnim când te întorci. Îi arată o bucată de hârtie. Mașina te va lăsa aici, în exact două minute — îi arată el pe planul întocmit pe hârtie. Să zic că îți acord trei minute. Acolo te va aștepta o șalupă.

— Crezi că va merge chiar așa de simplu?

— Nu mă întrerupe, mărai Golly. La 9,11 deschidem magazinul Kinshner — Golly se referea la bijuteria din Bond Street — și apoi West End Diamond. La Kinshner treaba va merge repede. E un seif de modă veche. Nu-ți cer să faci parte din echipă. Se va lăsa cu împușcături. Știu că nu-ți place. Tot ce ai de făcut e să ridici din cele două locuri suma de 250 000. Mi-ar fi plăcut să fiu aici să văd ziarele de dimineață.

— Parcă era vorba de vineri, și atunci de ce vorbești de deseară?

— Am crezut că vineri o să fie seară de dans.

În fața lui Aikness se afla un alt Golly, dinamic și amenințător.

— Să nu care cumva să încerci ceva, Aikness. Golly se înfipse în celălalt. Vor mai merge doi oameni cu voi. Unul va sta cu tine, celălalt va fi în spate, cu doamnele. Te vor împușca imediat cum dai semne de lașitate. E clar?

— Sigur, răspunse Aikness făcând un efort să-și stăpânească vocea. Propriul său plan se năruia fără nici o șansă.

CAPITOLUL XII

Elk primi o notiță scrisă la repezeală cu creionul: „Avem treabă la noapte — în West End. Am fost informat că trebuie să ne aflăm în zona Piccadilly”. Nota venea de la o sursă demnă de încredere. De aceea telefonă șefului său.

— Trebuie avertizat inspectorul de divizie, îi răspunse acesta. Unde e Wade?

— La Brixton. Ia un interogatoriu lui Lane. Trebuie să apară.

Cum închise telefonul, sună Wade.

— Lane mi-a spus o grămadă de lucruri. Îți amintești de Arbroath Building? Se pare că e cartierul lor general. Lane nu știe foarte precis amănuntele privind clădirea. E însă sigur că vineri seara vor da lovitura cea mare.

În momentul când Wade ajunsese la sediul poliției, West End-ul colcăia de polițiști în civil. În jurul orei 9 o explozie zgudui Bond Street, însoțită de o alta care venea din capătul opus al străzii. Au

răsunat fluierile polițiștilor. O mașină a Poliției se izbi de un camion care tocmai trecea prin zonă, răbind doi dintre polițiști. Șoferul camionului scăpă neatins. În același timp o mașină puternică trase la bordura din dreptul magazinului Kinshner a cărui ușă se deschise brusc, lăsând să iasă patru oameni. În aceeași clipă un polițist se îndreptă spre ei și tot atunci răsună prima împușcătură în lupta aceea care avea să rămână o amintire urâtă timp de mai mulți ani. Polițistul căzu la pământ cu umărul zdrobit, în timp ce mașina se depărta, alți doi polițiști își făcură apariția încercând să o oprească. Gestul lor îi costă viața. Întreg West End-ul fu uimit să audă focul cadențat al unei arme automate. Mașina tăie Piccadilly, se strecură printre două vehicule spre Jermyn Street, apoi ajunse în James Street, pierzându-se apoi înainte ca prima mașină a poliției să-și facă apariția.

Cealaltă echipă nu mai scăpă la fel de ușor. Hoții ieșiră din spate de la Diamond Syndicate trezindu-se în mijlocul unor detectivi înarmați. Urmă un schimb de focuri care-l îngenunche pe unul din bandiți. Ceilalți trei reușiră să intre într-o mașină de unde-i împrăscară pe polițiști cu focul unei arme automate. Drumul le fu barat în Oxford Street de un șofer care-și puse autobuzul de-a curmezișul străzii, dar infractorii reușiră să se strecoare cu mașina prin spațiul rămas liber între zid și autobuz. În trecere au tras asupra șoferului pe care nu l-au nimerit. Au continuat să fie urmăriți până în clipa în care un glonte a atins roata mașinii de poliție care îi escorta.

Toate stațiile de poliție au fost alertate. Wade auzi prima rafală în timp ce mergea cu Elk prin Piccadilly. A mai apucat să vadă cum dispare mașina spărgătorilor.

— E cea mai mare aventură la care am fost martor, le mărturisi cu respirația întretăiată ofițerul pe care îl întâlniră în Bond Street. Au luat bijuteriile și nici măcar n-au încercat să se ascundă. Unul din oamenii mei i-a văzut operând la seif și mi-a telefonat.

John nu-și mai pierdu vremea cu cercetarea clădirii în care se comisese spargerea. Împreună cu Elk porni în goană spre Scotland Yard, trecând prin fața grupului de superiori care discutau agitați pe marginea declarațiilor lui Lane.

— Poate că s-au întors acolo, spuse comandantul. N-ar fi nici un rău dacă am curăța cuibul ăla. Ia-ți oamenii. Să fie înarmați.

Se făcuse 10,20 când prima mașină a poliției opri la Arbroath Building. În aceeași clipă fură ajunși din urmă și depășiți de o mașină a pompierilor care trecu în fața lor.

— Ce s-a întâmplat?

— Arbroath Building a luat foc. E un bloc vechi.

John nu mai voia să audă nimic despre clădirea aceea. Văzu o lumină puternică reflectându-se pe cer și se întrebă dacă povestea se va repeta.

— Sunt două femei acolo, una e mai tânără, spuse polițistul. Le-am văzut făcând semne cu mâna, apoi am dat alarma.

— Ce?! John simți cum îi îngheață sângele la simplul gând că Lila era acolo.

Golly își făcu apariția luând o atitudine părintească, plină de măreție.

— Ne vedem peste o oră. Și nu uita, fără șmecherii, adăugă el aruncând Annei o privire semnificativă. Contez pe tine, Lila, că o vei face să fie cuminte.

Fata acceptă cu un semn din cap.

Dl. Oaks inspiră adânc și strâmbă nemulțumit din nas.

— Nu-mi place cum miroase gazul ăsta, dar nici geamul nu-l putem deschide. Acum o să vă pătrundă în haine. Deci ne am înțeles, Lila, pleci cu Aikness. Cu el și cu încă doi prieteni în care trebuie să ai încredere. Cum a ieșit din cameră, ușa fu încuiată în urma lui; Lila intră în baie, apoi se strecură prin trapa deschisă. Merse pe acoperișul de beton pe lângă parapet, peste care privi cu atenție. Trebui să aștepte 10 minute până când văzu prima mașină ieșind din garaj. Urmă o a doua, apoi auzi ușa închizându-se. Se întoarse pentru a comunica ce văzuse. În acest timp Anna adunase scaunele mai ușoare, o masă mică și luase pătura de pe pat. Le împinse pe toate prin chepengul deschis.

— Ia sticla și fii atentă cum o folosești.

Lila îngrămădi mobilele pe acoperiș, apoi reveni în dreptul ușiței întredeschise a trapei.

— Bate cineva la ușă, îi șopti Anna, cred că e Aikness.

Ciocăniturile deveniră mai insistente. Lila se strecură înăuntru. Lăsă capacul să cadă la locul lui. Cu o putere greu de bănuț la ea, Anna reuși să-și facă vânt prin chepengul deschis. Cu un ultim efort trase și scaunul după ea. Apoi au lăsat capacul să cadă cu un zgomot înfundat.

— Aikness și amicii lui n-o să încerce să-l deschidă, spuse Anna, și dacă o s-o facă o să stăm pe el.

Duseră grămada de scaune, masa și pătura lângă un colț al parapetului, și urmărirea ce se mai întâmplă jos. Cățiva oameni treceau pe stradă. Nu departe zări un polițist. Desfăcu sticla și îi vărsă conținutul pe grămada de lucruri. Vântul îi stinse primele trei bețe de chibrit. Cel de-al patrulea aprinse însă pătura îmbibată cu gaz. Aproape instantaneu limbile flăcărilor se cocoțară pe parapetul de beton luminând clădirile învecinate. Femeile auziră fluierul polițistului. Mai mulți oameni începură să vină fuga spre blocul lor. Lila auzi un zgomot. Se întoarse și văzu capacul trapei mișcându-se. Ajunse din câțiva pași la chepeng și se sui pe el. În clipele următoare Anna auzi sunetul pe care îl așteptau cu nerăbdare. Era sirena modelată a mașinii de pompieri. Sfidând pericolul femeia se urcă pe parapet agitându-și brațele. Fu imediat văzută de mulțimea care se adunase jos. În timp ce cobora de pe parapet văzu o a treia mașină ieșind din garaj, croindu-și loc prin mulțime, și dispărând după colț.

— Au plecat, strigă ea cu voce răgușită. Slavă Domnului că am scăpat.

Curând își făcură apariția și alte mașini de pompieri. Pe urmă se înălță o scară roșie, telescopică pe care se urcă un pompier, urmat imediat de un al doilea. Apoi Lila văzu un tip în civil sărind de pe parapet. Era Wade, în ale cărui brațe se repezi cu disperare.

Ofițerii de pe distrugătorul „Meridian” erau cu toții invitați la un bal la Greenwich Hospital. Excepție făcea doar ofițerul de cart. O barcă se apropie de „Meridian”. Santinela de la bordul vasului îi întrebă pe cei din barcă cine sunt. I se răspunse că se aduce căpitanului un mesaj urgent. În clipa în care ofițerul de cart se pregătea să vadă despre ce e vorba, două focuri de revolver, trase cu surdină, îi reduceră la tăcere pe cei de pe vas. Aproape instantaneu bordul vasului fu ocupat de vreo douăzeci de omuleți de rasă galbenă. Marinarii, cei mai mulți adormiți, fură neutralizați în câteva clipe. Scăpă unul singur, care se aruncă în apă, reușind să înoate până la mal. Apoi o șalupă neagră se apropie de distrugătorul la bordul căruia se urcară Golly și ceilalți oameni ai lui. După alte 15 minute sosi șalupa cu Aikness. Era însoțit de cei doi gardieni pe care i-i dăduse Golly, dar cele două femei lipseau.

Căpitanul era atât de speriat încât nu reuși să lege nici un cuvânt. Tot ce putu să audă Golly a fost cuvântul „foc”.

— Vorbim noi mai târziu, spuse Golly livid de furie.

Chinezii își luaseră deja posturile în primire. Un timonier conducea distrugătorul în josul apei, mărindu-i viteza. Golly era cu Aikness în cabina acestuia, supunându-l unui interogatoriu.

— Te ascult! spuse el privindu-l cu ferocitate, în timp ce Aikness începu să-și bâlbâie povestea.

— Au ieșit prin capac. N-am bănuیت că există așa ceva; am văzut o notă scrisă pe perete. Un avertisment în caz de incendiu. Acolo se menționa ieșirea prin tavan.

— Ele au pus focul. De asta au vrut gazul. O să mă întorc pentru ele.

— Ne vor urmări, începu Aikness.

— Ne vor urmări? Oare! Nu ți-am spus că nu pot veni după noi? Pun eu mâna pe un transatlantic. Chiar azi după amiază a părăsit unul Londra. Dacă trimit distrugătoare după mine, scufund vasul cu pasageri cu tot. Ai auzit?

Deci, aceasta era planul! Abia acum îl auzea Aikness. Țsta era șantajul cu care tot amenința!

Distrugătorul mergea cu viteză maximă, trecând pe lângă pericolele care ar fi albit părul timonierului, dacă ar fi știut de ele. În zori simțiră aerul sărat al mării! Zăriră transatlanticul neașteptat de aproape.

— Iat-o, exclamă Golly. Punem mâna pe ea. Am omul meu pe nava aia. Să-l anunțăm.

Lampa de semnalizare trimise un semnal căruia îi răspunse un altul de pe vapor.

— E timpul, spuse Golly

În aceeași clipă raza puternică a unui reflector se aprinse de la mal și trecu pe deasupra apei, oprindu-se pe distrugător.

— Dă-i drumul înainte, mărâi Golly. Trebuie să luăm „pachetul”. Cu coada ochiului Golly prinse dâra subțire de lumină roșie venind de la mal, urmată de o explozie puternică. Nu mai văzu obuzul izbind apa. Și din nou firul de lumină roșie se reaprinse de o nouă explozie.

— Ne ajung, șopti Aikness. O să ne prindă. Privi fascinat spre bateria de coastă, care expedie un nou obuz.

— Dacă am putea, începu el.

Nu apucă să termine. Un proiectil izbi vasul din laterală. Urmă o explozie teribilă.

Bărcile de salvare au găsit un singur supraviețuitor. Un omuleț cu ochelarii bine prinși de urechi, plutind pe un colac de salvare uriaș.

— Mă numesc Oaks, spuse el. Nu vă fac nici un necaz. Nu sunt eu omul. Tot ceea ce doresc e pacea, liniștea, armonia. O dată am salvat un copilăș. Se numea Lila Smith.

Când fu condamnat la moarte, începu să cânte celorlalți arestați și gardienilor, care-l înjurară amarnic pentru zgomotul pe care îl făcea. Dar condamnații la moarte au privilegiile lor. A cântat și în dimineața execuției cu același glas spart și martorii care au asistat la execuție nu au simțit nici un fel de regret când trapa s-a deschis cu zgomot, așa cum li se întâmpla de obicei când alți condamnați se aflau într-o situație similară.